

An Tĩnh

Chán ghét cô đơn mới yêu anh

Editor: Lyly93

Chán ghét cô đơn mới yêu anh

Tác giả: An Tĩnh.

Converter: Ngọc quynh520.

Editor: Lyly.

Beta: Thiên An.

Thể loại: hiện đại, H, HE

Số chương: 10 chương

Làm ebook: Mia

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Văn án 2

Mở đầu: 3

Chương 1: 4

Chương 2: 16

Chương 3: 27

Chương 4: 39

Chương 5: 50

Chương 6: 61

Chương 7: 70

Chương 8: 87

Chương 9: 99

Chương 10: 105

Ngoại truyện: 116

Văn án

Yêu anh , một lời sao có thể thể hình dung hết, em dùng cả tấm lòng yêu anh;

Thương cô, không thể nói hết, anh lấy cả đời để cho cô một giấc mơ đẹp.

Văn Thanh Tuệ, xinh đẹp hấp dẫn, là người phụ nữ hiện đại khôn khéo giỏi giang.

Nhưng nhiều năm qua, trong lòng cô vẫn thầm yêu thanh mai trúc mã.

Biết rõ tình cảm mà anh đối với cô chỉ giống như tình cảm gia đình, chỉ xem cô giống như em gái.

Nhưng đôi mắt với chuyện anh đột nhiên bá đạo thân mật cùng tiếp xúc thân thể với cô, cô lại mê mẩn rồi.

Anh mang theo mối quan hệ bất chính khiêu khích mập mờ, đối với cô giờ trò đem cô ăn sạch,

Biết rõ không nên sa vào, nhưng cô lại không kiềm chế được mà yêu anh,

Cam tâm tình nguyện lún sâu vào trong giấc mộng đẹp cả đời này cũng không muốn tỉnh lại.

Thiệu Chí Dương, nho nhã lại giàu có, anh tuấn lại đẹp trai, cô gái nào có thể chống cự được?

Nhưng trong lòng anh luôn để ý nhất, là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, Văn Thanh Tuệ.

Nhưng là, cô nàng rõ ràng vẫn đang độc thân, lại muốn lấy điều kiện kết hôn để qua lại với một tên đàn ông cực phẩm

Chỉ cần nghĩ sau này cô sẽ bị người đàn ông cực phẩm kia chiếm lấy, Thiệu Chí Dương ghen tức đến phát điên.

Bởi vì cả đời này Văn Thanh Tuệ chỉ có thể lấy một người đàn ông đó là anh!

Mở đầu:

Thật ồn ào!

Cô gái núp ở trong chăn, dùng sức che hai lỗ tai nhỏ, không muốn để cho tiếng tranh cãi ở bên ngoài truyền vào làm hại lỗ tai của cô.

Ba mẹ của cô, mỗi lần nhìn thấy mặt nhau là lại gây gổ, ầm ĩ không ngừng.

Cô không biết vì lý do gì, nhưng cô cảm thấy thật khó hiểu, thầy giáo trong trường đều nói, vợ chồng yêu thương lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau, yêu mến nhau sao? Cho nên cô hỏi thầy giáo, tại sao ba mẹ cô mỗi ngày đều cãi nhau, mỗi ngày đều chỉ trích đối phương?

Nhưng lúc đó thầy giáo lại không điềm tĩnh như lúc dạy cô những công thức số học, mà lộ ra bộ mặt khó hiểu, nói rằng đây là chuyện của người lớn, một đứa bé không cần biết nhiều như vậy.

Cô có chỗ hiểu chỗ không.

Cho đến mấy ngày gần đây, chị họ nói cho cô biết dì cùng chú cô hồi xưa cũng như vậy vì họ muốn ly hôn, mà sau khi họ ly hôn xong thì từ đó không còn cãi nhau nữa.

Biết được phương pháp "ly hôn" tốt như vậy, cô rất vui mừng chạy đến nói cùng ba mẹ, nhưng thật kỳ lạ, ba mẹ cô ngược lại còn cãi nhau kịch liệt hơn.

Oh, thầy giáo nói không sai, cô chỉ là đứa bé không hiểu những chuyện của người lớn.

Cốc cốc cốc cốc....

Bỗng dưng, bên cửa sổ vang lên tiếng gõ gõ, cô nghi ngờ nhìn sang, nhìn thấy một cậu bé có vẻ như bằng tuổi cô. Đây là lần hai, cô bắt đầu đi đi tới, mở ra cửa sổ đang khép chặt

Cậu nhóc này thật to gan, chỉ dùng tay lại có thể leo lên cửa sổ lần hai cạnh bờ sông, đi đến phòng cô, mà cậu ta không sợ mình sẽ trượt tay té xuống ngã gãy cổ cậu ta sao? nhìn sơ qua cổ của cậu ta, cũng không hề có gì đặc biệt nha.

"Nhà cậu quả thực rất ồn ào nha, Văn Thanh Tuệ ". Đứa bé trai kia nhanh chóng nhảy vào phòng của cô, chỉ là trước khi nhảy vào, cậu ta cũng không quên ngồi trước lan can cởi đôi giày bẩn thỉu đã dính đầy bùn đất ra.

Cô gái bắt đầu lắc đầu một cái, cô cũng biết thế nhưng cô lại không có cách nào: "cậu có biện pháp gì để bọn họ không cãi nhau nữa không?" nếu như có, cô thật sự rất cảm kích.

"Không có". Cậu bé nhanh chóng trả lời.

Cô gái bé nhỏ lại thở dài, cô cũng không biết.

"Chỉ là, tớ có thể dẫn cậu đến một nơi không nghe tiếng được bọn họ cãi nhau nữa". Cậu bé chớp mắt phải thần bí nói, khẽ cười dí dỏm nói: "đến đây, chúng ta đi."

Cô có chút ngây ngốc đưa tay ra, đột nhiên cô bé nghĩ tới lần đọc truyện thiếu nhi: "Cậu là 'PeterPan' sao?" là người bạn nhỏ sẽ mang mọi đứa bé tránh xa nơi buồn phiền cùng đau khổ với Peter Pan.

Nghe vậy, cậu bé cười híp mắt: "Không phải, tớ không phải là Peter Pan". Cậu cũng không có khả năng bay lên trời như vậy, nếu từ lầu 2 té xuống, nhất định sẽ đau đến mức cậu phải òa khóc.

"Vậy cậu là ai?"

"Tớ là Thiệu Chí Dương, là bạn học cùng lớp của cậu."

<http://diendanlequydon.com>

Chương 1:

"Tiểu Tuệ, tớ có bạn gái rồi."

Văn Thanh Tuệ giật mình, mấy phút cũng chưa hoàn hồn lại, trước mặt là khuôn mặt quen thuộc của cậu nam sinh, mỗi khi cô khó chịu, đều làm bạn bên cạnh cô, không vắng mặt bất cứ lúc nào.

Từ nhỏ bọn họ đã chơi chung với nhau, cùng chia sẻ những chuyện vui buồn với nhau, vì vậy lần đầu tiên quen bạn gái cậu ấy cũng kể.

"Sáng nay, tớ tỏ tình với cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại đồng ý nhận lời, tớ thật vui mừng, Tiểu Tuệ cậu mừng cho tớ không?" Cậu không có phát hiện ra sự khác thường của cô, tự biên tự diễn nói, chỉ nghĩ đến bạn gái mà vui vẻ nói liên hồi.

Cô biết, cậu thích hoa hậu lớp bên, cô cũng đã gặp qua cô gái thanh tú xinh xắn kia, đúng là kiểu mà cậu thích, khác xa hình dạng cô bé nhà bên như cô.

"Tớ muốn đưa cậu ấy tới đây, nhưng cậu ấy xấu hổ, nói là không dám đi cùng tớ." Cậu có chút tiếc rẻ nói: "Hay là, cậu chờ một chút, tớ sẽ mang cậu ấy tới đây? Cậu nhất định thích cậu ấy, cậu ấy rất đáng yêu...." Thao thao bất tuyệt ca ngợi bạn gái mới của mình đáng yêu làm cho người gặp người quý.

Cô nhất định sẽ thích cô gái kia? Làm sao cô có khả năng thích cô gái kia?

Thật sự là xấu hổ, cho nên mới không dám tới gặp cô sao? Chỉ sợ là cô gái kia đối với cô tràn đầy địch ý, không muốn tới gặp cô thôi.

Cô ngược mắt nhìn nam sinh đang chìm đắm trong tình yêu kia, cô không

nói một câu mà thu lại hộp giấy trong tay không một tiếng động, không để cho cậu ấy nhìn thấy.

"Tiểu Tuệ?". Nam sinh đang tự mình nói kia cuối cùng cũng phát hiện bạn mình im lặng: "Cậu làm sao vậy? Chẳng lẽ cậu không thích cô ấy?"

"Tớ không thích". Cô không thể nói dối, cho nên trực tiếp nói thẳng ra: "A Dương tớ không thích cậu ấy, cậu có thể vì tớ mà không qua lại với cậu ấy nữa không?" Cô thử hỏi.

Trên mặt cậu xuất hiện sự mâu thuẫn.

Đây là một chuyện, rất khó để lựa chọn, dù sao thì cậu cũng rất thích cô gái kia, vậy mà bạn tốt của cậu lại nói cô ấy không có hề thích cô gái kia, thậm chí còn muốn anh không qua lại với bạn gái kia nữa.

"Tiểu Tuệ, tại sao cậu không thích Tiểu Lâm, cậu ấy đã làm chuyện gì khiến cậu không thích sao? Nếu như đúng vậy, để tớ dẫn cậu ấy đến xin lỗi cậu, có được không?" Cậu gãi gãi đầu, thử đề nghị xem có được không?

Cái cô tên là "Tiểu Lâm" kia không làm gì sai, chỉ là, Văn Thanh Tuệ thích nam sinh đang đứng trước mặt này, mà Tiểu Lâm lại là đối tượng mà cậu thích, thế thôi.

Nhìn trên mặt cậu có bao nhiêu là mong đợi, Văn Thanh Tuệ im lặng thờ dài, là do cô chậm một bước, không kịp nói cho cậu biết người mình thích là cậu, cô làm sao có thể trách người ta?

"Không có, A Dương, cô ấy không có đặc tội với tớ, cũng không làm chuyện gì khiến tớ không vui cả." Cô tự ép bản thân mình nói dối: "Tớ chỉ là muốn kiểm tra cậu có thật sự thích cô ấy không mà thôi, tớ mới không rảnh phá hư chuyện tốt của cậu đâu, như vậy tớ sẽ bị heo đập mất (hớ hớ chị cứ phá hư xem heo có dám đập chị ko:))"

Cô cười, cố gắng cười, nhưng trong trái tim lại có cảm giác chua xót.

Hết cách rồi, ai kêu cô tới muộn, không đến trước lúc cậu ấy thổ lộ với cô gái kia mà nói rõ lòng mình! Nắm chặt hộp bánh ngọt trong tay, trên tay có cảm giác bỏng đến đau rát.

Cô biết cậu thích ăn bánh ngọt chocolate, nên cố ý theo bạn tốt học tập kinh nghiệm, cho dù bị bỏng tay, cô vẫn vui vẻ, nhưng là, khi cô đang cầm tâm ý của mình đến trước mặt cậu, thì cậu lại cho cô biết được một tin khiến lòng cô chua xót, nghe mà muốn khóc.

"Làm tớ sợ muốn chết, Tiểu Tuệ, lần sau đừng chơi đùa kiểu ấy có được không?" Cậu thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại nở nụ cười sáng sủa thường ngày: "Được rồi, đội bóng rổ bắt đầu luyện tập, cậu có muốn cùng đến đó không?" Cậu cứ như vậy dắt tay cô, tưởng tượng những lần trước đây cậu hay dắt cô đi đến sân bóng rổ, cùng đồng đội nói chuyện phiếm.

Nhưng lại bị cô tránh đi.

"Tiểu Tuệ?" Cậu khó hiểu quay đầu lại

A Dương, cậu đi cùng với bạn gái đi, đó là chuyện bạn gái nên làm, cậu muốn nắm tay, cũng phải là nắm tay bạn gái cậu, mà không phải là tớ, hiểu không?" Cô lắc đầu một cái, nói: "Lúc trước cậu không có bạn gái, chúng ta có thể nói chuyện cười đùa, cãi nhau ầm ĩ, cũng có thể dắt tay nhau, hoặc khoác bả vai nhau, nhưng từ bây giờ cậu đã có bạn gái, nếu còn tiếp tục làm những chuyện thân mật này, sẽ bị bạn gái cậu hiểu lầm. Nếu như cậu không muốn bạn gái mình tức giận, về sau đừng dắt tay hay khoác vai tớ nữa."

Hơn nữa vấn đề quan trọng hơn là, trước kia cô có thể tự lừa dối mình, để mình nằm mơ giữa ban ngày, ảo tưởng rằng người cậu thích là mình, cho nên mới để cậu nắm tay, khoác vai, nhưng bây giờ, cô làm sao có thể để cho mình tiếp tục tự nằm mơ ban ngày?

Cô chỉ có thể đứng phía sau làm bạn tốt của cậu, chỉ là bạn tốt.

Văn Thanh Tuệ mở mắt ra, đập vào mắt cô là trần nhà đã vô cùng quen thuộc.

Đây là phòng khách của chị họ, tối hôm qua cô lại đến làm phiền chị ấy.

Không hiểu tại sao lại mơ một giấc mơ như vậy, chẳng lẽ, là do hôm qua cô mới cùng bạn trai chia tay, bị kích thích, nên mới có thể nằm mơ thấy chuyện trước kia?

Trong lòng thầm mắng mình "ngu ngốc", cô vén chăn, bước xuống giường, đi đến phòng tắm, tắm qua, rửa mặt qua loa, sau đó bọc một cái khăn tắm mà đi về phòng.

Còn chưa kịp mặc quần áo, cửa trong phòng đã truyền đến tiếng gõ cửa.

"Tiểu Tuệ, em tỉnh chưa?" Là chị họ cô, Mạc Giải Ngữ, ngoài cửa nhẹ nhàng hỏi, em họ này nửa đêm hôm qua mang bộ mặt vô cùng nhếch nhác, khuôn mặt ướt đầm nước mắt, đột nhiên chạy đến nhà cô.

Văn Thanh Tuệ tiến tới, mở cửa cho chị: "chào buổi sáng, chị họ nhỏ". Nét mặt nở nụ cười xinh đẹp mà yếu ớt.

Mặc dù không có trang điểm, nhưng gương mặt lại hồn nhiên xinh đẹp, cùng với giọng nói ngọt ngào, cùng là phụ nữ nhưng Mạc Giải Ngữ không khỏi xiêu lòng.

Huống chi, đại mỹ nhân xinh đẹp trên người chỉ khoác một miếng khăn lông lớn màu hồng, phía dưới không có gì che đậy,..... Mạc Giải Ngữ thầm may mắn vì mình không phải là đàn ông, nếu không sẽ có một tiết mục trình

diễn đê mỹ nhân, sau đó sẽ khiến bạn cùng phòng cười ngất.

"Chị đi chuẩn bị bữa ăn sáng, em mặc thử quần áo xem có cái nào vừa không rồi ra ngoài ăn đi." Mạc Giải Ngữ chỉ tủ quần áo trong phòng, bên trong đó có mấy bộ quần áo Văn Thanh Tuệ để lại để khi nào qua có đồ thay.

"Em không thể mặc như vậy đi ra ngoài ăn sao? Ở đây lại không có đàn ông mà." Văn Thanh Tuệ chu môi, làm nũng hỏi.

Ông trời ơi, như vậy thật là...

Tim Mạc Giải Ngữ đập thành thịch, đưa tay bịt lấy mũi, sớm biết vậy để Dương Phụng đến gọi Văn Thanh Tuệ, tránh để cô bây giờ máu mũi nóng ran, máu dường như sắp chảy ra ngoài.

"Chị nói này Văn đại mỹ nhân, cô có thể nào bỏ qua cho chị Giải Ngữ được không? Cô không thấy là chị ấy sắp không chống đỡ được rồi à?" Một giọng nói vang lên, bởi vì đợi quá lâu biết rõ xảy ra chuyện gì, nhóc Dương Phụng chạy lại nói: "Thiệt là, cô không nói một câu thì chết người sao?"

"Em gái Dương Phụng, sáng nay em không có đánh răng à? Miệng em rất hôi, có biết không?" Cô nói xong ngừng một lúc

"Không được gọi là em gái, cô cái đồ hồ ly tinh này". Bị giẫm trúng chỗ đau, Dương Phụng cố gắng nhô cao đầu, không thể để chiều cao một mét rưỡi bị người ta sỉ nhục.

Chỉ tiếc là, dù cô có làm thế nào, nhưng cũng không thể phát triển thêm được chiều cao, nhìn giống như một cô bé con, giống hệt một con nhóc đang học trung học, đúng như lời Văn Thanh Tuệ nói.

Dám kêu cô là hồ ly tinh? Thật là chán sống rồi.

"Em gái nhỏ". Văn Thanh Tuệ nheo mắt lại, cố ý kêu lên lần nữa.

"Hồ ly tinh." Dương Phụng cũng không chịu yếu thế, nhanh chóng nói lại

"Em gái nhỏ...."

Thật sự là không thể nghe nổi nữa: "hai đứa này, chẳng khác gì trẻ con." Mạc Giải Ngữ dùng sức tách hai cô gái to xác nhưng lại như con nít này.

"Chị họ, nhóc con gọi em là hồ ly tinh."

"Chị Giải Ngữ, cô ta gọi em là em gái nhỏ."

Hai người chỉ tay vào nhau lên án, hai người cứ thi nhau nói vào tai Mạc Giải Ngữ, khiến cô muốn rút tay lại kẻ hai cô nhóc này.

"Tiểu Tuệ, khăn tắm của em rơi kìa". Đúng lúc này, khăn tắm lớn bao quanh người Văn Thanh Tuệ bỗng nhiên rơi xuống, làm lộ ra thân thể con gái với đường cong lung linh xinh đẹp.

Đường cong nổi bật, khiến cho hai người dù cùng làm phụ nữ, là Mạc Giải Ngữ cùng Dương Phụng phải ngửa mặt lên trời mà than thở.

Bị thấy hết, Văn Thanh Tuệ không hề cảm thấy lúng túng cùng xấu hổ, tự mình khom người xuống, nhặt khăn tắm lên, bọc lại trên người.

"Được rồi, tôi thấy đói bụng, lần này tôi bỏ qua cho cô, em gái nhỏ Dương." Vỗ nhẹ vào má trắng mịn của Dương Phụng, lộ ra một nụ cười ghé gớm, giọng nói phách lối đóng cửa lại, mặc quần áo vào.

Đôi mắt vừa mới hiện lên vài tia hâm mộ, nhanh lập tức biến thành hai ánh lửa muốn giết người, tuy ngăn cách một cánh cửa, nhưng cô vẫn hướng vào trong mà nói: "Hồ ly tinh".

"Được rồi, nhóc Phụng, em không phải là muốn cùng Tiểu Tuệ đi làm sao?" Mạc Giải Ngữ bắt đầu dĩ dòi đi lực chú ý của Dương Phụng, tránh

khỏi người bên trong không chịu lại quay ra cãi nhau nữa

"Đúng rồi." Dương Phụng giống như nhớ lại việc gì, chợt gõ cửa phòng Văn Thanh Tuệ: "Hồ ly tinh, "Bảo mẫu" nhà cô lại tới, muốn hôm nay đưa chúng ta đi làm."

Bảo mẫu nhà cô? Chỉ ngăn cách một cánh cửa nên cô có thể nghe giọng nói của cô nhóc kia, động tác đang mặc áo đầm của cô dừng lại một chút, sau đó cô liền biết "Bảo mẫu" là chỉ ai.

Vị đó chính là Thiệu Chí Dương.

"Tôi biết rồi" cô lạnh nhạt trả lời lại người ngoài cửa.

Tin tức của cậu ta sao lại nhanh như vậy?

Biết chị Mạc Giải Ngữ sẽ không bao giờ mang cô đi bán, đem chuyện cô thất tình nói cho Thiệu Chí Dương. Văn Thanh Tuệ thật mong rằng mình chỉ là người ngoài, cũng không muốn chị họ cùng Thiệu Chí Dương biết nhau.

Cô nở một nụ cười bất đắc dĩ, cầm dụng cụ trang điểm lên, bắt đầu trang điểm.

Vẻ đẹp của cô, không cần son phấn nhiều, chỉ cần một ít phấn nền nhẹ, mắt hồng nhạt, một ít son bóng, không cần đánh má hồng, cô đã có thể hấp dẫn ánh mắt bao người.

Đây chính là cô, Văn Thanh Tuệ.

Cô đem mọi thứ để vào túi xách, xách ra khỏi phòng, đi xuống lầu, xuống phòng ăn dùng cơm.

Trên bàn ăn, đã có ba người phụ nữ đang ngồi cùng một người đàn ông không mời mà đến.

"Chào buổi sáng, tiểu Tuệ". Nhìn thấy cô, Thiệu Chí Dương nở nụ cười thật to, lóe sáng, răng trắng bóng, gương mặt nở nụ cười đẹp trai, anh tuyệt đối là người hấp dẫn ánh mắt phụ nữ. Từ khi còn đi học, anh đã rất có duyên với mấy bạn khác phái, ở bên cạnh anh bạn gái thay đổi thường xuyên.

"Chào buổi sáng". Biết anh đến vì chuyện gì, Văn Thanh Tuệ chào, sau đó đi tới vị trí ngồi của mình, sau đó cầm bữa sáng chị họ chuẩn bị ăn.

"Này, này, cậu ăn một ít như vậy mà đủ rồi sao? Miếng sandwich của tớ đưa cho cậu." Nhìn thấy cô lấy thức ăn vô cùng ít, anh không nói nhiều mà mang miếng sandwich để gần chỗ cô, sau đó mang salad đi.

Cô không vui vẻ lại phần salad: "Sáng sớm tớ chỉ ăn cái này."

"Tại sao? Chị Giải Ngữ làm sandwich ăn rất ngon nha." Vì muốn biểu lộ rằng mình nói thật lòng, anh há miệng cắn một miếng sandwich thật to, sau đó quay về phía Mạc Giải Ngữ cười tươi.

Không thèm để ý tới anh, cô cầm dao lên, nhanh chóng ăn sạch salad, sau đó cầm túi đi ra ngoài: "Chị họ, tôi qua làm phiền chị rồi."

"Hồ ly tinh, cô phải chờ tôi". Trong miệng còn đang nhai nhai thức ăn, giọng nói ngọng ngịu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Văn Thanh Tuệ bước ra khỏi cửa, cùng với Thiệu Chí Dương cầm sandwich của chị họ, đuổi theo cô.

"Chị Giải Ngữ, hai người họ thật không phải người yêu?" Quay trở lại bàn ăn, nuốt hết thức ăn vào trong, dùng giọng nói nghi ngờ hỏi.

"Nhóc Phượng, đây là lần thứ bao nhiêu em hỏi chị rồi? Và lần bao nhiêu chị phải trả lời cái vấn đề này rồi? Em hỏi nhiều lần như vậy, em không thấy phiền sao?" Mạc Giải Ngữ nhẹ nhàng nói với bạn cùng phòng.

"Mặc dù đã nghe qua chị nói nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy hai người bọn họ như vậy, em không nhịn được mà muốn hỏi cho rõ". Dương

Phụng cũng bất đắc dĩ trả lời.

Im lặng thờ dài, Mạc Giải Ngữ không thấy phiền mà thay bạn cùng phòng giải đáp thắc mắc: "Chị khẳng định bây giờ hai người bọn họ không có nói chuyện yêu đương, theo cách nói của Tiểu Tuệ, bọn họ chỉ là bạn tốt.

"Chị Giải Ngữ, câu trả lời của chị em đã nghe thuộc lòng rồi. Mỗi lần chị trả lời đều giống nhau như đúc." Dương Phụng vui vẻ chỉ chỉ cô.

Mạc Giải Ngữ cười yếu ớt, không hề bị phát hiện của cô nhóc này dọa.

"Chỉ là nhắc tới mới nhớ, nếu như bọn họ thật sự có quan hệ trai gái, hồ ly tinh làm sao có thể nhịn được khi bên cạnh Thiệu Chí Dương luôn luôn có một đồng con gái vây theo." Đối với sự hiểu biết của cô với Văn Thanh Tuệ, nếu thật sự như vậy, cô ta sẽ dùng súng máy đem mấy cô gái đó giết chết trong chớp nhoáng.

"Nhóc Phụng, nếu em không ăn nhanh, em sẽ đi làm trễ đó." Hơn nữa, bây giờ lại không có xe để đi kè nữa.

Nghe vậy, nhóc Phụng liền kêu lên thảm thiết, đem bánh trên bàn dùng tốc độ nhanh chóng ăn sạch, sau đó mang túi sách vội vàng chạy ra cửa, trên bàn ăn chỉ còn lại Mạc Giải Ngữ cùng với Phương Thu Trùng.

"Thiệu Chí Dương là "Bảo mẫu" của Tiểu Tuệ, chỉ là câu trả lời máy móc của Tiểu Tuệ thôi, vậy chị nghĩ như thế nào?" Phương Thu Trùng hỏi.

Mạc Giải Ngữ nở nụ cười thần bí: "Tiểu Tuệ không muốn chị biết, chị sẽ không biết."

Thì ra là, cô cái gì cũng biết, chỉ là giả vờ không biết mà thôi.

Phương Thu Trùng lại một lần nữa phát hiện, Mạc Giải Ngữ thật là một cô gái lợi hại.

Văn Thanh Tuệ vốn dĩ muốn lướt qua xe thể thao đậu trước nhà chị họ, trực tiếp đến tàu điện ngầm đến thẳng phòng làm việc, nhưng Thiệu Chí Dương không cho cô cơ hội lướt qua xe thể thao, tự mình kéo cô lên xe, khóa cửa, sau đó lái xe đi.

Cô ngồi cạnh ghế tài xế không nói một câu, không có chút tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đờ ra, quay ra ngoài nhìn cảnh vật ngoài cửa kính.

"Tối hôm qua...tại sao không đến tìm tớ... Hai nhà chúng ta có phải gần nhau hơn không?"

Chỉ còn lại hai người bọn họ, Thiệu Chí Dương mở máy phát nhạc, anh biết nguyên nhân cô đến làm phiền chị họ, 89% là bởi vì chia tay cùng bạn trai, cho nên mới đến tìm chị họ khóc lóc kể lể.

"Không cần thiết." Cô không quay đầu nhìn anh, đôi mắt đẹp nhìn ra ngoài cửa sổ xe, sau một lúc lâu mới lạnh nhạt trả lời, dù có là bạn tốt nhất đi chăng nữa, khi thất tình tại sao lại phải đến tìm anh chứ?

"Tiểu Tuệ"

Anh gọi cô, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ, mà cô vẫn như cũ chỉ nhìn về phía bên ngoài không hề quay lại nhìn về phía anh, nhưng cả hai người bọn họ đều biết, là cô đang trốn tránh vấn đề của anh.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô muốn trốn tránh một vấn đề nào đó, cô sẽ không nói tiếng nào mà quay mặt đi nơi khác, không nhìn anh, cái thói quen này, đã qua nhiều năm rồi, mà cô vẫn không hề từ bỏ.

Lái xe vô cùng thuần thục mà đem xe tấp vào lề đường, anh biết rõ tính tình của cô, cũng có phương pháp đối phó với sự trầm mặc của cô, anh tựa vào tay lái, chờ câu trả lời của cô.

Xe không chạy nữa, khiến cô không thể không quay mặt lại nhìn anh: "A Dương, cậu như vậy sẽ khiến tớ trễ làm." Chưa đến năm phút đồng hồ, bắt

đầu xuất hiện kẹt xe, lần kẹt xe này khiến cô không thể tới công ty đúng giờ.

"Chỉ cần ngay bây giờ cậu nói cho tớ biết, tớ đảm bảo cậu không đến trễ." Anh cười đến vô lại mà nói với cô.

Im lặng một lúc, không thêm đôi co với anh, vẻ mặt cô thành thật nhìn anh nói : "ngày hôm qua bạn gái của cậu mới về nước, cậu kêu tớ làm sao có thể tới tìm cậu khóc lóc kể lể? Nếu làm như vậy sẽ khiến bạn gái của cậu hiểu lầm, cậu muốn cùng cô ấy cãi nhau sao?"

Cho dù anh không ngại anh cùng bạn gái của mình cãi nhau, nhưng cô cũng sẽ mệt mỏi chán ghét, được không? Hơn nữa mỗi lần anh cùng bạn gái cãi nhau, hầu như là đều vì cô.

Cô cùng Thiệu Chí Dương đã quen biết hơn 10 năm, cô cùng anh đã có sự ăn ý tuyệt đối, nhưng làm sao có cô gái nào có thể khoan dung như vậy, có thể dễ dàng tha thứ cho bạn trai của mình cùng một cô gái khác thân thiết như vậy? Cô gái nào có thể im lặng mà chấp nhận được chuyện như vậy?

Nhìn biểu hiện nghiêm túc trên mặt cô như vậy, anh biết cô không phải là đang nói đùa, cô cũng không phải là cùng anh giận dỗi mà là thật không muốn đến làm phiền anh: "Nhưng cậu biết, tớ tuyệt đối sẽ không để ý, tớ gần đây đang có suy nghĩ thật ra thì cô ấy và tớ cũng không thích hợp."

Lời anh vừa nói ra khiến cô ngẩn người: "Cậu lại muốn chia tay, cậu cùng cô ấy mới bắt đầu được bao lâu, ba tháng sao?"

"Trên thực tế, tớ và cô ấy đã quen biết được hơn ba tháng." Vừa nói xong, liền khởi động xe, tính thời gian vừa đúng, tránh được dòng xe cộ đông đúc: "... Chỉ là trong đó có 3/2 thời gian, không phải cô ấy phải làm việc cũng là đi công tác, căn bản là không thể có thời gian nói chuyện yêu thương."

Văn Thanh Tuệ nhớ bạn gái bây giờ của anh là tiếp viên hàng không, hơn nữa còn là nhân viên hàng không quốc tế, thường phải bay đến nhiều nơi khác nhau: "Nhưng... Theo đuổi cô ấy cậu phải tốn biết bao nhiêu thời gian,

chỉ như vậy liền từ bỏ rồi, không thấy đáng tiếc sao?" Cô tò mò hỏi, cô cho là bạn gái bây giờ của anh chính là người trong định mệnh của anh chứ.

Anh lười biếng mà cười một tiếng: "Thời điểm vừa mới bắt đầu theo đuổi cô ấy, tớ dường như cũng nghĩ rằng cô ấy là định mệnh của đời tớ, chỉ là có lẽ tớ cùng cô ấy không có duyên, thôi, dù sao cũ không đi thì làm sao mới đến?"

Không biết sao, nhìn bộ dạng lãng nhãng trắng hoa này của anh, khiến lòng cô hơi nhói một cái.

"Ngược lại, Tiểu Tuệ, sao cậu cùng người đàn ông này chia tay? Mặc dù lúc mới bắt đầu cậu cũng rất coi trọng anh ta, cậu cùng anh ta....thật không biết tại sao cậu lại muốn chia tay cùng anh ta." Anh nắm tay lái thoải mái nói, bộ dáng này thật là vô cùng đẹp trai.

Bị đập trúng chỗ đau, Văn Thanh Tuệ khẽ cắn môi.

"Dù sao.....chia tay thì chia tay thôi, cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?"

"Anh chàng kia, bắt cá hai tay sao?" Giọng nói anh từ từ vang lên, đánh trúng vết thương của cô: "Tớ đang suy nghĩ, đây là người đàn ông thứ mấy đây? Người đàn ông thứ ba rồi đi?"

"Thiệt Chí Dương, cậu có thể đừng nói chuyện tàn nhẫn như vậy được không?" Cô nhìn anh chằm chằm, có nhất thiết cần phải rắc muối lên vết thương của cô như vậy không?

"Tớ đã sớm nói cho cậu, người đàn ông kia chẳng phải là người tốt gì sao?" Nhìn nét mặt anh nói: "đã sớm cảnh cáo cậu, nhưng cậu lại không chịu nghe", khiến cô giận đến mức nghiến răng.

"Tớ nào biết sẽ như vậy?" Quen biết mấy người bạn trai người nào cũng đều bắt cá hai tay, cô cũng vô cùng uất ức chứ bộ.

"Thôi, tớ khuyên cậu, đừng trông mặt mà bắt hình dong, đừng để khuôn mặt đẹp dễ lừa gạt." Ngón tay dài khẽ xoa cằm: "Tiểu Tuệ, tớ thấy tiêu chuẩn lựa chọn bạn trai của cậu đều là cao lớn đẹp trai, nhưng không thấy cậu chọn tớ? Chẳng lẽ tớ trong mắt cậu, không đủ đẹp trai sao?"

Cô lườm nguyệt anh một cái.

"Cậu đang nói gì vậy, nếu để bạn gái cậu nghe được, tớ còn có thể sống sao? Tớ với cậu làm gì có thâm thù đại hận như vậy, sao cậu lại hại tớ như vậy hả?" Cô cố ý giả bộ thờ hất hỏi ngược lại anh.

Cô làm sao có thể nói cho anh biết, cô đã từng thích anh?

Không, không thể để cho anh biết, vì họ là bạn tốt, là bạn thân rất tốt.

"Ai nha, bằng quan hệ của chúng ta, nếu có ai dám động đến cậu? Thiệu Chí Dương tớ nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó". Anh sáng khoái nói, dùng sức vỗ vỗ ngực mình.

Chỉ sợ, đó chính là bạn gái anh.

Im lặng, cô nhớ lại. Anh không biết sau lưng anh, cô ruột cuộc gặp qua bao nhiêu lời uy hiếp của đám bạn gái anh.

Anh đã xem thường lòng ghen tỵ của phụ nữ, có lúc phụ nữ còn đáng sợ hơn rất nhiều so với đàn ông, nếu như lá gan của cô nhỏ và không thêm so đó với mấy lời nói khó nghe đó, chỉ sợ rằng, anh đã không thể gặp lại cô nữa.

Rất nhanh đã đến nơi làm việc của cô.

"Cám ơn". Cô xuống xe, lễ độ nói tiếng cám ơn, sau đó sách túi xách, chuẩn bị đến phòng làm việc.

"Tiểu Tuệ". Anh nắm lấy cánh tay đang xách đồ của cô, gọi cô lại.

"Còn có việc gì sao?" Cô ngoái đầu lại hỏi.

"Mẹ tớ bảo tối nay cậu có rảnh không, đến nhà tớ ăn cơm". Mẫu thân đại nhân đã ra lệnh, anh không dám quên, mặc dù suýt nữa anh quên do mãi lo lắng chuyện cô tối hôm qua.

"Tối hôm nay", cô nhăn mày, nhớ tới công việc của mình đã bị lấp đầy.

"Không được sao? Mẹ tớ nói đã lâu không gặp cậu, cho nên đặc biệt nấu mấy món canh cậu thích ăn, nói thuận tiện bồi bổ thân thể cho cậu". Anh có ý nói với vẻ mặt đáng tiếc, biết rằng dùng phương pháp này nhất định cô sẽ đồng ý, buổi tối sẽ đến.

Nghe vậy, dù công việc bận rộn đến đâu, Văn Thanh Tuệ cũng ném nó sang một bên: "Vừa hay tối nay tớ rảnh." Dù vội thế nào, chỉ cần Mẹ Thiệu lên tiếng, dù đang bận rộn cô cũng nhanh chóng chạy đến nhà anh.

"Thật vậy sao, vậy sau khi tan làm, tớ đến đón cậu đến nhà tớ." Anh cong mắt cười, vui vẻ đề nghị.

Nhìn nụ cười tràn ngập ánh nắng chói chang của anh, cô suýt chút nữa giống như điện giật, may mà cô sống với anh từ nhỏ, đã miễn dịch với nụ cười này: "Không cần, tớ cũng không phải là con nít. Sau khi tan làm tớ sẽ tự mình đến đó."

"Nhưng..."

"A Dương, thật sự không cần thiết, tớ có thể tự mình đi." Ánh mắt cô nhìn chăm chăm anh, trong giọng nói toát lên vẻ kiên định.

"Vậy cũng được, buổi tối gặp", anh thu hồi tay đang cầm tay cô nói.

"Buổi tối gặp", cô hướng anh vẫy tay một cái, mang theo túi xách, bước vào công ty làm việc.

Thấy bóng lưng cô biến mất ở cửa phòng làm việc qua gương chiếu hậu, Thiệu Chí Dương nhanh chóng khởi động xe, lái xe tiến vào dòng xe đông đúc, hướng về phía công ty mình mà đi, trên đường đi, tâm trạng của anh vô cùng vui vẻ mà huyết sáo.

Không thể không thừa nhận, sáng sớm gặp cô, so với gặp bạn gái mình, khiến tâm trạng của anh càng thêm vui vẻ.

Chương 2:

"Chị Tuệ, vừa rồi tổng giám đốc Chu của Hữu Hoa gọi điện đến đây , nói muốn cùng chị bàn bạc việc thiết kế chi nhánh mới cho công ty ông ấy". Giày cao gót ba tấc vừa mới tiến vào phòng làm việc, cô bé làm việc phòng hành chính - Đàm Y Nguyên ngay lập tức báo cáo công việc, nhanh chóng cầm máy tính xách tay của mình, đem thời gian làm việc từ 9 giờ sáng báo cáo cho cô.

Cô bé phòng hành chính tổng hợp báo cáo liên hồi, cũng không để cho bước chân của Văn Thanh Tuệ dừng lại, mà vẫn tiếp tục đi về phía phòng làm việc của mình, Đàm Y Nguyên vẫn bước chân theo vào phòng, sau khi Đàm Y Nguyên báo cáo xong, cô đem túi xách để lên bàn, dùng dép lê thay cho đôi giày cao gót.

"Này em Đàm, thời điểm ngày hôm qua chị rời phòng làm việc, có phải đã đưa danh sách cho em?" Đôi mắt to tròn nheo nheo lại, có cảm giác cực kỳ nguy hiểm: "Em có nhớ rõ không? Chính là tờ giấy mỏng, trên đó có ghi tên đó."

Thấy biểu hiện của cô như vậy, tất cả lông tơ trên người Đàm Y Nguyên đều dựng lên.

"Phải....đúng, tờ giấy kia để trên mặt bàn của em". Cô thiếu chút nữa thì lấy cái khung lồng tờ giấy đó lên, cô nén lại nước mắt, mạnh mẽ gạt đầu.

"Vậy chị có nói với em, danh sách trên tờ giấy kia là làm vào việc gì không?" hai ngón tay trắng như ngọc ấn lên gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt đầu vân vê.

"Không có" Giọng nói ngọng nghịu đáp trả, trong đầu Đàm Y Nguyên hiện lên hai chữ thật to trong đầu "Xong rồi". Chị Tuệ....." Cô nhỏ nhẹ cầu xin tha thứ.

"Em nói xem, em vào làm việc tại phòng này đã bao lâu?" Văn Thanh Tệ nhẹ nhàng hỏi, ngón tay nhỏ bé trắng nõn không bỏ qua mà khẽ xoa bóp, vân vê đôi gò má của cô bé, giống như đang nhào nặn cục bột.

"Nửa, nửa năm...." Y Nguyên không dám phản kháng chỉ rung rung ước mắt trả lời

"Nửa năm, nếu theo như những người bình thường mà nói, cũng đã bắt đầu phụ giúp chị một tay thiết kế, xin hỏi em Đàm, tại sao em vẫn đang giữ chức vị này, chẳng lẽ em đối với việc làm này không mệt?" Văn Thanh Tệ thật không tin là có cô nhóc không có lòng cầu tiến như vậy.

"Chị... Chị Tuệ...."

"Ừ, em còn có lời gì muốn nói à?" Mắt híp ngày càng nhỏ hơn, không nói ra những lời uy hiếp nhưng lại có lực sát thương vô cùng lớn dọa những người yếu tim bị một phen hết hồn.

"Chị Tuệ, em.... Em sẽ cố gắng, em lập tức cố gắng." Đàm Y Nguyên vỗ ngực đảm bảo, đảm bảo tháng này mình sẽ thăng một cấp. Để toàn bộ công việc của mình cho sinh viên mới ra trường làm, bởi vì nếu cô không làm như vậy, Văn Thanh Tệ nhất định sẽ chỉnh cô vô cùng thảm hại "Em lần sau không dám."

"Thật." Không nheo lại đôi mắt nữa, khôi phục đôi mắt trở về vị trí vốn có của mình.

"Thật, thật, thật!" Liên tục ba "Thật." Cộng thêm việc gật đầu gần như sắp gãy đôi mà chứng minh.

"Vậy cũng được, ngay bây giờ đi từ chối mấy người trong danh sách kia cho chị, nói với bọn họ là những thiết kế kia đã hoàn mỹ, không thể sửa được nữa, nếu như bọn họ muốn đổi, như vậy hợp tác thất bại! Chỉ là, trong hợp đồng đã ghi đầy đủ yêu cầu thiết kế và tiền bồi thường rồi, hiểu chưa?" Cô

không bao giờ làm không công, lại càng ghét những người kia tới quấy rầy công việc của cô

"Dạ." Tránh được một kiếp, Đàm Y Nguyên nói, nắm chặt laptop trong tay, Văn Thanh Tuệ nhanh chóng rút cánh tay đang nhào nặn má cô ra, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Văn Thanh Tuệ tức giận trợn mắt nhìn bóng lưng đang chạy thật nhanh của cô bé, thở dài ngồi xuống, ngồi vào vị trí của mình.

"Em làm gì mà nghiêm khắc đối với cô bé như vậy? Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, em sẽ biến thanh danh của phòng chúng ta thành...." Xà hạt mỹ nhân* (người phụ nữ lòng độc địa, rắn rết). Giọng nói dễ nghe của người đàn ông, cùng một tiếng cười khế, từ ngoài cửa truyền đến.

"Mẹ nó, nếu như không phải là bởi vì không có chuyện gì, suốt ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, không chịu quản lý công việc, tất cả mọi việc đều giao cho tôi xử lý, giả làm ông chủ, tôi đây có cần phải như vậy không?" Còn xà hạt mỹ nhân, mẹ nó.

Văn Thanh Tuệ lườm nguýt ông chủ đang cười đến vô hại kia: "Cũng không biết được, là ai khi tôi vừa mới vào làm việc đã giao cho tôi một đống công việc, phải 2, 3 người mới làm xong khiến tôi suốt chút nữa phải vào bệnh viện?" Thật là, nghĩ lại chuyện cũ mà bực mình.

"Khi đó công ty vừa mới thành lập chứ sao." Câu đầu tiên đã chối bỏ tất cả: "Hơn nữa, không phải em cũng thấy bản thân rất có cảm giác thành công hay sao?" Cho nên cô phải cảm ơn anh mới đúng chứ.

"Đi chết đi." Cô xả ra một câu, lời nói dễ nghe một chút ai mà không biết nói chứ, nhưng phát ra từ trong miệng cái tên suốt ngày nói những lời khẩu xà tâm phạt này, nên đặc biệt cẩn thận, cẩn thận đến khi bị bán đi mà vẫn ngu ngốc thay anh ta đếm tiền.

"Cô gái tốt không nên nói những lời thô tục." Vừa nghe giống như mang

ý tứ nhắc nhở, dù sao cô vốn không phải là trách nhiệm của anh, anh không cần phải quản nhiều như vậy: "Nhóc Phượng đâu, buổi sáng hôm nay không đi làm cùng em à, sao còn chưa thấy cô ấy?"

Đây mới là lý do anh ta sáng sớm đến phòng làm việc của cô đi? Văn Thanh Tuệ dùng ánh mắt sắc bén giết chết anh ta.

"Cuối năm cuối năm có thêm tiền thưởng." Anh rộng rãi nói một câu.

Mẹ, tiền cũng là do cô cực khổ mới kiếm được? Bây giờ thì nó cũng trở lại trong túi cô mà thôi "Cô ấy hôm nay đi tàu điện ngầm." Cô không dám nói, thật ra cô cùng Thiệu Chí Dương cãi nhau, nên để Dương Phụng đi tàu điện ngầm một mình.

"Thật sao?" Giọng nói vô cùng nghi ngờ.

Mở bản thiết kế ngày hôm qua cô cùng khách hàng thương lượng ra, cô chột dạ tránh ánh mắt nhìn của người đàn ông trước cửa: "Anh còn đứng ở chỗ tôi làm gì?" Đáp án cũng đã nói xong, sao anh ta còn có thái độ khác thường đứng trong phòng làm việc của cô.

Ừ, cô ngửi thấy mùi vị của âm mưu.

Lăng Khẩu đóng cửa lại, đi tới trước ghế làm việc trong phòng cô sau đó ngồi xuống: "Tiểu Tuệ chúng ta làm một cuộc giao dịch đi."

Phản ứng của cô là lui lại về sau vài bước, giống như phản ứng của Đàm Y Nguyên lúc nãy, mỗi sợi lông tơ trên người cô đều dựng lên.

Ông trời, sao anh ta lại bày ra vẻ mặt ôn hòa này, có ai nói cho cô biết sắp xảy ra chuyện tày trời gì không?

"Tiểu Tuệ giúp tôi một việc." Gương mặt tuấn tú nở nụ cười ôn hòa lịch sự.

Nếu như những nhân viên khác nhìn thấy nụ cười này, nhất định sẽ ôm ngực mà hô to: "Hoàng tử..." Nhưng với cô, Văn Thanh Tuệ đã từng bị anh ta chiếm dụng hết những bản thiết kế, bị bắt làm việc như trâu như ngựa tại phòng này, thì nụ cười này chỉ làm cô thấy rùng rợn.

"Giúp việc gì?" Cô cẩn thận hỏi lại.

"Làm bạn gái anh đi, Tiểu Tuệ." Giọng nói dễ nghe, nói ra khiến cô phát ngất.

"Tại sao?"

Ngoài cửa vang đến một tiếng cười vô cùng quen thuộc, Lăng Khấu nghe giọng nói kia, đôi mắt phát sáng giống như có thể xuyên thấu qua bức tường, nhìn về phía bên ngoài bóng dáng nhỏ bé xinh xắn của người phụ nữ mình yêu.

"Bởi vì, anh đã chờ quá lâu, không đợi nổi nữa."

Nói không đầu không đuôi, nhưng cô vừa nghe liền hiểu, thì ra là do cô nhóc Dương Phụng chậm hiểu khiến người khác giận sôi máu.

"Cho nên anh đem tôi thành bia đỡ đạn, thực hiện kế hoạch "Nuốt trọn cô ấy?" Để cho cô biến thành hồ ly tinh quyến rũ ông chủ, sau đó ở trong bóng tối ăn tươi nuốt sống cô bé đáng yêu, kế hoạch một mũi tên trúng hai đích: "Tôi giúp anh, sẽ có lợi ích gì?"

"Dù sao, bây giờ em cũng không có bạn trai, những người bạn trai của em hầu như đều bắt cá hai tay sau lưng em, những loại bạn trai như vậy không cần dùng đến. Nếu như em giúp anh, điều kiện tùy ý em, hơn nữa em lại còn có được một người bạn trai người người mơ ước." Anh ta vô cùng tin tưởng đối với giá trị của bản thân mình.

Lời nói của anh ta rất có sức thuyết phục, nhất là cái câu "Điều kiện tùy ý em" thật dễ nghe khiến cô cũng không nhịn được mà cười trộm "Cuối năm trả

cho tôi nửa năm tiền lương cộng thêm hai tháng, tôi sẽ giúp anh." Nếu là chuyện lớn cả đời cô dĩ nhiên phải lấy thêm chút đỉnh làm sao có thể nường tay.

"Ba tháng tiền lương, cộng thêm một tháng nghỉ, trong lúc nghỉ cũng có lương, thế nào?" Anh cò kè mặc cả

Mặc dù không hài lòng lắm, nhưng cô cũng vẫn tiếp nhận, cô bắt đắ dĩ gặt đầu "Đồng ý".

"Tại sao con không đón Tiểu Tuệ?" Bà chủ nhà họ Thiệu nói với vẻ mặt khó chịu lườm nguýt con trai đang ngẩn người trên bàn ăn: "Mẹ không phải đã giao hẹn với con, nhất định phải mang Tiểu Tuệ về đây sao, bây giờ người đâu?"

"Cô ấy nói cô ấy tự đến đây, con cũng không còn cách nào khác." Thiệu Chí Dương rất vô tội trả lời, nhưng trên đầu nhanh chóng ăn một cái cốc đầu, "Đau". Anh che chỗ đầu kêu to ra tiếng.

Mẹ Thiệu liếc nhìn con trai, trong lòng không khỏi than thở, tại sao mình lại sinh ra một đứa con ngốc như vậy chứ? Tạo cơ hội cho nó, nó lại ngây ngốc làm lãng phí hết! Phải biết rằng, Tiểu Tuệ vừa ngoan ngoãn, vừa nghe lời điển hình là một người vợ tốt, vậy mà thằng nhóc này lại không biết cư ra ngoài kết giao với đồng bạn gái tạp nham kia.

"Tại sao lại đánh con?" Thiệu Chí Dương lại lần nữa mở miệng vô tội hỏi, đáng vẻ giả bộ đáng thương, thấy vậy Mẹ Thiệu lại giơ tay giáng cho anh một cái cốc nữa.

"Con thật là....." Xuýt chút nữa Sư Tử Hà Đông chuẩn bị xuất hiện, may mà tiếng chuông cửa kịp thời vang lên, cứu vớt cái mạng nhỏ của Thiệu Chí Dương.

"Nhất định là Tiểu Tuệ đến rồi." Anh phản ứng vô cùng mãnh liệt vui mừng giống như mình vừa nghe tin trúng số, nhanh chóng lao ra như một

cơn gió đón Văn Thanh Tuệ vào nhà, "Tiểu Tuệ." Anh cười đến híp cả mắt, nhưng mà đáp lại anh là gương mặt mệt mỏi của cô.

"Ừm." Văn Thanh Tuệ gật đầu một cái, do mệt mỏi nên cô chỉ đáp lại anh một tiếng.

"Tiểu Tuệ đến rồi sao?" Mẹ Thiệu nghe đến giọng nói quen thuộc, liền vội vàng đẩy con trai ra, chiếm lấy vị trí của con: "Ai da, con bé ngốc Tiểu Tuệ này, gần đây có phải bận chết được ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có không? Nhìn cằm con lại nhọn ra rồi, Mẹ Thiệu thấy vậy đau lòng muốn chết." Thái độ trêu mếu của bà, giống như Văn Thanh Tuệ mới là con gái ruột thịt của bà.

Thật may là Thiệu Chí Dương không có chút để ý đến việc mẹ đem yêu thương tất cả giành cho Tiểu Tuệ, còn đối với hắn giống đứa con đi lượm mang về, dù thế nào đi nữa, mẹ quan tâm đến Văn Thanh Tuệ một người là bạn tốt của anh, vì vậy cho nên một chút ghen tỵ cũng không, anh hoàn toàn không có ý kiến gì.

"Mẹ Thiệu." Đối mặt với trường bối, Văn Thanh Tuệ nở một nụ cười ngọt ngào.

"Ngoan." Nếu như giọng nói này biến thành "Mẹ" thì bà nhất định sẽ vui mừng đến không thể ngậm miệng được, chỉ tiếc cho bà là con trai bà vừa ngốc, lại một chút bản lĩnh cũng không có, nghĩ đến đây, bà hung hăng trừng mắt về phía con trai.

Làm sao vậy? Đang yên lành bỗng nhiên Thiệu Chí Dương bất ngờ bị mẹ trừng, nhưng lại không hề biết lí do chỉ có thể trưng ra bộ mặt vô tội, nhìn mẹ cùng bạn tốt.

Mẹ Thiệu tức giận trừng mắt liếc nhìn con trai một cái, sau đó dặt tay Văn Thanh Tuệ, hướng về phía phòng bếp đi tới: "Tiểu Tuệ, Mẹ Thiệu hầm canh sâm gà mà con thích nhất, con thường xuyên phải bận rộn vẽ thiết kế, ba mẹ con lại không có ở nhà, không có ai chăm sóc con, giúp con bồi bổ thân

thể, tối hôm nay nhất định phải uống nhiều canh một chút, bồi bổ thân thể, biết không?"

"Làm phiền bác rồi, Mẹ Thiệu". Biết trưởng bối kính yêu vì cô bận rộn, Văn Thanh Tuệ ngượng ngùng nói, trong tận đáy lòng dâng lên cảm giác ảm áp.

"Con gái ngọc, phiền toái gì chứ? Chỉ cần con uống hết, là Mẹ Thiệu có cảm giác vui mừng rồi." Đã nói con gái với mẹ lúc nào cũng thân thiết, cũng chỉ có Tiểu Tuệ mới nói chuyện thân thiết lại còn cảm ơn bà.... Chồng bà cùng con trai bà có bao giờ nói mấy lời đó đâu.

Mẹ Thiệu lại bắt đầu cảm thán, tại sao Văn Thanh Tuệ không phải là con ruột hoặc con dâu của bà đây?

"Con đi theo làm gì? Mau đem đồ cầm vào, sau đó lên gọi ba con xuống ăn cơm, đừng có vùi đầu vào thư phòng viết thư pháp gì nữa!" Dem mấy túi lớn nhỏ trên tay Văn Thanh Tuệ hướng con trai mà ném, cũng không thèm quan tâm con mình có bị thương do mấy túi xách mang lại hay không, Mẹ Thiệu hung dữ nói.

Thiệu Chí Dương không thể không nghi ngờ, mình thật sự là được nhặt về nuôi, xoa xoa ngực bị đụng đau, anh giả bộ đáng thương nhìn về phía mẹ mình, cùng cô gái bên cạnh mẹ, nhưng mà cái cô gái kia sớm bị món canh của mẹ hấp dẫn rồi, một chú chú ý cũng không nhìn về phía anh.

Bất đắc dĩ xách túi lớn túi nhỏ, anh đem đồ vào phòng khách, sau đó nghe theo lời mẹ, đi qua thư phòng, gọi ba xuống ăn cơm, gõ gõ hai cái trên cánh cửa sau đó mở cửa phòng đi vào.

Ba của anh, chỉ cần có mực và bút lông là quên hết mọi thứ, bất kể gió lớn mưa to, mặt không đổi sắc chỉ chăm chú vào viết thư pháp.

Nếu như giống lúc còn nhỏ, anh mà ở ngoài gõ cửa sau đó chờ ông ra mở cửa có lẽ anh phải đứng ngoài đến sáng hôm sau cũng có khi không đợi được,

cho nên anh bây giờ đã rút ra kinh nghiệm, muốn gọi ba thì phải vào trong phòng, trừ mẹ có thể gọi ba từ bên ngoài cũng chỉ có....

"Ba, Tiểu Tuệ đến." Thiệu Chí Dương đứng ở cửa phòng, nói nhỏ, nhưng cha Thiệu vốn đang chuyên chú viết chữ giống như có ai đó nói to bên tai, nhanh chóng ngẩng đầu lên.

"Tiểu Tuệ đến?" Ba Thiệu nhanh chóng bỏ bút lông xuống, nhanh chóng từ thư phòng bước ra.

Bị ba bỏ rơi, anh lại một lần nữa khẳng định, thật ra thì Văn Thanh Tuệ mới chính là con ruột của họ, cho nên ba mẹ anh mới đặc biệt thương yêu cô, chỉ hận không thể đem cô mà ôm vào lòng che chở.

Thôi! Anh lắc lắc đầu. Bởi vì anh toàn nghĩ mấy chuyện gì đâu thôi.

Cùng rời khỏi thư phòng, anh theo ba đến phòng ăn, từ xa nhìn thấy trên bàn ăn trừ những món ăn tỏa ra mùi thơm phưng phức, lại có thêm 1 thứ không nên xuất hiện vào lúc này 1 cuốn album.... Đó là một cuốn thật dày, bên trong có mấy chục tấm hình tóm tắt về mấy người đàn ông, sách xem mặt hả.

Thiệu Chí Dương chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên, bước lấy giật lại cuốn sách mà Văn Thanh Tuệ đang chuẩn bị xem.

"A Dương con làm gì vậy?" Không đợi Văn Thanh Tệ nói, chuyện tốt bị cắt ngang Mẹ Thiệu mặt đằng đằng sát khí chất vấn, tay trái còn làm tư thế, chuẩn bị cho anh một cái cốc đầu.

"Mẹ cho cậu ấy xem cái này làm gì? Không phải tối nay mẹ gọi cậu ấy đến ăn tối sao?" Anh nhìn mẹ đang giơ tay, nhỏ giọng nói.

"Cho nên tiện thể giúp Tiểu Tuệ chọn đối tượng luôn." Mẹ Thiệu đằng đằng sát khí nhìn anh nói.

"Cậu ấy mới 25 tuổi, chưa đến tuổi báo động đỏ, cần gì chọn đối tượng?"

"Mới 25 tuổi, con có biết ở tuổi này đã có biết bao cô gái lấy chồng sinh con rồi không? Mẹ con năm đó chính ở tuổi này mà sinh con ra đời, con biết gì mà nói?" Mẹ Thiệu nhướn mày, trợn mắt nhìn con trai không có tiền đồ.

"Mẹ thật là người tồi cổ, bây giờ đã ở thế kỉ 21 rồi, sao có thể so sánh được? Hơn nữa Tiểu Tuệ là Tiểu Tuệ, những người khác làm sao so sánh với cậu ấy được." Thiệu Chí Dương hùng hùng hổ hổ nói.

"Cái gì mà người tồi cổ..." Mẹ Thiệu sớm bị cái câu nói người tồi cổ làm cho tức giận đến đầu bốc khói, chuẩn bị cúi xuống lấy dép, đập cho tên nhóc này một trận.

Ngay lúc bà chuẩn bị cầm dép lên, Văn Thanh Tuệ nói kịp thời cứu vớt Thiệu Chí Dương: "Mẹ Thiệu, xin lỗi vì làm lãng phí thời gian của mẹ nhưng con không muốn xem mắt."

Thiệu Chí Dương làm dáng vẻ "Biết ngay mà" nhìn mẹ mình.

Nhưng Mẹ Thiệu không có vì vậy mà từ bỏ, bà không buông tha liền hỏi: "Tại sao, con không phải là đã chia tay với một người nào đó rồi sao? Tiểu Tuệ, Mẹ Thiệu nói với con, các con còn trẻ cứ cho rằng chia tay là hết, nhưng sau khi chia tay xong con cần tỉnh táo, phải nhanh chóng tìm ngay một đối tượng khác so với người trước còn tốt hơn, nhưng vậy sẽ khiến cho mình nhanh chóng quên đi người trước đó, có đúng không, ông xã, anh thấy có đúng không?" Quay sang bên cạnh hỏi Ba Thiệu.

"Đúng đó, Tiểu Tuệ, con cũng nhanh chóng tìm một người đàn ông yêu mình, đừng có nhớ về mấy chuyện trước đây nữa." Ba Thiệu nghiêm túc nhìn Văn Thanh Tuệ, giọng nói bình thản nhưng khiến cô sững sốt.

Chuyện trước đây? Ba Thiệu chỉ là chuyện bạn trai của cô trước đây sao?

Cô xác định, cô sau khi chia tay, cũng không hề có ý định quay lại với những tên đàn ông kia, sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt của Ba Thiệu, chuyển ánh mắt về phía Mẹ Thiệu vẫn đang tranh luận với Thiệu Chí Dương

Cô lập tức hiểu ý "Ba Thiệu, người đừng hiểu lầm....."

"Tiểu Tuệ, Ba Thiệu có hiểu lầm hay không, chỉ có mình con biết." Ba Thiệu vỗ tay cô, nói: "Nếu như con tìm cho mình một người đàn ông tốt, sống hạnh phúc cả đời, vậy cũng tốt."

Đôi mắt với trường bối mà mình yêu mến, trong phút chốc cô có cảm giác mình hô hấp hơi khó khăn.

Trong lòng cô, không khỏi dâng lên một nỗi sợ hãi, bởi vì giấc mộng tối hôm qua, cũng giống như bây giờ, khiến cho cô thật sợ, hơn nữa, Ba Thiệu không hiểu lầm mà đó là sự thật.

"Tiểu Tuệ, mẹ nghĩ con cứ coi thử và chọn đi." Mẹ Thiệu không đề ý tới sự ngăn cản của Thiệu Chí Dương đem sách xem mắt tới mặt cô.

Văn Thanh Tuệ nhìn, trong phút chốc thật sự muốn chọn đại một người đàn ông xem mắt, để khiến cho Ba Thiệu tin rằng mình hiểu lầm, nhưng mà khi nhìn mấy tấm hình cô lại nhớ đến giao kèo của mình và Lăng Khấu.

"Không cần đâu Mẹ Thiệu, con đã tìm được rồi." Cô hướng về phía Mẹ Thiệu nói nhưng đồng thời cũng nói cho Ba Thiệu biết.

"Tìm được cái gì?" Hỏi cô không phải là Mẹ Thiệu cũng không phải là Ba Thiệu mà là Thiệu Chí Dương

"Con đã tìm được một người, nguyện ý cùng con lấy kết hôn là điều kiện kết giao, bạn trai con." Cô nói, mắt nhìn về phía Ba Thiệu, nói ra những lời không hề có trong hợp đồng của cô cùng Lăng Khấu: "Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, con sẽ sớm cùng anh ấy kết hôn."

Cô có thể đoán được, trong mắt Ba Thiệu, không phải là vui mừng mà ngược lại là lo lắng.

Cô rất muốn nói cho Ba Thiệu cô không hề đôi với Thiệu Chí Dương chung tình nhớ mãi không quên, đây chẳng qua chỉ là tình cảm khi còn trẻ con, chỉ là một mối tình thâm nhớ ngắn ngủi mà thôi, cô đã sớm quên mất rồi....

Chỉ là, cô thật sự quên được sao?

Một giọng nói từ sâu trong đáy lòng phản bác lại cô, khiến cô luống cuống.

"Tiểu Tuệ là ai vậy?" Anh hỏi, mặc dù đã từng nghe qua chuyện cô kết giao với nhiều bạn trai nhưng chưa bao giờ nghe qua chuyện cô lấy việc kết hôn làm điều kiện kết giao, chuyện này quá đột ngột khiến anh ngỡ ngàng.

"Là Lăng Khấu ạ". Cô đồng ý giúp anh ta theo đuổi Dương Phụng, như vậy anh ta cũng có thể là bia đỡ đạn cho cô chứ.

"Là ông chủ của con phải không? Mẹ Thiệu đã gặp qua cậu ấy, quả thực là một người đàn ông không tệ." Đối với chuyện lần trước không hẹn mà gặp, trí nhớ của Mẹ Thiệu vẫn còn nhớ rõ, hơn nữa trong lòng lại đánh giá cao Lăng Khấu: "Haix, nếu như là cậu ấy, Mẹ Thiệu cũng không lo lắng nữa. Ông xã, ánh mắt của Tiểu Tuệ thật tốt, mấy người đàn ông trong hình này không ai vượt qua được Lăng Khấu."

Nghe mẹ đối với người đàn ông khác khen ngợi, trong lòng anh có một cảm giác vô cùng khó nói.

"A Dương, chắc con cũng gặp ông chủ của Tiểu Tuệ rồi chứ, con cảm thấy cậu ta được không?" Mẹ của anh lại hỏi chuyện này ngay trước mặt anh.

Anh nhìn mẹ, lại nhìn về phía cô, mà cô cũng đang ngược mắt nhìn anh, hình như cũng đang chờ đợi đáp án của anh.

"Ách, cái này, con cảm thấy được....." Anh cảm thấy, anh phải cẩn thận trả lời cái vấn đề này.

"Được là được, không được là không được, con áp ứng cái gì?" Mẹ Thiệu đối với thái độ của con trai không nhìn được mà phàn nàn.

"Lăng Khấu....rất tốt" Anh buồn bã trả lời, bởi vì anh thật sự không tìm ra khuyết điểm gì của Lăng Khấu cả.

"Thấy chưa, ngay cả A Dương cũng nói Lăng Khấu rất tốt, Tiểu Tuệ lần này con đã tìm đúng người rồi." Mẹ Thiệu cười cong cả lông mày, vui mừng ôm lấy Văn Thanh Tuệ, giống như đã nghe được tin cô kết hôn rồi.

Văn Thanh Tuệ cũng cười, nhưng trong lòng cô không thể không dâng lên, một nỗi thất vọng.

Cô đang chờ mong điều gì chứ? Vẫn còn chờ đợi anh nói với cô điều gì?

Đều do Ba Thiệu, khiến cô trở nên kỳ quái như thế này, ngay cả cô cũng không biết mình đang bị làm sao.

Cô chu môi buồn bã, khi mọi người không chú ý lặng lẽ liếc nhìn Ba Thiệu một cái, nhưng cô không hề phát hiện, có một đôi mắt đen như mực vẫn đang nhìn về phía cô, nhúu mày lại.

<http://diendanlequydon.com>

Chương 3:

Cô không ngủ được.

Văn Thanh Tuệ mở to mắt, nằm ở trên giường nhưng không hề buồn ngủ. Hôm nay công việc làm đến 10 giờ, buổi tối còn bị Mẹ Thiệu hỏi đi hỏi lại chuyện cô cùng Lăng Khâu, trên thực tế cô mệt mỏi muốn chết nhưng cô lại không ngủ được.

Trong đầu cô đều suy nghĩ đến câu nói kia của Ba Thiệu.

Thật là không muốn nghĩ đến nữa.

Rõ ràng, cô đã cố hết sức xem Thiệu Chí Dương là bạn tốt, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận bạn tốt của mình, cũng không hề làm ra chuyện gì khiến người ta hiểu lầm, ngược lại cái tên Thiệu Chí Dương kia, luôn làm ra những chuyện khiến bạn gái anh hiểu lầm, hơn nữa còn làm không biết mệt, hại cô mỗi lần lại phải tiếp chiêu của những cô bạn gái của cậu.

Thật ra, cô luôn cố gắng thuyết phục mình, chỉ coi anh là bạn tốt, làm bạn thân nhất của anh cũng đủ rồi, chỉ cần như vậy là thỏa mãn.

Nếu hỏi cô, có từng nghĩ đến chuyện hướng Thiệu Chí Dương mà thổ lộ tình cảm của mình nói thích anh, muốn làm bạn gái của anh, muốn cùng anh nói chuyện yêu đương không..... Đáp án của cô là: muốn, cô tất nhiên là muốn, ngay cả trong mơ cô cũng muốn.

Chỉ tiếc rằng, chẳng qua là tình yêu đơn phương của cô mà thôi.

Văn Thanh Tuệ vĩnh viễn không thể nào quên chuyện năm đó, Thiệu Chí Dương cùng Tiểu Lâm cãi vã khi cô ở bên khuyên can, cô lại phải giải thích nhiều lần, cô chẳng qua chỉ là bạn chơi chung với anh từ hồi nhỏ, không có gì khác, nhưng lòng đố kỵ của Tiểu Lâm rất cao, chẳng những không nghe cô

giải thích mà ngược lại lên án cô chiếm lấy Thiệu Chí Dương, khiến anh không có thời gian hẹn hò nhiều với cô ta.

Thật sự là cô vô tội mà.

Thiệu Chí Dương không thích đi cùng Tiểu Lâm là vì cô ta thích đi dạo phố, mua quần áo cùng đồ trang sức, nhưng điều làm ghét nhất Thiệu Chí Dương chính là đi dạo phố mua đồ, hơn nữa một điều quan trọng nhất chính là Tiểu Lâm mắc chứng bệnh công chúa, khiến Thiệu Chí Dương mệt mỏi không chịu nổi, hoàn toàn không chống đỡ được, cho nên anh mới không chịu cùng cô ta đi dạo phố, tình nguyện cùng cô ở trong phòng nói chuyện trên trời dưới đất, hoặc là làm chuyện khác.

Văn Thanh Tuệ cũng từng khuyên Thiệu Chí Dương, nếu là người con gái mình thích thì hãy bỏ chút thời gian đi dạo phố hoặc mua chút đồ tặng Tiểu Lâm, đảm bảo hai người bọn họ sẽ rất ngọt ngào, vĩnh viễn chìm đắm trong tình yêu.

Nhưng mà, cô đâu biết Thiệu Chí Dương đem lời nói của cô là gió thoảng qua tai, cho dù cô đuổi anh ra khỏi phòng cô, buộc anh đi cùng Tiểu Lâm, anh cũng chỉ là trở về phòng mình, sau đó ngủ.

Đến cuối cùng, thành ra chuyện Tiểu Lâm giữ tay cô lại chắt vắn cô, có phải thích Thiệu Chí Dương hay không? Cô dừng lại, im lặng không thể nói điều gì.

Tiểu Lâm dùng lực rất lớn, khiến cánh tay cô đau nhưng đau hơn là Thiệu Chí Dương kéo Tiểu Lâm ra nói những lời....

"Anh và Tiểu Tuệ căn bản là không có gì! Anh đối với cậu ấy rất quen thuộc, tính cách anh như thế nào, tính cách cậu ấy ra sao cả hai đã quá quen thuộc và quá hiểu nhau, cũng bởi vì quen thuộc như vậy, cho nên căn bản hai chúng ta chẳng bao giờ có thể yêu nhau, anh chưa bao giờ tưởng tượng ra được, nếu anh cùng cậu ấy nói yêu nhau, cùng nhau là như thế nào, cho nên Tiểu Tuệ chỉ có thể là bạn tốt hoặc anh em tốt, không thể làm người yêu, em có hiểu hay không?"

Thiệu Chí Dương hướng về phía Tiểu Lâm giải thích, nhưng cô lại có một cảm giác, những lời nói ấy là hướng về phía cô là nói với cô.

Không thể làm người yêu, chỉ có thể làm bạn tốt hoặc anh em tốt.

Khi đó trong đầu cô trống rỗng, chỉ có thể theo phản xạ nở ra một nụ cười, phụ họa theo anh.

Cuối cùng, cô cũng biết, mối quan hệ của cô và anh sau này, cô chỉ thể làm bạn tốt của anh, và cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh nhìn anh yêu hết người này đến người khác.

Di động đặt ở mép giường, bỗng chốc vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Ai sẽ gọi điện lúc nửa đêm đây? Văn Thanh Tuệ nghi ngờ cầm điện thoại, trên màn hình điện thoại hiện lên chân dung lớn, khiến cô chần chờ trong chốc lát.... Là Thiệu Chí Dương.

Chẳng lẽ biết tối nay cô không ngủ được sao? Không có chuyện đó đâu, cho dù hai phòng hai người đối diện nhau, nhưng cách một lối nhỏ hướng chỉ cô đã kéo rèm, chắc anh sẽ không thấy đâu.

Di động reo lên một lúc, sau đó trực tiếp chuyển vào hộp thư thoại.

Nhìn ký hiệu cuộc gọi nhờ, cô chần chừ, suy nghĩ không biết có nên gọi điện thoại lại cho anh không?

"Giả vờ như không nghe thấy là tốt nhất, dù sao...anh cũng chẳng thể nào biết mình chưa ngủ." Cô nhỏ giọng tự thuyết phục mình, từ từ đem điện thoại để về chỗ cũ.

Chỉ là khi cô chuẩn bị đặt điện thoại xuống, di động lại vang lên tiếng tin nhắn.

Có chuyện gì mà tìm cô gấp như vậy? Bởi vì tò mò, sợ anh thật sự có chuyện quan trọng tìm cô, cô cầm điện thoại mở tin nhắn xem.

Tại sao không nhận điện thoại của tớ?

Đập vào mắt cô là mấy chữ, khiến cô ngẩn người.

Làm sao anh có thể biết cô chưa ngủ? Nhìn về phía cửa sổ, phòng cô không hề mở đèn, anh cũng chẳng thể nào thấy được cô làm gì trong phòng, chẳng lẽ anh đặt máy theo dõi? Nhưng cái ý nghĩa này, nhanh chóng bị cô quăng sang 1 bên, anh không biết làm những chuyện này nhất là lại với cô.

Điện thoại di động lại reo, có thêm một tin nhắn nữa, cô mở ra, lần này là tin nhắn khiến cô hết nghi ngờ.

Thật sự ngủ rồi sao?

Thì ra là, anh chỉ đoán cô chưa ngủ, Văn Thanh Tuệ có chút may mắn, mình không chưa có nhắn lại tin nhắn cho anh.

Nhưng anh rốt cuộc có chuyện gì, mà giờ này lại tìm cô? Cô chờ, chờ tin nhắn tiếp theo của anh, nói cho cô biết mình có chuyện gì, nhưng cô chờ một lúc lâu một tin nhắn cũng không có.

"Cũng đúng, anh cho rằng mình đã ngủ rồi, làm sao có thể gửi tin nhắn?" Cười tự nói rằng mình ngốc, cô để điện thoại xuống, nhưng không thể không chế trong lòng có gì đó mất mát.

Nhắm mắt, cô cố gắng ép mình đi ngủ.

Hôm nay công việc làm đến hơn 10 giờ, buổi tối còn phải nghĩ ra những lời nói dối ứng phó với những câu hỏi mà Mẹ Thiệu hỏi cô không ngừng chuyện về Lăng Khấu, cô đã sớm mệt mỏi rồi, ngay mai còn cả núi công việc phải làm, một đồng thiết kế cần phải sửa, cô thật sự không có nhiều thời

gian đến vậy, không thể suy nghĩ những thứ này nữa.

Chuyên tâm, ngủ nào, phải ngủ.

Cô rất muốn đi ngủ, nhưng mà vẫn không thể ngủ, vậy mà, khi điện thoại trên giường phát ra âm thanh tin nhắn, cô nhanh chóng phản xạ, mở điện thoại ra xem.

Ngủ ngon.

Trên màn hình tin nhắn chỉ hiện ra 2 chữ ngắn ngủn như vậy, nhưng 2 chữ này, giống như có đường, khiến trong lòng cô dâng lên một nỗi ngọt ngào.

Biết rõ cô không nên làm vậy, cô chỉ có thể cùng anh làm bạn tốt, chỉ là bạn bè mà thôi, nhưng một lần nữa cô lại chạm vào vi phạm lệnh cấm, lần nữa tự làm bản thân mình mơ mộng, dù biết rõ chính mình đang ảo tưởng.

"Nửa đêm thôi, chỉ cần nửa đêm nay là được."

Cho dù cô có làm mọi chuyện, thử đủ mọi cách nhưng không thể nào khiến mình buồn ngủ, nhưng cô lại nhớ lại chuyện lúc nhỏ, những lúc cô và anh ở chung một chỗ cười nói vui vẻ, dù cô có ngượng ép mình không nên nhớ nhưng không quên được.

Cho nên cô mặc kệ, mặc cho những chuyện trước đây tràn về trong trí nhớ những hồi ức này tràn về khiến cô bắt đầu buồn ngủ, hồi ức bao quanh cô, làm cô mơ mộng về chuyện trước đây cùng anh, dù biết rằng chuyện đó trong thực tế không bao giờ xảy ra.

Tin nhắn đã gửi rồi, nhưng Thiệu Chí Dương cảm di động trên bàn tay mà không có đặt xuống.

Anh không có nhìn lầm, trước lúc, anh nói Lăng Khẩu rất tốt thì trên

khuôn mặt cô chợt lóe lên tia thất vọng.

Cô tìm được một người lấy điều kiện kết hôn là điều kiện kết giao bạn trai, hơn nữa còn có người khen ngợi, mà mẹ anh cũng không ngớt khen ngợi anh ta, cô nên vui vẻ mới đúng, nhưng vì cái gì sau khi cô nghe xong lời nhận xét của anh, gương mặt lại có biểu hiện như vậy? Gương mặt này, vẫn quấy nhiễu anh, khiến anh không thể ngủ được, thậm chí, khiến anh không thể không chế mà nửa đêm gọi điện thoại cho cô.

Cũng may, cô không có nhận điện thoại.....

Nếu không phải anh muốn biết, nên mới gọi điện thoại hỏi cô lý do.

Vậy mà, khi cô không bắt máy, một lúc sau anh không nhím được mà gửi tin nhắn cho cô, còn âm thầm mong đợi, cô chưa ngủ, chỉ là chờ mãi mà không thấy cô trả lời.

Được một lúc, không hề có tin nhắn hồi âm nào, anh vẫn không từ bỏ mà gửi cho cô thêm một cái tin nhắn nữa.

Khi tin nhắn vừa gửi đi, anh đột nhiên nhớ đến, buổi tối khi cô đến nhà anh trên khuôn mặt hiện lên vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, còn có nguyên một buổi tối mẹ anh lại càng không ngừng hỏi về chuyện hôn nhân của cô thì dường như trên khuôn mặt cô nhăn nhó khó coi không thể che giấu mệt mỏi.

Cô vẫn luôn rất mạnh mẽ, anh biết.

Cho dù mệt mỏi sắp ngất đi, cô cũng sẽ không nói ra, sẽ nhịn cho đến khi té xỉu mới thôi, đã từng có lần như vậy, lúc ấy anh bị dọa cho sợ suýt chút nữa mất hồn, liên tiếp chạy xe vượt mấy cái đèn đỏ mà đưa cô đến bệnh viện.

Cô không chỉ bướng bỉnh mà còn là một cô gái tỏ ra bản thân mình mạnh mẽ.

"Nhưng cậu có biết hay không, có lúc, tớ cũng muốn, cậu làm nũng với tớ, không muốn cậu lúc nào cũng cứ rầu chịu đựng, khiến bản thân mệt mỏi?" Anh nắm chặt lấy tấm ảnh chụp cô đang cười tươi roi rói, khẽ cầm lên rồi lẩm bầm

Trong trí nhớ trước đây của anh, Văn Thanh Tuệ là người luôn dính bên mình, suốt ngày kêu gọi anh "A Dương", dù là chuyện nhỏ nhất, cô cũng sẽ theo sát anh không ngừng nói, lại thích khóc cùng náo loạn.

Nhưng mà, không biết từ lúc nào, cô lại trở nên kiên cường như vậy, có chuyện gì cũng tự mình giải quyết mà không nói cho anh biết, thậm chí, không bao giờ ở trước mặt anh mà rơi bất kì giọt nước mắt nào?

Anh không thể phủ nhận, anh nhớ đến Tiểu Tuệ kia, cái người mà chỉ biết đối với anh làm nũng kia.

Một lúc nhớ lại, anh ngừng lại hồi tưởng, do dự một lúc, cũng gửi tin nhắn "Ngủ ngon" gửi cho cô, có lẽ ngày mai anh sẽ tìm cô ăn cơm, khi đó anh sẽ hỏi cô cho rõ mọi chuyện.

Đặt điện thoại xuống, anh không có nằm trên giường lớn, mà ngược lại đi về phía máy tính vẫn chưa đóng, xem tiếp mấy tài liệu mai cần, sau đó vùi đầu vào công việc.

Dù sao, anh cũng không ngủ được, thì tìm cho mình một chút chuyện để làm.

O o o o o

Thiệu Chí Dương không ngờ tới, có một số chuyện hợp tác đột nhiên thay đổi, anh không thể không bay qua Châu Âu, mà lại phải trì hoãn ở bên đó cả nửa tháng.

Nơi anh làm việc ngày đêm khác biệt so với cô, hơn nữa từ ngày nhận được điện thoại mẹ gọi đến trong lúc rảnh rỗi thì biết được, cô gần đây cũng

bận rộn vẽ mấy bản thiết kế, có lúc thậm chí ngủ ở trong phòng làm việc.

Ngày và đêm cách biệt, Anh không muốn quấy nhiễu đến thời gian nghỉ ngơi của cô, cho nên chuyện muốn hỏi rõ chuyện tình cảm của cô và Lăng Khấu cũng chỉ có thể hoãn lại.

Thật vất vả mới có thể thuyết phục mấy lão bên Châu Âu, thuyết phục họ ký được bản hợp đồng này, Thiệu Chí Dương lập tức ném hợp đồng cho trợ lý, nhanh chóng mang quần áo chạy về nước.

Nhưng sau khi về nước anh không phải là đến công ty mà là đến phòng làm việc của Văn Thanh Tuệ đầu tiên, nhưng mẹ anh lại gọi điện thoại đến trước.

Anh nhận điện thoại: "Mẹ, mẹ gọi thật đúng lúc." Tính đúng lúc thời gian anh trở về, mẹ gọi điện thoại cho anh.

Vậy mà, điện thoại bên kia vang đến, không phải là giọng nói to lạnh lạnh thường ngày của mẹ, hay những câu nói nhảm, mà là một tiếng nức nở nghẹn ngào

"Mẹ, mẹ làm sao thế?" Anh nhất thời cứng ngắc, hoang mang hỗn loạn hỏi, mẹ thường ngày là người vô cùng kiên cường, có chuyện gì khiến mẹ phải khóc như vậy?

"A Dương, Tiểu Tuệ, nó....."

Thiệu Chí Dương chợt hít một ngụm khí lạnh, bị câu nói chưa hết này của mẹ mà sợ hãi: "Mẹ, mẹ nói gì, Tiểu Tuệ cậu ấy làm sao?" Anh vội vã hỏi.

"Ô...ô... Tiểu Tuệ nó....bị đèn đụng phải, còn bị ngã cầu thang, bây giờ còn đang trong phòng cấp cứu...." Bởi vì tiếng nức nở nghẹn ngào, mà lời của mẹ nói ngắt quãng, khi mẹ nói xong anh thiếu chút nữa là không thở được.

"Cái gì?" Anh ngây ngốc, không thể tin được vào chuyện mà mình mới nghe được.

Máu trên mặt anh lập tức như rút đi hết, khiến tài xế tắc-xi không nhận được hỏi: "Anh ơi, có muốn đến bệnh viện hay không? Bây giờ mặt của anh trắng bệch không còn chút máu, giống hệt người sắp chết...." Câu nói sau, là tài xế tắc xi nhỏ giọng nói.

Lời nói của tài xế, đã nhắc nhở Thiệu Chí Dương.

"Mẹ, Tiểu Tuệ ở bệnh viện nào? Con đến ngay." Trong lòng anh nóng như lửa đốt mà hỏi, quả thật anh hận mình không có đôi cánh, để có thể lập tức bay đến bên cạnh cô.

Cô bị thương, nhất định sẽ rất đau, cũng sẽ rất sợ hãi.

Văn Thanh Tuệ rất ghét ở bệnh viện, bởi vì người ông mà cô yêu thương, ông Văn đã sống ở bệnh viện một thời gian rất dài, do tuổi tác đã cao, dẫn đến các chức năng đều toái hóa không thể hoạt động bình thường, cuối cùng cũng không thể gắng gượng được mà qua đời, ngay trong lúc cô học trung học mà qua đời.

Không thể làm gì mà chỉ có thể đứng nhìn người thương yêu nhất của mình ở trong bệnh viện không ngừng uống thuốc cùng làm những đợt hóa trị, mỗi ngày đều phải uống một đồng thuốc, còn chuyển mấy chai dinh dưỡng, chịu đựng khổ sở như vậy, nhưng cũng không có cách nào khỏi mà xuất viện mà cuối cùng lại qua đời, cho nên cô rất ghét bệnh viện, đối với cô mà nói bệnh viện là một nơi đầy ắp những hồi ức đau đớn.

Mẹ Thiệu nhanh chóng báo tên và vị trí của bệnh viện, Thiệu Chí Dương cũng nhanh chóng báo địa chỉ cho tài xế.

"Anh à, vợ anh nhất định không có chuyện gì, anh cũng đừng lo lắng quá." Nhìn vị khách của mình đứng ngồi không yên, hơn nữa mặt mày lại tái nhợt, khiến tài xế không nhận được mà an ủi anh.

Thiệu Chí Dương ngừng lại một lúc nói: "Tiểu Tuệ không phải là vợ tôi."

"Đó chính là bạn gái của cậu sao, cậu thật là yêu bạn gái mình." Tài xế lại nói

Tiểu Tuệ cũng không phải là bạn gái của anh.

Nhưng Thiệu Chí Dương cũng không có mở miệng phản bác, bởi vì bây giờ anh lo lắng đến mức ngay cả một lời anh cũng không muốn nói.

Nắm chặt điện thoại ở trong tay, điện thoại lần nữa đổ chuông, anh cho rằng mẹ Thiệu gọi điện đến nói về tình trạng sức khỏe của Văn Thanh Tuệ cho nên cũng chẳng nhìn ai gọi đến mà nhanh chóng nhận điện thoại: "Mẹ, Tiểu Tuệ cậu ấy bây giờ thế nào rồi?" Anh hỏi.

Nhưng mà, đối phương bên kia vẫn không có trả lời, mà im lặng.

Cái phản ứng kì lạ này khiến Thiệu Chí Dương lấy điện thoại ra, liếc nhìn về phía màn hình xem ai gọi đến, đó là bạn gái của anh.... Không là bạn gái anh chuẩn bị muốn chia tay, Eileen.

"Có chuyện gì thế? Eileen." Anh mở miệng hỏi, nếu không hai bọn họ có thể tiếp tục im lặng như vậy.

"Mặc dù em không biết Tiểu Tuệ thì sao, nhưng em có thể nói chuyện với anh mấy phút, nói một chút chuyện của chúng ta không?" Giọng nói hơi đùa cợt, từ miệng Eileen nói ra.

"Xin lỗi, tôi nay anh gọi điện thoại cho em được không?" Nhịn không được cũng phải nhịn, anh tránh phải cãi nhau với cô.

"Tại sao không thể nói bây giờ, bởi vì anh muốn lập tức đi gặp Tiểu Tuệ sao?" Nhưng mà đối phương hình như muốn nói chuyện với anh ngay bây giờ.

Cái giọng nói đánh đả này, cùng với cô gái xinh đẹp dịu dàng đáng yêu kia là cùng một người sao?

Thiệu Chí Dương quả thật không dám tin.

"Eileen, Tiểu Tuệ bị thương vào bệnh viện, anh hiện tại muốn đi thăm cậu ấy, tối nay sẽ gọi điện thoại nói chuyện với em sau." Mặc dù đã quyết định chia tay, nhưng dù sao cũng để cho nhau một khoảng không gian, anh không hi vọng kết cục của hai người sẽ chỉ là cãi nhau.

"Thiệu Chí Dương, anh là một người đàn ông đáng xấu hổ. Rõ ràng anh cùng Tiểu Tuệ có quan hệ không hề đơn giản như vậy, vậy mà vẫn còn đi khắp nơi nói hai người chỉ là quan hệ bạn bè tốt, thật ra chỉ là một thủ pháp để hai người có thể đi lừa những người đàn ông và phụ nữ, để nếm thử mùi vị của người khác thôi....."

"Eileen, đủ rồi." Một câu lên án vô cùng khó nghe, khiến người đang trong tâm trạng lo lắng gần như mất đi không chế Thiệu Chí Dương không thể không nhận được nữa, một người chưa bao giờ nói nặng lời với phái nữ cũng phải bực phát, anh hướng về phía điện thoại gào lên: "Nếu tôi và Tiểu Tuệ thật sự có cái gì, vậy cũng không tới phiên" Bạn gái cũ" là cô nói, đừng có mà nhiều chuyện, nói toàn chuyện nhảm nhí nữa."

"Thiệu Chí Dương, cái tên khốn khiếp này. Tôi còn không đồng ý chia tay với anh, anh dám...."

Anh không chút do dự, một lần nữa ngắt lời cô ta, không khách khí mà nói: "Tôi muốn chia tay cũng không cần sự đồng ý của cô, tôi muốn ở chung một chỗ với ai, cũng không cần cô công kích, mời cô làm ơn đừng ra vẻ như vậy, chúng ta đã thật sự chia tay."

Lần đầu bị anh đối đãi như vậy nói chuyện giống như đang nói chuyện với cấp dưới, khiến Eileen bị dọa cho sợ hãi, một lúc lâu cũng không nói gì.

"Thiệu Chí Dương, đây là lần đầu tiên anh quát to với tôi, hơn nữa lại vì một người phụ nữ khác mà quát tôi như vậy." Sau khi hết khiếp sợ, Eileen lại cảm thấy ghen tỵ, nói.

Thiệu Chí Dương không nói lời nào, bởi vì anh đang bị mất khống chế, hơn nữa, đi mãi chưa đến bệnh viện, làm anh càng trở nên bực bội.

"Nếu như anh thích cô ta như vậy, tại sao lại không kết giao cùng cô ta, mà lại phải đi trêu chọc những cô gái khác làm tổn thương họ?" Cô ta hỏi, cô ta rất rõ ràng là mình và Thiệu Chí Dương chẳng thể nào ở chung một chỗ với nhau được nữa.

"Tôi và Tiểu Tuệ không phải có quan hệ kia, chúng tôi chỉ là bạn tốt, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là anh em thật tốt, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi cô mới hiểu đây?" Anh buông lỏng cà vạt, cởi hai cúc áo trên áo sơ mi, không nhận được mà hỏi ngược lại cô ta.

"Anh còn muốn lừa gạt bao nhiêu người phụ nữ khác mới được đây, nếu vậy thì căn bản anh đang tự dối gạt mình? Nếu không phải anh thích cô ta, anh cần gì tốn nhiều thời gian tìm chứng cứ bạn trai cô ta bắt cá hai tay như vậy, khiến cô ta và người đàn ông kia chia tay? Nếu như anh không thích cô ta, thì khi cô ta thất tình anh cũng sẽ không ngay lập tức chạy đến bên cạnh an ủi cô ta, sau đó quên luôn cả chuyện ngày hôm đó chúng ta phải cùng đi gặp mẹ tôi? Nếu như không phải anh thích cô ta, so với việc của bạn gái anh là tôi đây, anh cũng không khẩn trương lo lắng việc của cô ta, lại không để cô ta chịu một chút xú uất ức nào, ngay cả chuyện ăn uống cũng để ý.... Nếu như cái này không gọi là thích... Không phải nói là, nếu như cái này không gọi là yêu cô ta, như vậy mời anh nói cho tôi biết, cái này gọi là cái gì? Là tình bạn tốt hay sao?

Thiệu Chí Dương giật mình ngây ngốc.

Lời nói của Eileen, giống như một quả bom phát nổ trong đầu anh, khiến cho đầu anh trở nên ong ong.

Tất cả những chuyện này anh chưa bao giờ để ý đến, lại càng chưa bao

giờ cần thận suy nghĩ qua..... Thì ra là, anh thật không ngờ trong lúc mình không hay biết anh đã vì Tiểu Tuệ mà làm nhiều việc như vậy, mà chính anh lại lờ mờ không hiểu rõ.

Sau một lát, Thiệu Chí Dương phát hiện mình không cách nào khẳng định mối quan hệ của mình với cô như trước đây mà nói với Eileen được nữa, những lời nói như anh không thương Văn Thanh Tuệ, anh chỉ xem cô là bạn bè tốt mà thôi....

Anh chán chừ.

Sự chán chừ này, giống như một cái cây bắt đầu sinh sôi trong lòng anh.

Anh yêu Văn Thanh Tuệ? Bạn tri kỉ, người bạn tốt của anh, anh yêu cô?

Cái vấn đề này, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Bởi vì, Văn Thanh Tuệ ở trong cuộc sống của anh, đã chiếm giữ một vị trí quan trọng không thể thiếu hụt, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nếu như không có Văn Thanh Tuệ, cuộc sống sau này của anh sẽ ra sao?

Thì ra là, đó chính là tình yêu sao?

Anh luôn cho rằng tình cảm của mình đối với cô, chính là tình cảm của bạn tốt của một người tri kỉ, chẳng lẽ anh đã hiểu lầm, là sai lầm rồi sao?

Eileen thấy anh im lặng không nói nên đã tự động cúp điện thoại.

Tắc xi dừng lại ở cửa bệnh viện, nhưng Thiệu Chí Dương ngồi bên trong vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, cho đến khi tài xế tắc xi gọi anh, anh mới hoảng hốt, móc tiền trong bóp da thanh toán, sau đó bước nhanh tới phía phòng cấp cứu.

Mặc kệ là gì, hiện tại không gì có thể ngăn cản anh tìm gặp cô.

O o o o o o o

Lúc Thiệu Chí Dương chạy đến bệnh viện cũng là lúc Văn Thanh Tuệ làm xong phẫu thuật, được đưa ra phòng bệnh thường nghỉ ngơi.

"A, cậu đã về rồi?" Khi thấy Thiệu Chí Dương mở cửa phòng bệnh đi vào thì Văn Thanh Tuệ kinh ngạc hỏi, không ngờ anh sẽ trở về nước sớm như vậy "Trở về lúc nào, tại sao tớ không biết?"

Thiệu Chí Dương cẩn thận quan sát cô một lúc, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào thạch cao đầy cộm trên chân phải của cô.

Văn Thanh Tuệ cứng người lại, dù thế nào đi nữa, cô cũng cảm thấy Thiệu Chí Dương đang tức giận, người thông minh như cô, tất nhiên sẽ nhanh chóng nở ra một nụ cười lấy lòng, bộ dáng một chút suy yếu cũng không có.

"A, tiểu Tuệ, con cũng đói bụng rồi đúng không? Mẹ Thiệu đi mua một ít đồ cho con ăn." Thấy con trai có biểu hiện tức giận, mẹ Thiệu cũng nhanh chóng kiếm cớ chạy trốn, để lại một mình Tiểu Tuệ đối mặt với bạo long sắp phun lửa.

Văn Thanh Tuệ khước mắt rung rung nhìn bóng lưng mẹ Thiệu đang rời khỏi phòng bệnh, lần đầu tiên oán hận mẹ Thiệu để cô ở lại chịu trận một mình.

"Được rồi, mẹ cũng đã cho hai chúng ta một chút thời gian, cậu có thể nói cho tớ biết nguyên nhân, tại sao cậu chỉ đi trang hoàng lại nhà cửa, lại có thể gãy một chân như vậy?" Từ từ bước gần đến bên giường của cô, rót cho cô một ly nước, giọng nói của anh rất bình thản, nhưng sự bình thản này lại khiến cho đầu óc Văn Thanh Tuệ nhanh chóng sợ hãi.

Văn Thanh Tuệ miễn cưỡng nở ra một nụ cười tươi, rõ ràng là cô không có lỗi, nhưng tại sao dưới ánh mắt nhìn dò xét của anh, cô lại dâng lên một nỗi chột dạ bất an? Nếu như không phải là gãy chân trái, bây giờ không thể

cử động cô nhất định sẽ nhanh chóng chạy cách xa anh mấy mét.

"Tiểu Tuệ." Anh thấy cô chân chờ liền khó chịu, cho nên anh thấp giọng cảnh cáo cô.

"Chuyện là.... Khụ khụ, bởi vì có người tham giá rẻ, thay đổi đèn treo trên tường, đèn nối giá treo đèn không chịu được sức nặng của đèn mà rớt xuống, vừa đúng lúc tớ đi ngang qua, tuy rằng tránh được đèn treo rớt trúng đầu, nhưng tớ cũng quên mất bên cạnh có 1 cái cầu thang, liền mất cân bằng.... Lăn xuống."

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, nói xong câu nói cuối cùng dường như chỉ còn lại tiếng thì thầm.

Tức giận.... Hiện tại anh rất tức giận, tức giận vì có người tham lợi nhỏ trước mắt mà để cô bị thương, hơn nữa tức một cái là cái tên bạn trai của cô, thế mà bây giờ vẫn chưa xuất hiện bên cô.

Nhưng thật kỳ lạ, như vậy nhưng anh lại thấy may mắn vì người đàn ông kia chưa xuất hiện, nếu như anh ta tới thì anh sẽ có cơ hội đứng ở đây, có thể cùng cô hai người cùng nhau nói chuyện sao? Đáp án rất rõ ràng.

"Lăng Khẩu đâu?" Thân là bạn trai của cô, nếu bạn gái gặp chuyện không may phải vào bệnh viện, anh ta phải lập tức chạy đến đây xem mới đúng chứ?

"Lăng Khẩu? Anh ấy bay đi Mỹ kí hợp đồng." Thấy Thiệu Chí Dương hình như không phải giận cô, cho nên Văn Thanh Tuệ thở phào nhẹ nhõm, không biết tại sao anh lại hỏi Lăng Khẩu, nhưng cô vẫn rất nhanh nói đáp án cho anh biết.

"Không ai thông báo cho anh ta biết cậu nhập viện?" Thiệu Chí Dương nghi ngờ hỏi.

"Ừm, anh ấy cũng biết." Nhân viên bị thương, người làm ông chủ tất nhiên cũng sẽ biết rồi.

"Nếu vậy là anh ta đang trên đường trở về?"

"Cái gì mà trên đường trở về, anh ấy còn chưa trở về, nếu không thì tại sao vẫn không nói cho tớ biết?" Văn Thanh Tuệ không hiểu mà hỏi ngược lại anh.

"Cậu là bạn gái của anh ta. Anh ta là bạn trai cậu, dù là chuyện có quan trọng đi chăng nữa, cũng nên lập tức trở về xem cậu chứ?" Thiệu Chí Dương tức giận nhăn mày.

Văn Thanh Tuệ bừng tỉnh liền hiểu ra: "Ách, chuyện kí hợp đồng quan trọng hơn, hơn nữa lần kí kết này rất có nhiều tiền lời, cho nên anh ấy mới không thể trở về, hơn nữa tớ cũng không sao, hướng chỉ anh ấy không phải là bác sĩ, dù trở về cũng không thể giúp gì cho tớ, nếu như anh ấy kí được hợp đồng ở bên Mỹ, như vậy tiền lương của tớ mới nhiều hơn được." Cô cười lớn mấy tiếng, hi vọng dựa vào lí do này có thể thuyết phục được anh.

Nhưng đáp lại cô, chỉ là một cái trừng mắt.

Chương 4:

Thiệu Chí Dương nhìn cô chăm chăm, xem thường lời nói của cô.

"Tớ không cho rằng hợp đồng có thể quan trọng hơn so với cậu, nếu thật sự anh ta nghĩ như vậy, Tiểu Tuệ, người đàn ông này không cần cũng được, cùng anh ta chia tay đi." Nhưng đáng tiếc là, Thiệu Chí Dương không bị thuyết phục, mà ngược lại đưa ra mệnh lệnh cho cô như vậy.

Không sai, không phải là đề nghị cũng chẳng phải là khuyên bảo, mà là mệnh lệnh muốn cô chia tay.

Văn Thanh Tuệ kinh ngạc nhìn chăm chăm vào anh: "A Dương, Lăng Khấu có từng đặc tộc với cậu sao?"

"Không có."

"Nhưng..... Trước kia tớ quen với rất nhiều người đàn ông không tốt, nhưng cậu cũng không nói với tớ là chia tay với bọn họ, chỉ là nói cho tớ biết hãy suy nghĩ có nên tiếp tục quen với bọn họ nữa hay không, nhưng lần này.... Nếu như Lăng Khấu không có đặc tội với cậu, tại sao cậu lại ghét anh ấy?" Cô chỉ rõ ra nghi ngờ của mình.

Không để cho cô cùng những người đàn ông kia chia tay, là bởi vì anh ở sau lưng, im lặng thu thập những chứng cứ phạm tội của họ, sau đó để cho cô tự phát hiện, nhưng lần này không giống hoàn toàn không giống. (ly: ặc, ông nì nhìn hiên hiên mà cũng gian ghê ta :)). an: anh gian đúng chỗ nhá ly nhá =)).)

"Tiểu Tuệ, trước kia đều là sai lầm của tớ, tớ nên sớm nói cậu cùng những người đàn ông đó chia tay, như vậy cậu sẽ không bị tổn thương nhiều vì họ! Cho nên lần này tớ muốn trước khi cậu bị tổn thương thêm lần nữa, tớ phải ngăn cản nó." Anh nói.

"Thật sao, sao tớ lại có cảm giác có âm mưu ở đây." Văn Thanh Tuệ cúi xuống, nhỏ giọng nói, không để cho anh nghe thấy.

"Tiểu Tuệ." Nhìn phản ứng của cô, anh lại hiểu lầm rằng cô không bỏ được Lăng Khấu: "Người đàn ông tốt chỗ nào cũng có, muốn tìm người khác thật lòng yêu cậu, cưng chiều cậu sẽ không quá khó, người giống như Lăng Khấu sẽ không để cậu ở vị trí quan trọng, bây giờ còn sớm chia tay với anh ta, không cần lãng phí thời gian trên người anh ta nữa." Anh cố gắng thuyết phục cô.

"Nhưng mà, tớ không thể cùng anh ấy chia tay." Cô nghiêng đầu, nghiêm túc nói.

"Tại sao? Chẳng lẽ cậu thích anh ta như vậy?" Thiệu Chí Dương ngạc nhiên, anh không ngờ cô sẽ kiên định nói cho anh biết, cô sẽ không chia tay với Lăng Khấu.

"Anh ấy chỉ là không kịp bay về thôi, bình thường đối với tớ rất tốt, nếu tớ cứ như vậy mà chia tay cùng anh ấy, dường như quá hẹp hòi rồi....."

Hơn nữa, 3 tháng tiền lương cùng 1 tháng nghỉ ngơi của mình cứ thế mà bay. (an: đúng 1 đôi trời sinh mà, gian manh như nhau :P)

Phản ứng của cô không phải là điều Thiệu Chí Dương mong đợi.

Anh cứ nghĩ, chuyện sẽ theo kịch bản anh sắp xếp, cô sẽ vì lý do Lăng Khấu không có ở bên cô, sẽ theo đề nghị của anh mà chia tay với Lăng Khấu, sau đó anh sẽ nhận thời gian ở bên cô, mà để kiểm tra xem mình có thật sự yêu cô không. Nếu như là đúng, thì đời này cô chỉ có một người đàn ông duy nhất là anh, cô chỉ có thể làm vợ của anh, cùng anh sinh con dưỡng cái, nếu như không phải vậy, vậy thì Lăng Khấu cũng không cần tiếc, loại đàn ông đó không cần cũng được, anh sẽ thay cô tìm một người đàn ông tốt xứng đôi với cô.

Chỉ tiếc là, khi thấy cố kiên trì nghiêm túc như vậy, một ngọn lửa không tên liền hùng hực bốc cháy trong lòng anh.

Sau đó, anh rất nhanh hiểu được, đó chính là ghen tỵ.... Anh đang ghen tỵ với Lăng Khấu, ghen tỵ anh ta có thể làm cô không muốn chia tay, ngay cả lời nói của anh cũng không bị ảnh hưởng, nhất định không chia tay với Lăng Khấu.

Thiệu Chí Dương ngây ngốc, mắt nhìn xuống cô gái đang nằm trên giường nhíu mày.

Lời nói của Eileen "Nếu như không phải yêu cô ta", lại lần nữa vang lên trong đầu anh.

Đúng là, anh không phải người có nhiều thời gian đến mức có thể theo dõi những người bạn trai cô tìm chứng cứ, cho dù là bạn bè, anh cũng cho rằng, để đối phương tự giải quyết sẽ tốt hơn, mà việc anh làm chỉ có thể nói khéo cho người ấy biết mà thôi, anh biết rõ, người trong cuộc thương u mê, mơ hồ, trong tình yêu nam nữ thì chẳng thể nào mà đi nghe người phá hư tình cảm của bọn họ, cho dù là bạn tốt có khuyên giải, cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng mà đối với Văn Thanh Tuệ, anh lại cực kỳ quan tâm tới những người bạn trai của cô, dùng trăm phương ngàn kế đi điều tra bọn họ xem có hay không có làm chuyện gì có lỗi sau lưng cô, sau đó sẽ để cô tự động phát hiện, cùng những người đàn ông kia chia tay.

Hơn nữa, anh đúng là đặt cô ở một vị trí rất quan trọng mà không ai sánh bằng.

Từ trước đến nay, ngoài mẹ ra, không có bất kì người phụ nữ nào được anh bảo vệ cẩn thận như Văn Thanh Tuệ, tuyệt đối không để cô chịu khổ hay uất ức.

Nếu như vậy không gọi là yêu, vậy thì nó là gì?

Cái vấn đề mà Eileen hỏi, cuối cùng anh cũng đã có câu trả lời.

Nhưng mà, người anh thích, không là người anh yêu, lại nhớ nhung một người đàn ông khác.

Chuyện này, khiến anh vừa tức lại vừa ghen, chỉ muốn Lăng Khẩu cứ ở mãi bên Mỹ đừng quay trở về nữa, hoặc bị một người phụ nữ khác quyến rũ, khi trở về chia tay với cô..... Không.!Như vậy sẽ khiến cô bị tổn thương, tốt nhất là cô phát hiện Lăng Khẩu không phải là một người đàn ông tốt, cô chủ động chia tay với anh ta là tốt nhất.

"Thật sự là không được, tớ sẽ không chia tay với Lăng Khẩu, A Dương, hôm nay cậu sao vậy?" Bỗng nhiên anh lại giận dữ, bỗng chốc lại đưa ra một yêu cầu khiến người ta giật mình, khác hẳn với Thiệu Chí Dương của mọi ngày khiến cô không thể nào không nghi ngờ là có âm mưu gì đó.

"Không có gì." Anh xoay mặt, không để cho cô nhìn thấy biểu hiện lo lắng trên mặt mình.

Thấy anh có vẻ không muốn tiếp tục nói chuyện, Văn Thanh Tuệ cũng im lặng, gơ tay lên lấy ly nước ấm từ từ uống.

Trong phòng yên tĩnh, cuối cùng anh cũng lấy suy nghĩ không thoải mái trong lòng mình mà đè nén xuống, mới từ từ mở miệng: "Tiếp theo cậu định làm thế nào, mẹ Văn cùng ba Văn trở về chưa?" Gãy một chân, sinh hoạt chắc chắn rất khó khăn.

"Khó có dịp hai người họ mới được ra nước ngoài du lịch, bọn họ đang rất vui vẻ, chẳng lẽ vì chút chuyện cón con này mà gọi họ trở về, tớ chỉ bị gãy chân thôi, không có gì, tớ có thể làm được, cho nên tớ mong mẹ Thiệu sẽ không thông báo với bọn họ." Cô nở nụ cười không muốn anh lo lắng.

"Vậy thì quá nguy hiểm, nếu không mấy ngày này cậu chuyển qua nhà tớ sống." Anh đề nghị, phát hiện ra đề nghị này quả thật không tồi.

"Vậy sẽ rất phiền phức, hai nhà sát vách mà thôi, nếu có việc gì tớ sẽ gọi cậu hoặc mẹ Thiệu ba Thiệu nhờ giúp đỡ! Huống chi tớ chỉ bị gãy một chân chứ không phải cả hai chân, cậu đừng có lo lắng vớ vẩn có được không?" Cô cười khẽ, anh đúng là vẽ chuyện.

"Tớ không có lo lắng vớ vẩn, nếu cậu không cẩn thận ngã xuống, điện thoại lại không có bên cạnh thì làm sao?" Anh trợn mắt nói, đối với chuyện cô chẳng quan tâm đến an nguy của bản thân mà tức giận.

"A Dương, trước đây tớ đã biết cậu là con người bảo thủ, nhưng lần đầu tiên tớ phát hiện cậu cũng giống một bà mẹ nhiều chuyện." Thật là ngoan cố, cô bắt đầu dĩ nói.

"Tớ thành bà mẹ nhiều chuyện là vì ai?" Cô đúng là người phụ nữ không có lương tâm. Anh trừng mắt, quyết định cho cô lựa chọn thứ hai: "Nếu không, tớ chuyển qua sống với cậu." Cái này có vẻ được hơn so với chủ ý cô dọn sang nhà anh, làm anh càng hài lòng hơn: "Quyết định như vậy đi."

Có thể cùng cô sống với nhau, ý kiến này so với chuyện cô qua sống cùng ba mẹ anh càng tốt, có thể tùy ý làm chuyện mình muốn làm, hơn nữa Lăng Khấu lại không có bên cạnh cô.... Thiệu Chí Dương quyết định, nhất định trong thời gian sống chung sẽ làm cô thay đổi chủ ý, sẽ chia tay với Lăng Khấu rồi đến với anh.

Diễn biến quá nhanh, khiến cô cũng ngây ngốc trong ít phút, không theo kịp lời nói của anh: "Này, sao cậu có thể tự ý quyết định?" Cô là chủ nhà mà, còn chưa hỏi qua ý kiến của cô.

Anh liếc cô một cái: "Tớ quyết định là được rồi."

Lại nói có thể tự nhiên như vậy "Thiệu Chí Dương, cậu có thể đừng bá đạo như vậy không."

"Ngaoan nào." Anh tự lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt đang đỏ bừng vì tức giận, dùng giọng nói dễ dàng trẻ con.

Nếu đổi lại là Văn Thanh Tuệ của mọi ngày, cô sẽ nhất định nói một câu "Đi chết đi", nhưng lần này hai gò má cô lại đỏ ửng, không nói được lời nào, bởi vì bàn tay đang vuốt ve trên khuôn mặt cô đang nhẹ nhàng vỗ về hai gò má.

Anh chưa làm chuyện này với cô, cho nên khiến cô ngây người.

"Ngay cả trên mặt cũng có vết bầm, cậu thật là biết cách chăm sóc bản thân." Anh không có phát hiện ra sự khác thường của cô, càng không có phát hiện hành động của mình sẽ dẫn đến hiểu lầm.

Cô tức cười.

"Mẹ đi lâu như vậy vẫn chưa về, tớ đi xem sao, ngoan ngoãn ở đây chờ tớ quay trở lại." Tiếp tục sờ sờ mặt cô lần nữa, mới đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

"Nhất định là do mình suy nghĩ quá nhiều, cho nên mới có nghĩ cậu ấy cũng thích mình, nhất định là như vậy." Đưa tay lau đi chỗ anh mới vừa chạm vào, Văn Thanh Tuệ tự nói với mình: "Đừng hiểu lầm, chỉ là bạn bè thôi, đừng cho rằng cậu ấy thích mày....."

Ở trong bệnh viện được mấy ngày, chờ mãi cuối cùng bác sĩ cũng phê chuẩn có thể xuất viện, Thiệu Chí Dương liền vội vàng mang Văn Thanh Tuệ trở về nhà cô, đem xe thể thao đỗ ở gara, anh xuống xe đi vòng qua mở cửa xe, khom người xuống, nhẹ nhàng bế Văn Thanh Tuệ không thể đi được vào nhà.

Bị ôm vào lòng, trên mặt Văn Thanh Tuệ ngại ngùng đỏ ửng: "Cách của có mấy bước chân thôi, tớ có thể tự đi được." Cô lúng túng nói, không có thói quen bị ôm đi như vậy, lại còn dùng cái ôm kiểu công chúa nữa.

"Tớ ôm cậu không được sao?" Anh hỏi ngược lại cô, cũng không hề có ý nghĩ sẽ thả cô xuống đất.

"Bị người ta nhìn thấy sẽ không hay, hơn nữa bạn gái cậu...."

"Tớ đã chia tay với cô ấy." Anh khẽ ngắt lời cô, nhưng chân vẫn bước đi không ngừng, đi thẳng tới cửa lớn.

"Chuyện khi nào vậy?" Mấy ngày nay cô nằm ở bệnh viện, anh đều ở bên cô, trừ lúc công ty gọi điện thoại tới, cô cũng không thấy bạn gái anh gọi điện thoại đến tìm.

"Ngày hôm cậu vào bệnh viện ấy....., đưa chìa khóa cho tớ." Anh bỏ một cái tay ra, hướng cô đòi chìa khóa.

"Cậu thả tớ xuống đã." Thấy đột nhiên anh thả một tay, Văn Thanh Tuệ hoảng hốt, hai tay ôm chặt gáy anh, sợ anh sợ ý một chút bỏ tay ra, là cô lại phải vào bệnh viện nằm.

"Cậu bỏ tay ra trước đã, cậu đang bóp chết tớ ấy." Tay của phụ nữ cũng có lực thật không thể xem thường: "Tớ đã ôm cậu chắc rồi, cậu sợ gì chứ? Đưa chìa khóa cho tớ." Liếc cô một cái, cân nặng của cô, anh chẳng thêm đề vào mắt.

Thấy anh không hề có ý buông cô xuống, cộng thêm việc anh vẫn bế cô vững vàng, cô có chút yên tâm, cẩn thận từng chút lấy chìa khóa trong túi xách đưa anh.

Thấy cô không hề giống con sâu uồn qua uồn lại nữa, anh thoải mái ôm cô vào nhà, đặt cô ở sofa phòng khách: "Cậu nói xem, như vậy có giống chú rể ôm cô dâu vào nhà không?" Anh hướng cô nở nụ cười xấu xa, cố ý đùa giỡn hỏi.

Cô ném về phía anh một cái gối ôm: "Giống cái đầu cậu á, nhìn cậu như vậy làm sao giống chú rể hả? Đừng cười nữa, răng sắp rơi xuống nhà tớ rồi." Cô tỏ vẻ khinh thường nói, nhưng con tim lại lồi một nhịp.

Không biết gần đây anh bị sao, bắt chợt lại đùa giỡn như vậy với cô, khiến trong lòng cô hoảng loạn, nếu như không phải biết rằng giữa anh và cô thật sự không thể, cô sẽ thật sự hiểu lầm mất.

Nghĩ đến đây, cô không vui mà trừng mắt liếc anh một cái.

"Tớ có chỗ nào không giống chú rể hả? Dáng vẻ tớ cao lớn lại đẹp trai hơn nữa có tiền đồ không giới hạn, tớ là đàn ông ba sao(ly:cái nì tớ chém nói chung tớ hiểu là anh có 3 cái: cao to , đẹp trai,có tiền) cậu có đốt đèn lồng cũng không tìm được đâu." Anh lớn tiếng nói, còn tạo dáng tự coi mình là người đẹp trai hấp dẫn. (=))) an: cần gì phải đốt, anh tự nộp mạng mờ, hờ hờ)

Cách tạo dáng kia đúng là rất đẹp trai, nhưng nhìn cái khuôn mặt cô găng mím cười, lập tức khiến cô không chịu được mà phá lên cười, chỉ ra ngoài cửa.

"Đúng đúng đúng, người đàn ông ba sao, cầu xin cậu lấy quần áo ngoài xe giúp tớ được không? Phòng tớ ở trên lầu không tiện đi lên, tớ còn phải dọn dẹp một phòng ở phía dưới."

Miệng anh khẽ mắng một câu: "Không biết tốt xấu." Anh ra xe mang túi quần áo của cô vào: "Tớ đi dọn dẹp, cậu nghỉ ngơi chút đi."

"Cậu đi dọn dẹp?" Vẻ mặt cô kinh ngạc liếc nhìn anh.

Anh nheo mắt lại, không vừa lòng hỏi: "Cậu có ý kiến gì không?"

"Cậu làm được không? Mẹ Thiệu nói cậu là đại thiếu gia, mười ngón tay chưa bao giờ dính nước, từ nhỏ đến giờ chưa giúp bà quét dọn nhà cửa hoặc rửa chén bao giờ." Cô vô cùng nghi ngờ về khả năng làm việc nhà của anh.

"Cô gái ngoan không nên cùng người đàn ông thảo luận vấn đề có được không, quá khiêu khích rồi." Anh lấy tay sờ sờ mặt cô, tự động bỏ qua cái chuỗi sự thật kia.

Văn Thanh Tuệ trừng mắt nhìn, một lúc sau kinh ngạc trừng mắt nhìn về phía anh.

Khiến cô kinh ngạc không phải là anh khoe khoang, mà là hành động sờ mặt cô, hành động này cũng không xa lạ, vì cô nằm viện mấy ngày, anh thỉnh thoảng cũng sờ nhẹ mặt cô.

Tại sao lại muốn sờ mặt cô như vậy, chẳng lẽ anh không biết, hành động này có thể khiến người ta hiểu lầm sao?

Cẩn thận nghĩ lại, mấy ngày nay anh cũng làm qua một số chuyện khiến người khác hiểu lầm anh là bạn trai cô, đối mặt với cô y tá hài hước anh cũng không hề phản bác lại, tùy ý để người ta nghĩ anh là bạn trai cô.

"A Dương, chia tay với Ngải Lâm(tên tiếng trung của Eileen), là đả kích lớn với cậu sao?" Nếu không làm sao có thể trở nên khác thường như vậy.

"Đang yên lành, tại sao lại nhắc đến cô ấy?" Nghe được cô nhắc đến bạn gái cũ, theo bản năng Thiệu Chí Dương liền nheo mày lại, nghĩ rằng cô đang đề ý đến quá khứ anh có rất nhiều bạn gái sao.

Nhưng biểu hiện trên gương mặt anh lại khiến cho Văn Thanh Tuệ hiểu lầm là anh bị đả kích rất lớn: "A Dương, đừng đau lòng, tất cả đều đã qua rồi." Cô thử sử dụng những lời an ủi trước kia mà anh an ủi lúc cô thất tình mà.... An ủi lại anh.

Lời nói của cô....chọc cho anh cười: "Cậu đang nói bậy cái gì vậy?" Nếu không cùng Ngải Lâm chia tay, làm sao anh có thể phát hiện, thì ra anh thích cô, yêu cô như vậy.

Anh đang cười gượng sao? Cô nghĩ, tốt nhất là không nên nói chuyện này nữa để tránh anh buồn.

Anh đến phòng bếp rót cho cô ly nước: "Tớ đi trải lại giường chiếu, sửa

sang phòng khách một chút, cậu ngoan ngoãn ở đây, không được làm loạn biết chưa?"

"Tớ cũng không phải là trẻ con." Cô liếc anh một cái.

"Tớ đương nhiên biết cậu không phải là trẻ con, tớ cũng không háo sắc đến nỗi yêu thích một đứa trẻ." Anh im lặng thì thầm, rõ ràng mấy ngày nay, anh làm bao nhiêu hành động ám chỉ với cô mà.

Cô không ghét những hành động của anh, chỉ là giả vờ trốn tránh anh, đây tuyệt đối là đang an ủi anh, vì cô không kháng cự quan hệ của anh từ bạn tốt lên làm bạn trai, hoặc là... Quan hệ thân mật hơn.

Nhưng mà anh không thể hành động quá nhanh được, khả năng tiếp nhận của cô không cao, khi ấy cô chỉ có kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi) cứng ngắc thân thể một lúc, sau đó mới có thể phản ứng lại, cho nên anh phải đi từ từ, như vậy mới khiến cô không hoảng sợ.

Anh bước đến phòng khách, bắt đầu dọn dẹp lần đầu tiên trong đời, cũng cho cô một chút không gian suy nghĩ.

Đúng vậy, đối với Văn Thanh Tuệ mà nói, đúng là cô cần một chút không gian suy nghĩ, cô cho rằng Thiệu Chí Dương vì chia tay cùng Ngải Lâm, cho nên mới có những hành động kì lạ kia, thậm chí còn có những hành động thân mật với cô.

"Cậu thật... Rất thích Ngải Lâm, thậm chí còn tính toán cùng cô ấy ..." Cô nhìn bóng lưng cao lớn ở sau bức tường mà nhỏ giọng nói.

Trong lòng có chút chua xót, loại chua xót này vô cùng quen thuộc, rõ ràng là biểu hiện điều gì.

Cô vẫn chưa thể dứt ra, vẫn giống cô bé có một giấc mơ màu hồng, giống như trong giấc mơ, anh sẽ thích cô, cho nên cô mới không kháng cự lại khi anh gần gũi mình.

Nhưng mà, giấc mơ phải có ngày tỉnh lại, không thể để mình đắm chìm trong đó cả đời, anh với cô chỉ là bạn tốt, quan hệ của hai người không thể nào vượt qua được.

Bên môi nở một nụ cười nhạt, yếu ớt cùng khổ sở.

"Nếu để cho tớ mơ mộng một chút, đợi đến khi cậu tìm được bạn gái lúc đó tớ sẽ tỉnh lại, được không? Tớ đảm bảo lần này tớ thật sự sẽ tỉnh lại, không tiếp tục đắm chìm vào giấc mộng ấy nữa." Cô mở to mắt, thì thầm nói với anh cũng là nói với bản thân mình.

Biểu hiện khổ sở trên mặt, khi thấy Thiệu Chí Dương bước ra nhanh chóng giấu đi, nhưng vẫn bị Thiệu Chí Dương nhạy bén biết được.

"Sao vậy?" Bày tay khẽ xoa lông mày cô, anh cố kìm nén nói bằng giọng nói bình thản, nhưng giọng nói vội vàng cũng đã tiết lộ sự lo lắng của anh.

"Không có gì, chỉ là chân có chút đau." Văn Thanh Tuệ cố ý khiến lông mày nhíu chặt hơn, giả bộ sự khác thường của mình là do vết thương gây ra.

"Tớ ôm cậu vào phòng nghỉ ngơi một chút." Anh thuận tiện ôm lấy cô từ trên sofa, từng bước từng bước ôm cô vào phòng khách.

Không muốn anh phát hiện cô có những cảm xúc không bình thường, cô liền tìm chuyện để nói, cố làm ra vẻ khó tin hỏi: "Cậu thu dọn xong rồi sao? Sẽ không phải là cậu chỉ làm ra vẻ, thật ra không hề dọn dẹp đúng không?"

"Tớ là loại người như vậy sao." Anh tức giận hỏi ngược lại cô: "Chỉ là trải lại giường, cùng sắp xếp một tí, chuyện này có thể làm khó tớ được sao?"

"Nhưng mà thực sự quá nhanh rồi."

"Cậu chưa thử qua, làm sao biết tớ "nhanh" hay "chậm"?" Anh cười vô cùng gian manh, hài lòng khi cô cứng miệng, không thể phản bác được: "Thế

nào, lưỡi cậu bị mèo ăn mất rồi sao, sao không nói tiếp?"

Văn Thanh Tuệ lườm nguýt nhìn anh, nếu như không phải biết anh đang nói giỡn, cô nhất định cho rằng mình đang được mời mọc.... Mời quan hệ bất chính.

"Được được, tớ nói không nói nữa, sao dạo này tớ nói gì cũng bị cậu tròng, thật không có đạo lý." Anh ồn ào kêu la, ôm cô vào cửa phòng: "Nhìn xem, có ngấn nếp không, tớ không lừa cậu chứ?" Anh nhìn về phía thành quả hỏi cô: "Không ngờ tớ thực sự có khả năng thiên phú làm việc nhà, lần đầu mà đã làm được như vậy."

Bộ dáng giống hệt con chó nhỏ đang mong đợi chủ khen ngợi, khiến Văn Thanh Tuệ không nhìn được mà cười ra tiếng, không nhìn được vươn tay sờ đầu anh: "Ừ, A Dương, cậu làm rất tốt, rất tốt."

"Này." Anh tròng mắt, không vui vì bị coi thành chó.

"Được được được, không sờ tớ không sờ." Ngoài miệng nói vậy, nhưng bàn tay vẫn sờ sờ đầu anh, giống như đang vuốt ve thú cưng.

"Cậu sờ đủ chưa?" Đặt cô nằm lên giường mềm mại, đứng thẳng người lên, chiều cao khổng lồ khiến cho cô không thể làm động tác sờ đầu được nữa.

"Hẹp hòi." Cô ngây thơ làm mặt quỷ với anh: "Ai bảo tóc cậu mềm mại như vậy, cùng với con labrador của nhà bà Vương đối diện nuôi thật giống nhau." Đối với con chó dễ thương, cô luôn luôn vuốt ve không ngừng, yêu thích mà không thể buông tay được.

Nghe vậy, vẻ mặt anh âm u tiến lại gần cô: "Lấy đầu tớ so với con chó ngốc kia sao?" Anh hướng hàm răng trắng về phía cô, ám chỉ rằng nếu không có đáp án hợp lý, thì anh sẽ cho cô nếm thử mùi vị bị "chó" cắn.

"Chino mới không phải là con chó ngu ngốc." Cô nhìn không được mà

biện hộ thay chó cưng: "Có thể nuôi một con chó thì tốt biết bao? Ít nhất khi ở một mình sẽ không cảm thấy cô độc."

"Lúc cậu ở một mình sẽ cảm thấy cô độc sao?" Anh nghe được trong giọng nói của cô có chút cô đơn.

"Ai mà chẳng có lúc cảm thấy cô đơn? Người sống chung với thú cưng, dĩ nhiên sẽ có một thời gian dài không phải sống một mình." Cô cười.

"Không phải cậu còn có Lăng Khấu sao, đi cùng với anh ta, cậu cảm thấy cô đơn?" Anh thử dò hỏi, hi vọng tìm được nhiều lý do để thuyết phục cô chia tay cùng Lăng Khấu.

Đương nhiên là cô cảm thấy cô đơn, bởi vì từ trước đến nay anh ta cũng không đặt cô vào tim, mà cô chỉ là bia đỡ đạn mà thôi! Nhưng những lời này sao cô có thể nói cho anh biết, chỉ là dời ánh mắt đi chỗ khác: "Vậy khi cậu có bạn gái sẽ cảm thấy cô đơn sao? Không thể nào."

"Được rồi, không phải hơi mệt sao? Nghỉ ngơi trước đi." Không muốn cô nhắc về bạn gái cũ nữa, anh vội vã tránh né vấn đề.

"Ồ." Cô không cẩn thận đụng trúng vết thương lòng của anh rồi, cô áy náy nhìn anh, muốn xin lỗi nhưng lại không biết nói sao, không còn biết làm sao chỉ có thể cởi áo khoác nằm lên giường.

"Mẹ nói bà nấu cho cậu mấy chén canh thuốc để bồi bổ thân thể, tớ đi qua xem mẹ nấu xong chưa, bây giờ cậu nằm nghỉ đi, trước khi tớ về không được đi đâu biết chưa? Có chuyện gì thì gọi cho tớ." Anh đi đến phòng khách lấy túi xách của cô mang vào, sau đó lấy di động của cô đặt bên gối, sau đó cầm lấy gối lót vào chân đang bó thạch cao của cô, còn thay cô đắp chăn.

"Biết, biết rồi, Thiệu Chí Dương cậu càng ngày càng nhiều lời." Cô nhẹ nhàng nói, không muốn làm cho không khí trở nên xấu hổ.

"Tớ nhiều lời là vì ai?" Đồ không có lương tâm, anh liếc nhìn cô một cái,

không nhìn được lại vuốt ve khuôn mặt ửng hồng của cô, không giống khuôn mặt trắng bệch giống mấy ngày trước, sau đó mới rời khỏi phòng.

Bàn tay nhỏ bé sờ qua nơi anh vừa vuốt, nhịp tim vì ánh mắt dịu dàng của anh mà tăng lên, đập mạnh.

"Hình như, càng thêm lần sâu vào rồi." Cô lẩm bẩm một mình, cảm thấy anh dịu dàng như vậy càng khiến cô càng chìm vào giấc mơ hơn.

Nhưng mà, bây giờ cô còn có thời gian để chìm vào giấc mộng, cô không muốn tỉnh lại nhanh như vậy.

Cô cũng không muốn nghĩ tới.

<http://diendanlequydon.com>

Chương 5:

Văn Thanh Tuệ nhắm mắt lại ngủ, khi mở mắt tỉnh dậy thì bầu trời bên ngoài đã nhuộm một màu đỏ nhàn nhạt.

Văn Thanh Tuệ kéo mền ra, trên người có mùi thuốc khử trùng hôi lên tới mũi, khiến cô khó chịu nhứt nhứt, cô ghét mùi vị bệnh viện, từ nhỏ đến lớn đều không thích.

Khi vừa mới về, có quá nhiều việc phải suy nghĩ, vì thế quên mất một việc là phải tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân, mà nằm xuống ngủ luôn, bây giờ nghỉ ngơi đã xong, cô càng không thể để cho cái mùi vị này còn trên người mình.

Cô đặt tay trên mép giường ngồi dậy, cố hết sức chống lết cơ thể, từng bước từng bước nhảy ra ngoài.

Đi ra phòng khách thì vẫn không nhìn thấy người đàn ông lo lắng và nói nhiều ở đây, hình như anh vẫn ở bên nhà chưa qua, nhân lúc anh còn chưa về cô yên tâm hướng phòng tắm nhảy lò cò.

Chỉ có điều, ngày thường khoảng cách đến phòng tắm quá ngắn, bởi vì cô bị gãy chân, hơn nữa sau khi bị thương, Thiệu Chí Dương không cho cô cầm gậy mà luyện tập đi đứng, cô không thể đi bình thường, bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách bây giờ kéo dài thêm mấy lần, rất xa.

"Mình nhất định sẽ cố gắng luyện tập tốt, không để mình tiếp tục.... Ít nhất trước khi chân mình hoàn toàn hồi phục, mình cũng không phải chột vệt như vậy!" Cô vừa nhảy, vừa nói.

Thật vất vả mới đến được nơi, toàn thân cô đã sớm toát mồ hôi, thở hổn hển không ngừng.

Sau khi mở cửa để nhảy vào bên trong, tay chân của cô chẳng còn chút sức lực mà ngồi trên nắp bồn cầu, sau đó lại phát hiện, cô lại quên mang quần áo vào phòng tắm.

Vừa nghĩ muốn đi ra ngoài lấy quần áo để tắm, nhưng nghĩ đến đoạn đường phải nhảy, khiến cô cảm thấy không còn tí sức lực nào nữa, nhưng trên người cô toàn mùi thuốc, cô không thể tiếp tục mặc bộ quần áo này.

Cô cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng cảm thấy tốt nhất nên tắm để tẩy rửa cái mùi khiến cô chán ghét này trước.

"Cùng lắm thì mình quần khăn ra ngoài." Hạ quyết tâm, cô đem chuyện quần áo kia bỏ ngoài, đem quần áo trên người cởi ra, thật may cô mặc một chiếc váy dài, nếu không cô sẽ chẳng thể nào cởi quần dài ra được.

Vui vẻ tắm rửa, đem mùi thuốc biến thành mùi hương hoa hồng mình thích nhất, cô tránh xa cái chân đang bó bột, thành công đem cả người tắm rửa sạch sẽ.

Cô bọc khăn lông tắm trắng nõn, ngồi trên nắp bồn cầu, ngay sau đó, trong lòng lại có đầy suy nghĩ vẩn vơ.

Nếu như bây giờ cô đi ra ngoài, nhảy cò cò hơn 10 phút, toàn thân cô lại dính đầy mồ hôi, vậy có phải là phí công mình mới tắm? Không không không, cô không thể để mình cả người đầy mồ hôi, nhỏ từng giọt được.

Nhưng mà, cô vẫn không thể ở trong phòng tắm mà không ra a, phải làm gì bây giờ?

"Tiểu Tuệ, cậu ở bên trong sao?" Đột nhiên cửa phòng tắm có tiếng gõ gõ, kèm theo là giọng của Thiệu Chí Dương mang theo chút lo lắng, giống như anh vừa mới tìm cô khắp nơi

"Tớ ở đây." Cô vội vàng trả lời, có cảm giác nếu như cô không nhanh trả

lời anh sẽ phá cửa mà xông vào bắt.

"Tại sao không gọi tớ?" Người đàn ông ở ngoài cửa, giống như đang thở phào nhẹ nhõm, hơi thở cũng ổn định hơn.

"Tớ đi tắm, tìm cậu làm gì?" Cô tức giận hỏi, sau đó cúi đầu xuống nhìn mình chỉ bọc 1 chiếc khăn tắm, ở phía dưới không mảnh vải: "A Dương, cậu có thể giúp tớ một chuyện được không?" Mặc dù là vô cùng xấu hổ, nhưng cô không thể không mở miệng nhờ giúp đỡ.

"Chuyện gì?"

"Cậu có thể giúp tớ". Cô nuốt nước bọt, chần chừ một chút mới nhỏ giọng nói: "Cậu có thể giúp tớ vào trong phòng, lấy quần áo cho tớ hay không?"

Phía sau cánh cửa, anh im lặng: "Chờ tớ một chút"

Đợi chút, còn có.....quần lót của tớ....." Nói xong mấy chữ vô cùng xấu hổ này, cô vùi mặt vào trong lòng bàn tay, hoàn toàn không dám gặp ai.

Phía sau cửa không vang lên tiếng trả lời, cô nghĩ chắc anh phải chạy đến chỗ nào cười to rồi? Thật là mắc cỡ.

Đợi trong ít phút, trên cửa vang lên tiếng gõ: "Mở cửa ra, tớ mang quần áo cho cậu rồi đây."

Cô từ từ mở cửa, lộ ra một khe nhỏ, cánh tay trắng nõn giơ ra cầm quần áo từ anh: "Cám ơn." Sau đó rất đóng cửa lại nhanh chóng.

Cô cúi đầu, nhìn xem anh lấy quần áo gì cho cô.

Cô không đoán được khi cúi đầu, cái áo ngực màu vàng cùng quần lót đập vào mắt cô, hai nội y này, được đặt phía trên váy rộng thùng lình..... Không nghĩ tới nội y được cầm trên tay anh, cô không cách nào không chế mà hai gò má đỏ bừng, đầu ngón tay cũng bắt đầu run, xiu chút nữa là không cầm được quần áo.

"Tiểu Tuệ, cậu đã xong chưa?"

"A, chờ tớ một chút." Cô kinh hoàng, vội vàng trả lời, giọng nói khàn khàn đến mức cô còn không dám tin.

Cô đè nén xấu hổ cùng chột dạ, cầm nội y run rẩy mặc vào, sau đó là áo ngực cùng áo ngủ, cô không cách nào không chế mình tưởng tượng, có cảm giác như anh đang ôm lấy da thịt cô (ly: mẹ ơi, chị này sắc quá, trí tưởng tượng của chị quá pro, chắc uống nhiều fristy quá đây :))) (an: chọc ly, còn là loại fristy hết hạn sử dụng nữa chứ???)

Thật đáng sợ, chẳng qua là mặc quần áo anh lấy thôi, mà cô có thể tưởng tượng những chuyện như vậy.

Ngẩng đầu nhìn về phía gương trong phòng tắm, phản chiếu là một cô gái, hai má ửng đỏ, gương mặt xuân tình nhộn nhạo, chính là cô sao.

Ôi trời, bộ dạng này của cô sao có thể đi ra ngoài?

"Tiểu Tuệ?"

Hít sâu một cái, cô mở cửa phòng tắm, không thể tiếp tục ở lại bên trong.

Ngoài cửa, Thiệu Chí Dương ngẩn ngơ, vì cô lúc này giống như một đóa hoa sen mới nở xinh đẹp.

Tiểu Tuệ của anh thật xinh đẹp, anh luôn biết vậy, nhưng nhìn hình dáng cô mới tắm xong, hai gò má ửng hồng, mang theo chút e thẹn làm con tim

anh rung động.

"Làm sao cậu ngây ngốc vậy?" Không hiểu tại sao anh lại đứng im cứng ngắc nhìn chăm chăm vào mặt cô, mặt cô lại càng nóng hơn, cảm thấy không được tự nhiên cô lách qua, cầm cây gậy ở ngoài, chuẩn bị nhảy về phòng.

Thiệu Chí Dương đưa tay đang cầm gậy của cô: "Đừng cầm, tớ ôm cậu về phòng." Sau đó cầm gậy dựng ở cửa phòng tắm, anh đi tới trước mặt cô, ánh mắt nhìn về phía người con gái nhỏ bé này.

Cô thôi cười, con tim rung động đập thành thịch mãnh liệt, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô.

Anh với cô, trước đây cũng đã có nhiều lần đứng sát nhau như thế, nhưng khi đó không khí vô cùng vui vẻ, không giống như bây giờ.... Mập mờ không rõ.

"Sao lại ngây ngốc như vậy, cô gái hung dữ mọi khi chạy đi đâu rồi hả?" Trong tích tắc, anh cười thành tiếng, ngón tay gõ gõ trên đầu cô, xóa tan đi bầu không khí kỳ lạ này.

Cô nhanh chóng tỉnh táo lại thoát ra khỏi không khí mập mờ này, cái gì mà mập mờ? Chắc là do ảo giác của cô thôi, anh chắc sẽ chẳng bao giờ làm chuyện mập mờ với cô.

Cô nghĩ, nhanh chóng cười và cãi lại: "Cái gì mà ngây ngốc, cậu mới ngu ngốc."

"Ngu ngốc, cậu lại nói người đàn ông tuyệt vời như tớ đây là ngu ngốc. Cậu quả nhiên không hề có ánh mắt đánh giá đàn ông." Anh lắc đầu, đột nhiên bế cô lên, làm cô sợ hãi: "Đây là trừng phạt." Anh xấu xa cười.

Trợn mắt lên nhìn anh, cô đem hay tay vòng qua gáy anh, để tránh anh không cẩn thận đem cô ném xuống đất, nhưng trên miệng vẫn không quên cùng anh cãi nhau: "Tớ không phải là người không có ánh mắt đánh giá đàn

ông? Vì tớ tìm được một người đàn ông tốt nhất trong tất cả những người đàn ông tốt làm bạn trai."

"Anh ta thật sự tốt như vậy sao?" Anh hỏi thử.

"Cậu gặp qua cũng nói anh ấy tốt còn gì." Thế nhưng đó chỉ là lớp mặt nạ nguy trang của anh ta, may mà cô phát hiện ra bộ mặt dối trá của anh ta, không bị anh ta lừa được, nếu không nhất định cô sẽ là một trong những fan hâm mộ của tên đó.

Lời nói của cô.... Khiến lòng mày Thiệu Chí Dương nhúu lại.

"Theo tớ thì anh ta cũng thường thôi." Anh không nhịn được mà ghen tỵ nói, hơn nữa Lăng Khấu cũng không tốt với cô lắm, cô bị thương nhập viện, Lăng Khấu cũng không chạy về, ngay cả điện thoại cũng không gọi, làm sao giống đối tượng lấy hôn nhân làm điều kiện kết hôn?

Nhưng cô vẫn cứ thích Lăng Khấu, thay Lăng Khấu biện bạch lý do, tuyệt đối không để ý đến chuyện Lăng Khấu không để ý đến cô..... Cô như vậy, trong lòng cô có phải Lăng Khấu chiếm một vị trí vô cùng quan trọng, cho nên mặc kệ anh ta có đối xử với cô như thế nào, cô cũng không để ý?

"A Dương, tại sao cậu lại ghét Lăng Khấu?" Cái vấn đề này, Văn Thanh Tuệ đã hỏi trên dưới mười lần, nhưng mỗi lần cô không nhịn được mà muốn hỏi, hy vọng anh sẽ cho cô biết được nguyên nhân chính xác.

"Tớ cũng không phải là ghét anh ta." Thiệu Chí Dương đạm bạc trả lời: "Chỉ là cảm thấy người bạn trai này của cậu vô cùng tiết kiệm, không xứng với vị trí này."

"Thì ra là cậu thay tớ bất bình." Cô chợt hiểu ra: "Thật ra thì Lăng Khấu đối với tớ rất tốt....." Trừ những thời điểm có hợp đồng, sẽ không có đè ép tớ, chạy theo tớ, đòi tớ giao ra thiết kế.

Mấy câu cuối cùng, cô chỉ chép chép miệng, không hề lên tiếng.

Chỉ mới thấy Lăng Khẩu chưa tốt với cô, Thiệu Chí Dương đã không hài lòng Lăng Khẩu rồi, nếu để cho Thiệu Chí Dương biết cô cùng Lăng Khẩu ký giao dịch, cơn giận của Thiệu Chí Dương sẽ cao đến thế nào chứ?

Thiệu Chí Dương không nói gì, chỉ là bước chân nhanh chóng đến phòng của cô, đặt cô trên giường, trong lòng đang dâng lên nỗi ghen tỵ, anh không muốn để cho cô thấy khuôn mặt vì ghen tỵ mà trở nên xấu xí của mình, lòng tự tôn không cho phép anh làm như vậy.

"A Dương."

"Tớ đi lấy thuốc bỏ cho cậu uống." Anh nói xong, nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Vội vàng chạy trốn tới phòng bếp, Thiệu Chí Dương không cách nào khống chế mà đâm một đâm vào tường, tức giận gầm gừ: "Đáng ghét! Lăng Khẩu có gì tốt, để cho cậu bệnh vực nhớ mãi đến anh ta như vậy? Tớ phải dùng phương pháp gì để cậu có thể hoàn toàn quên anh ta, để ở cạnh tớ đây? Cậu biết không, tớ ghen ghét đố kỵ với anh ta vì được cậu toàn tâm toàn ý che chở, cùng nhớ nhung như vậy."

Sau khi tức giận, anh bắt đầu tự trách: "Đây là ông trời đang trừng phạt vì sự ngu ngốc của mình sao? Nếu như tớ sớm phát hiện ra tình cảm của mình, bây giờ người bên cạnh cậu, đúng ra phải là tớ."

Tuy nói như vậy, nhưng Thiệu Chí Dương không phải là người đàn ông có thể buông tay dễ dàng.

"Nếu Lăng Khẩu đối xử không đủ tốt với cậu, vậy thì để cho tớ thay thế anh ta đối tốt với cậu! Tớ tuyệt đối làm cậu hạnh phúc, còn yêu thương cậu gấp trăm ngàn lần." Anh dường như đang thề, nhanh chóng thay đổi tâm trạng của mình, bắt đầu kế hoạch giật lòng của cô từ chỗ Lăng Khẩu.

Văn Thanh Tuệ không hiểu, nhìn người đàn ông đang cẩn thận giúp cô

chải sấy mái tóc dài, trong lòng bất ngờ hiện lên một cảm giác khó hiểu.

Từ lúc cô bị thương, Thiệu Chí Dương hình như cũng không đòi đi lực chú ý mà cứ thế cưng chiều cùng yêu thương cô, coi cô như một pho tượng gốm dễ vỡ, một đứa con nít, chẳng những không cho cô làm việc nhà, thậm chí còn bá đạo không cho cô chống gậy đi làm, mà ở nhà làm việc.

Còn anh từ lúc cô nằm trong bệnh viện đến giờ ở nhà nghỉ ngơi, cũng không thấy anh đến công ty làm việc, cả ngày ở trong nhà cô.

Chỉ cần cô vừa thức dậy, anh sẽ xuất hiện ở trước cửa phòng cô, bùng lên bữa sáng vẫn đang còn nóng hổi cho cô ăn.

Sau đó, bởi vì không thể đi lên phòng làm việc trên lầu 2, cô chỉ có thể đem máy thư đến phong khách, cô chỉ cần ngồi vẽ hình, sau khi vẽ xong, sẽ gọi cho Đàm Y đến lấy bản thiết kế, sau đó dùng điện thoại gọi đến nếu như muốn sửa gì đó, mà trong những lúc này, anh cũng ở trong phòng khách, nhàn hạ mà xem giấy tờ, có đôi khi, còn đi đổi cho cô ly trà đã nguội thành nóng.... Tóm lại, cô nhất định phải ở trong tầm mắt của anh.

Đến bữa ăn, anh sẽ qua nhà anh mang bữa tối về, ăn trong phòng ăn của nhà cô.

Sau khi ăn xong, sẽ đưa cô đến phòng tắm, để cô tắm rửa, bởi vì chân bị thương, cô không thể tự mình gội đầu, cô muốn đến spa gội đầu, anh cũng không cho cô đi đâu cả, vì vậy anh chỉ còn có cách tự mình cúi người, giúp cô gội đầu trong phòng tắm.

Lúc đó, cô kinh ngạc đến mức quên luôn từ chối, chỉ có thể tùy ý anh luôn tay qua mái tóc mình nhẹ nhàng chà cho cô.

Cô cũng không biết, da đầu và tóc cô lại mãi cảm như vậy, mỗi khi ngón tay của anh đụng đến, trái tim của cô sẽ đập loạn lên, hai gò má đỏ hồng.

Anh nhất định biết cô đang đỏ mặt, nhưng lại chưa bao giờ chọc cô, ngược lại, anh còn làm như mình không biết.

Sau khi tắm rửa xong, anh sẽ đem cô ôm về phòng, thay cô làm khô tóc, như bây giờ.

"A Dương, cậu không đến công ty làm việc thật không sao chứ, ông chủ không đuổi việc cậu sao?" Mấy ngày trôi qua, Văn Thanh Tuệ không nhận được mà hỏi Thiệu Chí Dương.

"Tớ vừa mới thay đàn anh lấy được một dự án, bây giờ đàn anh đang Long Tâm đang cực kỳ vui mừng, cho tớ được nghỉ 2 tuần có lương." Vừa trả lời cô, Thiệu Chí Dương cầm 1 nắm tóc dài, cẩn thận sấy tóc cho cô, để không làm đau cô, cũng không để gió nóng của máy sấy đến gần má trắng mịn của cô.

Văn Thanh Tuệ có mái tóc dài mềm mại và thẳng, có thể đi chụp hình quảng cáo tóc đẹp, do bản thân cô không muốn đi làm người mẫu quảng cáo, chứ nếu không cô sẽ thành công,..... Thiệu Chí Dương đối với mái tóc dài của cô, yêu thích không thể buông tay.

"Được nghỉ hai tuần, cho nên cậu mới không đến công ty phải không? Nhưng đến lúc đó tớ cũng phải đến công ty làm việc." Ở nhà 1 tuần, lại còn mấy ngày nghỉ ngơi trong bệnh viện, nếu tính ngày, Thiệu Chí Dương không phải là còn mấy ngày là đi làm rồi sao, vì vậy cho nên Văn Thanh Tuệ vui mừng hỏi, cho rằng bản thân có thể được ra khỏi phạm vi ngoài phòng.

"Cậu không thể." Không hề nghỉ ngơi mà nhanh chóng cự tuyệt cô, "Cậu đừng quên tớ còn một đồng ngày nghỉ phép chưa dùng đến, tớ tích lũy trong 2 năm qua, bây giờ lấy ra dùng, mà chân của cậu còn chưa lành, không cho phép cậu đi đâu." Sấy tóc cũng xong, anh vừa lòng nhìn thành quả của mình, kiên quyết nói.

"Làm sao có thể như vậy? Tớ không tin đàn anh lại cho cậu nghỉ nhiều

như vậy." Buộc tóc lên, Văn Thanh Tuệ nói ra sự thật.

Đàn anh của Thiệu Chí Dương và Lăng Khấu cùng là loại tư bản hút máu giống nhau, nếu không phải Thiệu Chí Dương lập công lớn, tuyệt đối sẽ không cho Thiệu Chí Dương nghỉ nhiều như vậy, nhưng mà 2 tuần lễ cũng là giới hạn cuối cùng, nghỉ nhiều hơn chắc chắn sẽ không được.

"Không sao, cùng lắm thì để đàn anh đuổi việc tớ cũng được." Thiệu Chí Dương nhún nhún vai, bộ dạng không có gì, cát máy sảy tóc đi.

"Anh ấy đuổi việc cậu mới lạ." Cô phản bác, sau đó cả người ủ rũ: "Vậy là, trước khi chân tớ đỡ hơn, tớ vẫn phải ở trong phòng này à." Giọng nói nghe rất đáng thương.

Thiệu Chí Dương nhìn vào mắt cô: "Muốn đi ra ngoài sao."

Thật ra thì anh cũng biết, để cô suốt ngày trong nhà cũng đang làm khó cô, nhưng bác sĩ nói chân của cô cần phải nghỉ ngơi mới có thể nhanh hồi phục, cho nên anh cố làm mọi chuyện để cô không cần động đến chân.

"Đúng đúng đúng, A Dương, cậu xem nè, tớ đã lâu không phơi nắng rồi, da của tớ cũng biến thành tái nhợt." Để chứng minh, cô vén tay áo lên, để cho anh xem da của cô tái nhợt nổi rõ những mạch máu lên

Tình huống này khiến trái tim Thiệu Chí Dương nổi lên mâu thuẫn.

"Thật đúng là trắng không có chút máu." Anh gật đầu đồng ý: "Nhưng còn chưa đầy 2 ngày nữa cậu đi bỏ thạch cao, đến lúc đó cậu còn phải làm vật lý trị liệu, lúc đó là có thể ra ngoài, cho nên cậu ngoan ngoãn chút, đợi thêm 2 ngày nữa, tớ đảm bảo sau này cậu khỏe, tớ sẽ dẫn cậu đi khắp nơi, được không?" Anh thử nói ra điều kiện trao đổi, bàn tay không kìm được mà khẽ vuốt ve, xoa cánh tay trắng bệch của cô, dọc theo mạch máu mà xoa. (an: chị ơi, da chị dùng gì mà không ra ngoài tuần đã trắng bạch ra thế? Sao em ở trong nhà cả tuần, cả tháng mà lúc nào cũng cứ như vừa chui ra từ lò than thế,

hu hu)

Một hồi tê tê, từ đầu ngón tay anh truyền đến, nhịp tim của cô lại mất đi tốc độ, mà gương mặt cũng dần dần đỏ lên.

Cô không biết bộ dạng lúc này của mình sẽ có bao nhiêu người say đắm, nhưng ít nhất, nhìn thấy bộ dạng này của cô thì miệng lưỡi Thiệu Chí Dương bắt đầu khô, chỉ muốn đem hai cánh môi đang mím lại kia, ngậm vào nếm thử mùi vị.

Có lẽ do không khí lúc này quá tuyệt, có lẽ do cô quá mê người, Thiệu Chí Dương không thể nào không chế tình cảm của mình, anh vươn tay, nâng đầu đang rũ xuống vì xấu hổ của cô, muốn cô nhìn anh.

"Tuệ." Giọng nói anh có chút khàn khàn, dùng một giọng nói thân mật khẽ gọi cô.

Văn Thanh Tuệ không biết có phải mình lại đang nằm mơ không, bởi vì cảm giác này, giống hệt như trong những giấc mơ của cô cho nên trong tích tắc, cô bị dọa cho ngây ngốc.

Nhìn ánh mắt, cùng vẻ mặt mong đợi kia, đã phá hủy hoàn toàn lý trí còn sót lại của Thiệu Chí Dương.

Hai bàn tay đặt trên gương mặt cô, giống như đang nắm lấy một thứ bảo vật quý giá nhất, anh cúi đầu hôn lên vành môi đỏ mọng mà mình ngày nhớ đêm mong, nhẹ nhàng nếm thử.

Cô, đang nằm mơ sao?

Đầu tiên Văn Thanh Tuệ kinh ngạc tròn tròn mắt, sau đó run rẩy khẽ khép mắt lại.

Cô rất tin tưởng rằng, Thiệu Chí Dương sẽ không bao giờ hôn cô như

vậy, cho nên chắc cô đã ngủ lúc nào không hay, mới có thể nằm mơ thấy anh hôn cô, dùng phương thức quý trọng này mà yêu thương.

Thiệu Chí Dương dùng lưỡi khẽ liếm qua hai mảnh môi đang mím lại của cô, anh không vội đi vào, mà đang quyến rũ cô từ từ, chờ đợi cô hoàn toàn nở rộ vì anh, trên môi truyền đến cảm xúc tê dại, khiến cô khẽ hô "um", đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên chủ động khẽ nhếch lên, để nghênh đón lưỡi anh, để anh tiến sâu vào.

Thật ra nụ hôn kia cũng không kịch liệt, nhưng lại khiến Văn Thanh Tuệ mềm nhũn, giống như bông gòn, chỉ có thể dán chặt vào ngực anh.

Thấy cô nghênh hợp cùng chủ động, khiến anh càng hôn sâu hơn.

Đầu lưỡi khẽ liếm khắp nơi, ôm cô thật chặt, sau đó để mặc anh liếm, thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Cho đến khi cô sắp không thở nổi, anh mới không cam lòng buông cô ra, để cô hô hấp, nhưng anh lại không muốn rời xa môi cô, lại hôn lên trán cô, gò má, cùng cổ cô.

Văn Thanh Tuệ hít từng ngụm không khí, bộ não lúc này đang đình công, chỉ có một màu trắng.

Giấc mơ này, cũng quá chân thực, khiến cô không thể không tự nói với mình, đây mới giống giấc mơ thật sự.

Mở con mắt đang ươn ướt, cô nhìn người đàn ông trước mặt, con mắt này, cái mũi này.... Nói cho cô biết đây là Thiệu Chí Dương, là người đã cùng với cô từ bé, cũng là người đàn ông cô thâm thương trọng nhớ, cũng là người đã từng nói không thể cùng cô có quan hệ yêu đương được.

"Vì sao.....lại hôn tớ?" Cô run rẩy hỏi, sợ câu trả của anh sẽ là "Tớ nhận làm người", đáp án như vậy nhất định sẽ khiến cô đau đớn cùng tan nát cõi lòng.

Nghe được câu hỏi của cô, anh dừng lại nụ hôn đang chuẩn bị đặt xuống cổ cô, nhìn vào mắt cô, thấy được trong ánh mắt này là sợ hãi cùng lo lắng.

"Bởi vì, Tuệ, anh yêu em, ở bên anh được không em?" Hai bàn tay lại áp lên mặt cô, không để cho cô di chuyển, cũng không để cô trốn tránh, anh nghiêm túc nói: "Chia tay với Lăng Khấu, làm bạn gái anh, anh sẽ yêu thương em nhiều hơn so với anh ta, cũng cưng chiều em, yêu lại càng yêu chiều em hơn."

"Chuyện này....là tớ đang nằm mơ sao?" Trong mắt cô hiện lên nước mắt, nhưng cô cố kiềm nén lại: "Còn cậu, đang đùa tớ phải không?" Nếu không, cô cho rằng mình đang nghe những câu chữ tuyệt vời nhất trên đời này.

Lông mày anh khẽ nhíu lại, có chút tức giận khi thấy cô nghĩ mình đang đùa giỡn.

"Tuệ, anh không đùa, anh tuyệt đối không phải loại người đùa giỡn tình cảm với em, anh nghiêm túc, anh thật sự muốn được ở cùng em."

"Nếu đây là giấc mơ, tuyệt đối sẽ là giấc mơ đẹp nhất, vì cậu có thể nói ra những câu này, lại còn nói cậu yêu tớ." Cô từ từ khép mắt lại, bờ môi khẽ nói ra những tâm sự yếu ớt.

Bởi vì cô luôn tin rằng Thiệu Chí Dương không thể nào yêu cô, cho nên cô cũng không cách nào tin tưởng, Thiệu Chí Dương thật sự yêu cô.

Thấy cô giống con đà điểu muốn trốn tránh, cái miệng nhỏ nói ra những lời nói khiến anh vừa tức vừa đau lòng, Thiệu Chí Dương không dùng lời nói, mà trực tiếp dùng hành động biểu đạt.

Anh hôn cô, dùng nụ hôn ngọt ngào, mạnh mẽ để nói cho cô biết, tất cả đều không phải là giấc mơ.

Anh là thật, và anh cũng thật yêu cô, thật lòng muốn được ở bên cô.

Mãi mãi bên nhau.

Chương 6:

Anh thề, anh vốn tính chỉ hôn cô thôi.

Nhưng người trong lòng lấy tay vòng qua cổ anh, dùng phương pháp vụng về nhất là níu lấy anh, làm cho mọi lý trí của anh tan biến hết.

Thiệu Chí Dương từ từ hôn sâu cô, bàn tay thuận tiện luồn sâu vào quần áo của cô, sờ trớn cái bụng mềm mại của cô, ngón tay lần xuống phía dưới của cô, truyền đến một trận run rẩy, nhưng cô lại không đẩy anh ra, cũng không phản kháng anh.... Cho nên anh càng thêm can đảm, bàn tay cũng nhanh chóng đặt lên trên áo ngực.

Cơ thể của cô bỗng chốc cứng đờ, đôi mắt đang nhắm lại bỗng nhiên mở ra, híp lại nhìn anh.

Trong phút chốc Thiệu Chí Thương cảm thấy mình rất hèn hạ, nhưng anh thật sự cần phải chứng minh nhiều hơn, để nói cho cô biết rằng, anh không phải là giấc mơ, việc kích tình đối với anh mà nói không phải việc khó, muốn hấp dẫn một người phụ nữ cam tâm tình nguyện đem bản thân giao cho anh, cũng không phải là một chuyện khó như lên trời vì vậy thừa dịp thần trí của cô vẫn chưa tỉnh táo lại, thì mê hoặc cô.

Anh không cho cô thời gian suy nghĩ, lại một lần nữa lấy môi và tay làm thần trí của cô không tỉnh, để cho cô không rõ tình huống hiện tại, sau đó anh tự tay cởi quần áo ngủ trên người cô, không ngờ đập vào mắt là cảnh đẹp vô cùng, rung động khiến anh thiếu chút nữa thì mất hồn.

Cô rất đẹp, anh luôn biết như vậy.

Nhưng mà, anh không có nghĩ qua, cô chỉ mặc đồ lót lại giống hệt một nữ thần như thế.... Những đường cong tuyệt vời, da dẻ trắng nõn nà, đối với đàn

ông mà nói, cô tuyệt đối là một báu vật vô giá.

Vừa nghĩ đến chuyện có người đàn ông khác đã nhìn thấy cơ thể xinh đẹp này, thì có một vị chua bốc lên, khiến anh rất muốn dạy dỗ những người đàn ông đã từng qua lại với cô.

Nhưng bây giờ, không thể.

Chưa bao giờ anh lại có ý nghĩa như vậy, chưa bao giờ lại có khăn cầu như vậy, anh muốn cô, muốn cho cô từ nay về sau chỉ nhớ một người, nhớ một người làm cho cô vui thích, vĩnh viễn quên đi tất cả những người đàn ông kia.

Bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn thêm lần nữa.

Lần này không hề êm ái như lúc này, mà là một nụ hôn nồng cháy nóng bỏng, nụ hôn này chỉ có những người tình của nhau mới có thể cùng nhau chia sẻ nụ hôn đúng chất này, lưỡi của anh bá đạo cạy hàm răng đang khép chặt của cô, khẽ mút đầu lưỡi của cô.

Nụ hôn này quá dữ dội, lại được anh dùng sức mút, khiến cô khẽ “ưm” một tiếng, xoay mặt muốn tránh đi, nhưng anh lại không cho phép, tự mình giữ chặt khuôn mặt của cô, bá đạo hôn sâu hơn, cho đến khi cô quên đi cả việc chống cự.

Thấy cô không còn phản kháng nữa, bàn tay đang giữ chặt khuôn mặt của cô dần di chuyển xuống, khẽ xoa lưng trắng nõn mềm mại của cô, ngón tay dài khẽ vung lên, đem nút cài áo ngực gỡ bỏ, nơi đây đã mất đi sự bảo vệ của áo ngực liền thoát ra ngoài, bàn tay không lãng phí một giây phút nào mà nhanh chóng đặt lên nơi mềm mại ấy.

Bởi vì mất đi sự bảo vệ của áo ngực, cũng bởi vì bàn tay của anh đặt lên nơi ấy, bị kích thích khiến nụ hoa của cô đứng thẳng lên, trở thành một quả đào căng mịn, cực kỳ mê người.

Cảm giác được nơi ấy của cô có sự biến đổi, phản ứng đáng yêu như vậy khiến hơi thở của anh trầm đi, vật giữa hai chân cũng cứng rắn hẳn lên, chống ngay tại bụng cô.

Văn Thanh Tuệ cảm thấy có gì không đúng, nhưng đầu óc lằng lằng, cùng với sự cử động của người đàn ông trên người, khiến cô không cách nào suy nghĩ, không thể nghĩ được rốt cuộc thì không đúng ở đâu.

Môi bị hôn sâu cuối cùng cũng được thả ra, cái miệng nhỏ nhắn được tự do nhanh chóng hít thở không khí, không có thời gian để ý vì sao người đàn ông kia lại tốt bụng buông tha cô, vừa mới làm cô suýt chút nữa thì tắc thở, nhanh chóng hôn lên ngực cô.

Đầu lưỡi nóng bỏng, đầu tiên là khê liếm lên nụ hoa đỏ tươi, nếm thử mùi vị, sau đó ngậm cả đỉnh nụ hoa vào trong miệng.

"A..." Giọng nói mang theo tiếng thở gấp cùng tiếng khóc vang lên, Văn Thanh Tuệ bị dọa cho sợ hãi mà tỉnh táo lại.

Cúi xuống thấy được chuyện mà người đàn ông kia đang làm, cô không thể tin được mà tròng lớn đôi mắt, cảm giác khó xử không biết phải làm sao, đôi tay chống trên vai anh, muốn đẩy anh ra.

Vì cô phản kháng nên đôi lại chính là cái mút càng mạnh mẽ hơn, anh dùng răng mà gặm, vừa bị hôn lại gặm cắn khiến cô ngượng ngùng còn anh thì lại hưng phấn vô cùng.

Bàn tay nhỏ bé vốn là muốn đẩy anh ra, nhưng bị anh cắn đau khiến cô nắm thật chặt vai anh.

Đùa giỡn cô đến lúc không còn phản kháng anh mới thả đầu đẩy đà bị anh chơi đùa đến đỏ bừng, cô khê "ưm" một tiếng, anh lại đổi sang bên kia, tiếp tục lặp lại động tác lúc này khiến cô then thùng, thẳng đến khi cô không còn chút sức lực mà nằm thẳng ra trên giường.

Buông tha nơi mềm mại bên phải ra, anh ngẩng mặt lên, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô do then thùng nên khép chặt mắt lại.

Nhìn phản ứng then thùng quá mức của cô, làm anh không thể không nghi ngờ Biểu hiện của cô, thật giống như là người chưa bao giờ tận hưởng qua cảm giác này.

Nhưng Thiệu Chí Dương cũng không quên, cô cũng từng đi chơi với bạn trai, qua đêm không có về nhà.

Cho nên ý nghĩ cô vẫn là xử nữ lập tức bị anh bác bỏ, lại nghĩ đến bộ dạng then thùng của cô lúc này cũng có người đàn ông khác nhìn thấy.

Suy nghĩ ấy khiến cho cơn ghen của anh bỗng dâng lên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một lúc lâu, hai tay anh lần xuống rút đi chiếc quần lót của cô, cẩn thận tách hai chân của cô ra, lấy 1 chiếc gối mềm lót dưới chân đang bị thương của cô, thấy cô thở dốc, ngón tay dài tiến vào nơi bí mật của cô, dùng sức mà xoa bóp, làm cô càng rên rỉ ngọt ngào.

Nước trong động rất nhanh chảy ra, dính vào ngón tay đang làm chuyện xấu của anh.

Chất dịch đậm đặc, anh thăm dò sâu vào trong u động của cô, cảm thấy cơ thể cô căng thẳng, phản ứng giật mình, giống như chưa bao giờ có ai vuốt ve qua... Anh không thể không nghi ngờ, thêm vào đó tầng da thịt mềm mại hút lấy ngón tay của anh, không ngừng run rẩy, khiến ngón tay của anh vất vả lắm mới đi sâu vào được.

Anh từ từ di chuyển ngón tay, chỉ thấy lúc này nước ở nơi ấy tràn ra, sau đó lại co lại, thấy phản ứng của cô, anh liền đem tất cả những nghi ngờ quăng đi, càng thêm dùng sức ra vào ngón tay trong cô, làm cô thở dốc, cho đến khi cô đạt đến cao trào lần đầu tiên, mật dịch càng tiết ra nhiều hơn.

Vừa đạt được cao trào, cô cảm thấy đầu óc mình nóng bừng, tay nhỏ nhắn

đặt ở trên môi, môi đỏ mọng không ngừng hít ra thở vào.

Nhìn bộ dạng cô thở dốc trên giường, càng làm anh muốn yêu thương cô thật nhiều.

Anh nắm lấy chân không bị thương của cô, vòng qua hông anh: "Tuệ..... Em yêu, dùng chân của em kẹp vào hông anh." Anh dạy cô, bày ra tư thế tuyệt đẹp nhất.

Không hề suy nghĩ điều gì, cô vô cùng nghe lời nâng chân lên, đúng theo ý anh mà vòng vào hông anh, trong tích tắc, một vật to lớn không thể coi thường đứng ngay lối vào, khiến cô vừa luống cuống lại thẹn thùng.

Văn Thanh Tuệ vội vàng mở mắt ra, hoạt động cơ thể, muốn tách khỏi tình trạng xấu hổ này.

Nhưng Thiệu Chí Dương lại hiểu lầm, cho rằng cô đang muốn trốn tránh, anh dùng bàn tay đặt trên eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích: "Lúc này trên giường, trong đầu em chỉ được nghĩ đến anh, mắt cũng không được rời khỏi anh."

Anh bá đạo nói, không để cô nói thêm điều gì và cũng không kịp phản ứng gì thì nhanh chóng dùng vật nóng bỏng của mình mà vùi thật sâu vào huyết đạo của cô.

"A." Không thể tin được là sẽ đau đến thế, đau đến mức cô trợn to mắt mà nhìn anh, giống như không hiểu tại sao anh lại đối xử với cô tàn ác như vậy.

Anh cũng cứng lại, bởi vì lúc này anh có cảm nhận được bức màng mỏng, cùng với khối thịt mềm mại của cô co bóp.... Anh thở gấp, trấn định bản thân, thốt lên: "Trời ơi, em..."

Tiếng khóc của cô bật ra, cô đau đớn muốn đẩy anh ra, không muốn cái làm đau mình vẫn còn ở trong cơ thể của cô, chống đỡ trong cô.

Nhưng mà, làm sao anh có thể buông cô ra?

Trở thành người đàn ông duy nhất của cô, điều này làm anh mừng như điên, cảm giác trong lòng anh vô cùng vui sướng, giống như lớp thịt mềm mại đang bao bọc lấy anh.

Anh không thể buông cô ra, cho dù cô có đau nữa, hay rơi nước mắt nhiều hơn nữa, anh cũng không có biện pháp buông cô ra.

Rất nhanh cô liền lên đỉnh cao trào, nhưng tiếng khóc sục sục của anh, cùng với vẻ mặt khiến người ta phải thương yêu, lại khiến anh không kiềm chế được mà nhanh chóng tăng tốc trên cơ thể cô, hoàn toàn không buông tha.

Người phía trên đè ép khiến cô có chút không thở nổi, cô thật sự mệt mỏi không còn sức lực mà mở miệng nói ra đi ra, cũng chẳng có cách nào mà đẩy anh ra, chỉ có thể mặc kệ, ở dưới mà thở dốc.

Thật may là, Thiệu Chí Dương cũng biết được sức chịu đựng của cô, cho nên anh từ từ chống lên cơ thể cô, từ từ bắn ra sau đó rút ra khỏi người cô.

Hai chất lỏng của nam nữ hòa vào nhau, không có cách nào mà đi vào hết liền nhanh chóng tràn ra thân thể của cô, nhìn cảnh này, thiếu chút nữa là anh nhin không được mà muốn làm thêm một lần nữa.

Tinh lực của anh luôn luôn dư thừa, hơn nữa đối tượng lại là cô, cho nên càng mạnh không dứt, một đêm làm ba bốn lần cũng không vấn đề gì.

Trong lòng anh thật yêu cô, nhưng tinh lực của anh lại không thể giải phóng hết, mỗi đêm chỉ làm được một lần, cô đã không chịu nổi mà ngủ mê man, còn lại mình anh ngồi nhìn gương mặt mê người của cô, phải đi vào phòng tắm dùng nước lạnh để dập tắt.

Cộng thêm gần đây cô phải làm vật lý trị liệu, khiến cô không ngừng luyện tập, thể lực xuống càng nhanh, mấy ngày nay, bọn họ chỉ có thể làm

một lần mà thôi, cô đã nhanh chóng khép mắt, với bộ dạng không thể chịu đựng nhiều hơn.

Thú tính trong cơ thể, sau khi hưởng thụ qua ngọt ngào của cô, thể nào cũng phải thỏa mãn đủ, mới bình tĩnh lại, nhưng tối nay chỉ mới một lần mà thôi, anh còn chưa thấy đủ, lửa nóng trong cơ thể vẫn còn cháy mạnh mẽ.

Có lẽ, bởi vì dục vọng tích lũy với cô khá lâu và cũng khá nhiều, thế nên anh dường như cảm thấy không lúc nào là đủ, vậy mà, nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, anh không cách nào ép cô, ép cô thêm nữa.

Liếc nhìn vật nam tính vẫn còn đang bùng bùng kia, tinh thần còn đang phấn chấn, anh đứng lên, vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Đợi đến khi anh rời phòng, Văn Thanh Tuệ mới mở mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn về phía cánh cửa đang đóng.

Cô cũng không thể nào xác định, bây giờ cô và anh, có phải được coi là sống chung không, từ ngày anh nói anh yêu cô, sau đó liền đem cô ăn sạch, anh cũng không hề nói tới quan hệ của hai người, chỉ ở trên giường muốn cô, cho đến khi cô không chịu nổi, mới thả cô ra.

Cô không thể xác định cũng không dám mở miệng hỏi.

Bởi vì cô sợ, vô cùng sợ, nếu như Thiệu Chí Dương không phải ý đó, nếu là những lời nói yêu thương kia giống hết tưởng tượng của cô...

Đến lúc đó, cô làm sao có thể đối mặt Thiệu Chí Dương được nữa?

Cho nên cô lựa chọn như con đà điểu, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không dám mong đợi, chỉ cần anh có thể ở bên cạnh cô là đủ rồi, những chuyện khác, đến đâu tính tới đó vậy.

Văn Thanh Tuệ lật người, cảm giác giữa 2 chân chảy ra nhiều chất dịch

hơn.

Ý thức được đó là gì... Hai gò má của cô đỏ lên, cầm lấy khăn lau trên đầu giường, đang lau bỗng nhiên cô giật mình, từ lần đầu tiên hai người lên giường, và vô số lần sau đó, Thiệu Chí Dương đều không có sử dụng bao cao su!

Tay nhỏ bé run rẩy xoa bụng: "Nếu như mang thai đứa bé, mình phải làm sao? Mình cũng không biết, trong lòng anh đang nghĩ gì." Cô nhỏ giọng nói.

Nhưng mà, nếu như cô có thai, cô chắc chắn sẽ giữ đứa bé đó, bởi đó là kết tinh tình yêu của anh và cô sẽ rất mong chờ sẽ có đứa bé ra đời.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn sợ, sợ hãi cùng lo lắng.

Có lẽ bây giờ cô quá hạnh phúc, ảo tưởng trong mơ của cô và những giấc mơ của cô lại trở thành sự thật, khiến cô không cách nào suy nghĩ, nếu tất cả chỉ là giả, thì cô sẽ như thế nào.

Cửa phòng, bị đẩy ra.

Thiệu Chí Dương nhìn cô ngồi ngẩn người trên giường, ngay cả lúc anh đi vào cũng không phát hiện, anh leo lên giường, nhưng động tác này khiến cô giật mình, phục hồi tinh thần lại và liếc nhìn anh.

"Đang suy nghĩ gì mà chăm chú như vậy? Ngay cả lúc anh đi vào cũng không phát hiện?" Trên mặt anh là nụ cười thỏa mãn, cảm giác nhìn cô đang nằm trên giường thật rất tốt.

Văn Thanh Tuệ khé cắn môi, cô không thể nói, nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô, khiến anh thu hồi nụ cười mà lo lắng hỏi: "Sao vậy, cơ thể không thoải mái, chân đau sao em?"

Cô lắc đầu, trái tim vì nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của anh mà như có một dòng nước ấm chảy qua.

"Mở miệng, không được không nói chuyện".

"Không có, em không có không thoải mái, chân cũng không đau... Em chỉ là đang suy nghĩ, hôm nay Y Nguyên gửi bản thiết kế cho em, có một số phải sửa lại mới có thể giao cho khách hàng." Cô nói dối, bởi vì cô biết mình không nên nói thật.

Nghe vậy lòng mày anh nhúu lại, tin tưởng lời nói đó của cô: "Đã trễ như vậy, em nên nghỉ ngơi, đừng có nghĩ chuyện công việc nữa. Cả ngày đều suy nghĩ tới nó, không mệt sao?"

"Không, không mệt chút nào, em thích nhất là được thiết kế mà."

"Được rồi, anh biết mà, từ nhỏ đến lớn em đều có ước mơ trở thành nhà thiết kế, mà lý do là... Anh nghĩ là, vì em muốn khi lớn lên mình có thể tự mình thiết kế căn phòng của chồng và phòng của bé cưng, anh đoán không sai chứ?" Anh sờ sờ cằm, giả bộ suy tư, thật ra so với ai kia thì còn nhớ rõ ràng hơn.

Không ngờ lời nói khi còn bé, anh vẫn còn nhớ, hơn nữa còn nhớ không thiếu chữ nào. Khiến cô vô cùng cảm động, khuôn mặt không nhịn được mà đỏ bừng: "Đúng."

"Ừ, như vậy trong suy nghĩ của em muốn có một căn phòng như thế nào? Anh nhớ lúc trước em đã vẽ một bức, bây giờ nó còn không?"

Trong tích tắc, anh cười lên, nhớ được khi còn bé cô đã vẽ một bức, cùng với bây giờ đúng là kém hơn, nhưng mà, anh lại thích bức vẽ lúc còn trẻ con ấy hơn.

"Còn." Chẳng những vẫn còn, cô thậm chí đem tấm hình ấy cất đi, sau đó vẽ lại cho giống một chút.

"Hôm nào đưa anh xem một chút." Anh nghĩ muốn đem bức tranh ấy trở thành hiện thật, dùng bản gốc của cô mà trang trí một không gian thuộc về anh và cô.

"Vâng". Văn Thanh Tuệ cũng không nghi ngờ anh, chỉ cho rằng đó là lời nói anh chỉ tùy tiện nói ra, không phải là lời nói thật.

"Đã khuya rồi, sáng mai em còn phải đến bác sĩ làm vật lý trị liệu, đi ngủ sớm thôi." Ôm cô, anh vô cùng thỏa mãn, vô cùng thích cảm giác được ôm cô đi vào giấc ngủ.

Chẳng qua, nếu có thể cho anh thỏa mãn triệt để mà đi vào giấc ngủ thì anh sẽ càng vui vẻ.

Cảm giác được vật đó của anh vừa mới trở về bình thường, sau khi ôm cô bỗng nhiên bừng tỉnh, anh khẽ thở dài một tiếng, bắt đầu thay đổi tư thế.

Sau đó, bắt đầu ép mình đếm cừ cho nhanh buồn ngủ.

Nhưng người phụ nữ bên cạnh tỏa ra mùi thơm, khiến vật kia một chút hợp tác cũng không có, mà bừng bừng tỉnh, khiến dục vọng trong anh càng trở nên nóng bỏng.

Rốt cuộc anh cũng không thể nhẫn nại, bàn tay nắm hông của cô áp về phía mình "Nếu bây giờ không ngủ, đến nửa đêm em mới có thể ngủ!"

Nghe được lời nói mang tính uy hiếp, cùng với vật nam tính nóng bỏng đang đặt trên bụng.

Đầu tiên Văn Thanh Tuệ cứng đờ, ngay sau đó, một đôi tay khẽ ôm cô anh, môi mọng đỏ lại gần bên tai của anh thì thầm: "Em cũng không có nói anh phải chịu đựng...." Cô nhỏ giọng nói. Cảm giác mặt của mình đã đỏ như tôm luộc.

Người đàn ông bên cạnh cũng cứng đờ, sau đó trong tích tắc nhanh chóng lật người cô lại, mà môi của cô, bị anh chiếm lấy rồi.

<http://diendanlequydon.com>

Chương 7:

Thiệu Chí Dương cảm thấy bây giờ mình, rất hạnh phúc.

Mỗi ngày khi mở mắt ra, có thể nhìn thấy người phụ nữ mình yêu nằm ngay bên cạnh, như thế thật không còn gì hạnh phúc hơn, khiến tâm trạng mỗi ngày của anh đều trở nên vui vẻ, dù là chuyện vô lý hay những người khách khó chịu, anh đều có thể dùng nụ cười rực rỡ nhất để đem vị khách này giải quyết.

Nhưng có một điều anh vẫn chưa hài lòng lắm là, Văn Thanh Tuệ không có đưa quan hệ của bọn họ ra ngoài ánh sáng, khiến anh vẫn chưa thể danh chính ngôn thuận mà đi ra ngoài, cũng không thể đưa cô đến công ty hay lúc tan sở chờ ở đó đón cô đi về.

Cô mới cùng Lăng Khẩu chia tay, nếu như nhanh chóng cùng anh tuyên bố, như vậy đối với cô cũng không tốt lắm.

Anh đang dùng lý do tự thuyết phục mình.

Cũng chính vì như vậy, cho nên anh nhin, nghĩ rằng mình chỉ cần nhin thì một thời gian sau có thể quang minh chính đại ôm cô, đưa cô đi làm, có thể trước mặt mọi người nói ra tôi là bạn trai của cô, để người khác ghen tức.

Xin hỏi, anh Thiệu, anh đối với hợp đồng này có gì không hài lòng sao?" Hôm nay, anh lại bị học trưởng cho tiếp một người khách khó tính, chủ tịch Vương.

Học trưởng cùng công ty của tổng giám đốc Vương hợp tác nhiều năm, những mỗi lần ký kết hợp đồng thì tổng giám đốc Vương luôn luôn có thêm ít thủ đoạn, để lấy giá nguyên liệu cao hơn, hơn nữa, ông ta còn tự cho mình là

trưởng bối (người lớn tuổi), coi thường những người hậu bối như h , mà học trưởng cũng khá ghét ông ta.

Chỉ có điều, hôm nay tâm trạng của anh vô cùng tốt.

Bởi vì buổi sáng Văn Thanh Tuệ chủ động hôn anh, nụ hôn đánh thức anh.

Cô chưa bao giờ làm vậy với anh, cũng chưa bao giờ chủ động, quan hệ giữa hai người đều là do anh chủ động, cho nên có nhiều lúc anh suy nghĩ, rốt cuộc là cô có thật sự cũng yêu anh hay không?

Trải qua nhiều mối tình như vậy, nhưng chưa bao giờ anh có cảm giác lo lắng được mất như thế.

Đúng là Văn Thanh Tuệ luôn luôn mang đến cho anh rất nhiều "lần đầu tiên", khiến anh có thể bộc lộ ra rất nhiều cảm xúc của mình, thế nhưng anh lại chấp nhận, thậm chí còn vui mừng mà đón nhận chúng.

Ở trước mặt cô, anh không cần phải giữ hình tượng làm gì, lúc vui vẻ thì cười ha ha, lúc buồn thì ôm chặt lấy gương mặt, lúc tức giận thì ném đồ lung tung, lúc khổ sở thì trốn đi một câu cũng không nói

Vì cô biết quá nhiều bí mật cùng nhược điểm của anh, mà anh thì không che giấu điều gì trước mặt cô, luôn đem những tật xấu ấy mà lộ ra ngoài.

Anh có nhiều bí mật bị cô phát hiện như vậy, nếu không giữ cô bên cạnh, vậy thì anh là người lỗ lớn rồi.

Vì anh đang suy nghĩ về người con gái mình yêu thích cho nên cũng chưa phát hiện ra tổng giám đốc Vương đang tức giận bên kia, đang chắt vát:" Anh

Thiệu, rốt cuộc anh có thành ý cùng tôi ký hợp đồng? Nếu không thì cứ nói ra, đừng lãng phí thời gian của tôi".

Ngược mắt lên nhìn Tổng giám đốc Vương, Thiệu Chí Dương cảm thấy mình không tập trung như vậy có chút có lỗi.

Đầu tiên, học trưởng vốn tự mình phải đối phó với vị khách hàng khó tính này, nhưng anh ấy lại đẩy cho anh, cưỡng ép anh tới gặp vị tổng giám đốc Vương này, thứ hai, tổng giám đốc Vương vô cùng tự cao tự đại, nếu không phải học trưởng nể mặt, nếu không phải anh rất bình tĩnh, đã sớm phũ tay mà rời đi rồi.

"Chúng tôi cùng tổng giám đốc Vương đã hợp tác nhiều năm, nói ngắn cũng không ngắn, đã 5 năm rồi, nếu có thành ý hay không, tổng giám đốc Vương là người biết rõ mới đúng, không phải sao?" Miễn cưỡng nhìn về phía tổng giám đốc Vương, Thiệu Chí Dương một tay cầm hợp đồng mới lên, hỏi ngược lại: "Ngược lại tôi muốn hỏi tổng giám đốc Vương, ông có phải là không muốn hợp tác với chúng tôi nữa không?"

Tên nhóc này lại có thể bày ra bộ dạng nói chuyện như vậy với ông, còn có bộ dạng như đã nắm chắc phần thắng.

Tổng giám đốc Vương kinh ngạc, gương mặt già nua đỏ lên: "Cái tên nhóc này cậu có ý gì? Nếu như không có ý muốn hợp tác với các người, tôi còn ngồi ở đây làm gì?"

Từ từ mở hợp đồng ra, thật ra thì điều kiện lợi nhuận Thiệu Chí Dương đã sắp xếp và nhìn qua, nhưng anh nhìn lại, với dụng ý là im lặng để không khí trở nên căng thẳng hơn.

"Tổng giám đốc Vương". Khoảng năm phút, anh mới nói thêm: "Tôi rất tin tưởng ông, ban đầu tại sao tổng giám đốc của chúng tôi lại phải tìm tới công ty của ông để hợp tác?" Tổng giám đốc hỏi ấy là cha của tổng giám đốc bây giờ, bây giờ đã về hưu, mặc kệ chuyện công ty.

"Đương nhiên bởi vì công ty chúng tôi bình thường, giá tiền lại thấp, hơn nữa thời gian giao hàng chính xác, cho nên hấp dẫn nhiều công ty tranh giành nhau muốn hợp tác với chúng tôi". Về mặt tổng giám đốc Vương kiêu ngạo, đồng thời muốn ám chỉ cho anh biết, anh chỉ cùng bọn họ hợp tác trong một thời gian mà thôi.

"Đúng vậy, năm năm trước, công ty của tổng giám đốc Vương đúng là chiếm được ưu thế kia". Thiệu Chí Dương đầu tiên là đồng ý, rồi sau đó khẽ nhếch khóe miệng mà cho ông ta một đòn trí mạng: "Những năm gần đây, công ty của tổng giám đốc Vương bởi vì quản lý không tốt nên bắt đầu đi xuống, chuyện này ông cũng không thể phủ nhận chứ?"

Mặt của tổng giám đốc Vương càng đỏ hơn, giống như không ngờ tin tức quan trọng như vậy, lại bị một tên nhóc miệng còn hôi sữa biết được: "Cậu không cần nói hươu nói vượn ở đây."

Không có bị làm cho tức giận, Thiệu Chí Dương nở nụ cười nhạt nhẽo: "Tổng giám đốc Vương, dự án Đông Nam Á, tiến triển có tốt không?" Bỗng nhiên anh hỏi một vấn đề chẳng liên quan.

Thế nhưng sắc mặt của tổng giám đốc Vương lại thay đổi.

"Tôi nghĩ, nếu như không có cách nào thay đổi quyền sở hữu, dự án bị hoãn, các người phải bồi thường một số tiền lớn vì phá hợp đồng.... Hơn nữa, một dự án chậm tiến độ, không thể thi công, tin tức này sẽ khiến giá cổ phiếu của công ty ông sụt xuống, đến lúc đó, tổng giám đốc Vương, chắc chắn công ty của ông tràn ngập nguy cơ".

Nhẹ nhàng bỏ hợp đồng trong tay xuống, Thiệu Chí Dương dùng giọng điệu tự nhiên nói, uy phong của tổng giám đốc Vương hoàn toàn bị đánh tan.

"Quả nhiên là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, thế hệ này của các cậu, đúng là so với những lão già chúng tôi đây tâm cơ cùng thủ đoạn thật sự hơn hẳn". Quả nhiên vẫn là lão tiên bối trên thương trường, nhận thấy thế cuộc trước mắt, tổng giám đốc Vương lập tức thu hồi ánh mắt xem thường đổi thành ánh mắt tán thưởng.

"Tổng giám đốc Vương nói quá rồi."

"Các cậu có điều kiện gì, mau nói ra tôi nghe thử". Ý thức được người thanh niên ngồi trước mắt này không thể xem thường, tổng giám đốc Vương rút cuộc cũng hòa hoãn, chăm chú nói điều kiện với anh.

Thiệu Chí Dương nói ra những điều kiện hai bên cùng có lợi, cũng không có tổn hại lợi ích của hai bên, thậm chí còn có tăng cao, kết quả khiến tổng giám đốc Vương rất hài lòng, lập tức ký hợp đồng này.

"Tên nhóc nhà họ Thiệu này, cậu có bạn gái chưa?" Chàng thanh niên như vậy, nếu không nhanh chóng kéo về phía mình, tương lai sẽ trở thành một đối thủ đáng gờm.

Thiệu Chí Dương là một người thông minh, lập tức nghĩ đến ý trong lời nói của tổng giám đốc Vương.

"Cảm ơn tổng giám đốc Vương ưu ái, tôi đã có người phụ nữ mình yêu, chúng tôi đã bắt đầu tính chuyện kết hôn". Đây không phải là lý do, mà sáng sớm anh đã bắt đầu bắt tay làm nhà mới dành cho hai người sau khi kết hôn.

Bây giờ, chỉ thiếu lời cầu hôn với Văn Thanh Tuệ nữa thôi.

"Thật đáng tiếc, cháu gái của tôi chính là một đại mỹ nhân hiếm có, tính tình lại lương thiện"

"Là tôi không có cái phúc đó. Nhưng mà tôi nghĩ có một người, có lẽ tổng

giám đốc Vương sẽ rất hài lòng". Vì lợi ích mà suy nghĩ, Thiệu Chí Dương không chút khách khí nào mà bán người khác.

"Là ai?" Tổng giám đốc Vương thật sự rất có hứng thú.

"Tổng giám đốc của chúng tôi".

Tổng giám đốc Vương cười to lên: "Đúng là một tên nhóc có lòng dạ thâm sâu. Có thể lợi dụng cả tổng giám đốc của mình. Tên nhóc này, tôi thay bạn gái của cậu, cảm thấy thật đáng thương".

"Tổng giám đốc Vương cứ nói quá, ở trước mặt cô ấy, tôi vĩnh viễn là người thua cuộc". Cái gì mà tâm cơ, tất cả đều bị anh ném sang một bên, anh cứ mặc cho cô xử lý.

"Tôi thật sự rất có tò mò với bạn gái của cậu".

"Lúc chúng tôi muốn kết hôn, sẽ hoan nghênh tổng giám đốc Vương đến".

"Vậy cậu hãy tiếp tục cố gắng, sớm ôm mỹ nhân về nhà".

"Tôi biết rồi". Anh sẽ cố gắng hết sức, đem Văn Thanh Tuệ ôm về nhà làm vợ.

Bà xã.

Xung hô như vậy, không biết tại sao, anh lại cảm thấy thật dễ nghe.

Bỗng chốc, anh rất muốn thấy cô, vô cùng muốn. Cho nên sau khi cùng tổng giám đốc Vương ký hợp đồng, và nói chuyện, anh đem hợp đồng ném cho trợ lý, sau đó lái xe đến phòng làm việc của cô.

Bởi vì ý nghĩ đột nhiên xuất hiện, cho nên Thiệu Chí Dương liền lập tức phát huy tính năng cao nhất của xe thể thao, lái thẳng đến phòng làm việc của cô.

Về phần phía học trưởng, nếu anh đã thay học trưởng giải quyết tổng giám đốc Vương phiên toái, theo như kinh nghiệm, học trưởng cũng sẽ không đề ý đến hợp đồng, nên anh không đến công ty, mà là đến phòng làm việc của Văn Thanh Tuệ.

Anh trước sau như một, muốn cùng cô chia sẻ chuyện vui này, nhưng lần này, không phải lấy thân phận bạn tốt, mà là "bạn trai".... Cùng cô, chia sẻ.

Anh nghĩ, tối hôm nay sẽ cùng cô đi ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, sau đó trở lại nhà cô, có một đêm kích tình tuyệt vời....

Những hình ảnh này cứ tràn ngập trong đầu anh.

Lái xe đến công ty của cô, mấy ngày nay do chân của cô bị thương mới khỏi, cho nên anh không cho cô lái xe, cho nên mỗi khi đi làm, tan tầm, là do anh phụ trách đưa đón.

Đẩy cửa ra, cùng chào hỏi với trợ lý của cô, sau đó đẩy cửa đi vào phòng làm việc của cô, chỉ là anh không bao giờ ngờ rằng, khi anh vừa mở cửa thì đập vào mắt anh là một hình ảnh khiến anh muốn phát điên lên.

Người phụ nữ của anh, lại có thể hôn một người đàn ông khác.

Cho đến khi anh xông vào, hai người ấy mới dừng lại.

Văn Thanh Tuệ khẽ kêu lên một tiếng, không ngờ tình huống này lại bị

Thiệu Chí Dương bắt gặp, Thiệu Chí Dương cũng không có phát hiện, khi anh phá cửa bước vào, thì một bóng dáng nhỏ nhắn chạy qua từ bên cạnh anh, khóc từng tiếng nghẹn ngào.

Toàn bộ tinh thần của anh, chỉ nhìn chăm chăm vào cặp nam nữ đang ôm ấy kia.

"Đây là chuyện gì?" Anh khàn khàn hỏi, tức giận mãnh liệt trào dâng, nhưng anh cố áp xuống, hỏi người phụ nữ đã làm anh tan nát cõi lòng.

"Không, A Dương, nghe em giải thích...." Văn Thanh Tuệ vội vàng đẩy Lăng Khẩu ra, sắc mặt lo lắng đi về phía người đàn ông của mình.

"Em có lý do gì? Tôi tận mắt nhìn thấy em hôn môi cùng một người đàn ông khác, hơn nữa em cũng không có phản kháng. Em còn muốn nói gì, muốn giải thích điều gì?" Mỗi câu đều là một câu chất vấn, theo giọng nói của anh càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, dần dần không che giấu được sự tức giận.

"Không phải vậy", Văn Thanh Tuệ sốt ruột bởi vì anh đã hiểu lầm.

"Không phải vậy thì là cái gì? Vậy thì em muốn nói, hôn môi chỉ là lễ nghi, em cho rằng tôi là đứa bé ba tuổi có thể dễ dàng lừa sao?" Thiệu Chí Dương nắm chặt tay, nếu như không tự nói với chính mình, anh sẽ lại bị cô lừa.

"Khó trách tại sao em không chịu công khai, sự thật chính là đây, nếu như hôm nay không phải tôi nhìn thấy, em còn muốn gạt tôi bao lâu?" Anh chất vấn, cũng đau khổ vì mình lại bị lừa.

"Em không có...." Văn Thanh Tuệ gấp đến muốn khóc, đưa tay muốn nắm lấy tay áo của anh, lại bị anh vô tình gạt ra. "A Dương, anh hãy nghe em nói, mọi chuyện thật không phải như vậy."

Nữ chính quan trọng nhất đã đi, cô không cần thay Lăng Khẩu giữ cái bí mật chó má gì, bây giờ Thiệu Chí Dương giống như phát điên, phải giải quyết mối nguy hiểm trước mắt này đã.

Thiệu Chí Dương lạnh lùng, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc của cô.

"Dù em có giải thích gì đi nữa thì cũng vô ích, tôi tin tưởng sự thật trong mắt của mình, căn bản là em chỉ muốn cùng chung một chỗ ở Lăng Khẩu phải không? Vậy thì được, tôi thành toàn cho hai người, tôi sẽ không dây dưa cùng em nữa. Như vậy, em hài lòng chưa?"

"Không phải như vậy, A Dương, em xin anh hãy tỉnh táo lại đi, em với Lăng Khẩu không giống như anh nghĩ đâu." Cô cầu xin anh, thế nhưng mọi lời nói đều không lọt vào tai của anh.

Sự tức giận, đã che mất cả tinh thần và cơ thể của anh.

Ghen tỵ, càng làm cho anh không tin vào lời nói của cô.

"Trong thời gian này, nhìn tôi làm nhiều chuyện vì em như vậy, em cảm thấy thật thoải mái và vui mừng đúng không? Tôi biết rõ em không yêu tôi, nhưng tôi muốn làm tất cả mọi thứ để lấy lòng em, muốn em được vui, thật đúng là chuyện ngu ngốc."

Vừa đau lòng lại vừa ngọt ngào.

Đau lòng là vì anh hoàn toàn không tin tưởng cô, không chịu nghe cô giải thích, ngọt ngào là vì lời nói của anh.

Anh thật sự yêu cô, không phải lừa gạt cô, cũng không phải là do cô tưởng tượng ra, anh thật sự yêu cô....

Nhưng mà, anh lại muốn thu hồi lại tình cảm của mình. Nước mắt cô tuôn rơi, rơi ngày càng nhiều, lại một lần nữa giờ cánh tay đang run rẩy muốn chạm vào anh: "A Dương, cầu xin anh, tin tưởng em..." Cô nói nhỏ.

Nhìn bộ dạng đáng thương của cô, thật sự khiến anh rất đau lòng, nhưng mà, là cô không cần anh, là cô lừa dối anh, anh mới chính là người bị hại, anh mới là người nên đau lòng.

Cho nên, anh lại độc ác thêm một lần nữa mà đẩy cánh tay của cô ra

"Đây chính là người đàn ông em lựa chọn?" Anh trừng mắt nhìn về người đàn ông vẫn luôn im lặng đứng phía sau cô: "Cho dù lúc em đau lòng, lúc em khó khăn, thì anh ta vẫn không có tiến lên mà an ủi em? Em chọn đúng người rồi đó".

Lăng Khấu quay đầu lại nhìn về phía anh, nhưng không có mở miệng thay cô giải thích hoặc biện hộ, trước mặt Thiệu Chí Dương, anh không muốn nói nhiều, vì người trong cuộc khi vướng vào chuyện tình cảm bao giờ cũng u mê, mà không nhìn thấu chân tướng của sự việc.

"Anh tốt nhất nên tin tưởng cô ấy." Lăng Khấu nói, chỉ nói một câu như vậy.

"Anh muốn tôi tin tưởng cô ấy?" Anh ta nói một câu như vậy, khiến Thiệu Chí Dương càng tức giận hơn: "Tôi cũng chẳng tin tưởng một tên lừa gạt như anh"

Một câu "kẻ lừa gạt" giống như một mũi tên sắc bén, cắm vào trong ngực của cô, cô đưa tay đè ngực trái xuống, vị trí nơi ấy thật đau, trong đầu cô chỉ vọng lại 3 chữ mà anh nói.

Kẻ lừa gạt.

Cô cầu xin anh tin tưởng cô, cô khóc thút thít, nói chậm rãi, nói không ngừng.

Bởi vì quá bất ngờ, cho nên Thiệu Chí Dương không nhận được mà quay đầu nhìn về phía cô, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, trên mặt là biểu hiện khổ sở cùng đau đớn, bộ dạng kia khiến tim anh co rút lại.

"Đừng có bày ra bộ dạng mình là người bị hại, là em lừa tôi" Không dám tin vào cô, miệng anh vẫn nói ra những lời nói làm cô đau lòng.

"Đúng, là em lừa anh...." Cô trả lời anh: "Là em không nói cho anh biết tất cả sự thật, là em lừa anh...."

"Em cũng đã thừa nhận em lừa dối tôi... Là tôi không trách lầm em". Tim của anh bởi vì câu trả lời của cô mà giống như có ai đang cắt một nhát, ra sức mà cắt.

Văn Thanh Tuệ không trả lời anh, mà đem mặt xoay về nơi khác không muốn anh nhìn thấy nước mắt trên mặt của mình và vẻ mặt tan nát cõi lòng.

Anh không tin cô. Cho dù cô có giải thích bao nhiêu, bao nhiêu lần cầu xin, thì anh vẫn không tin cô.

Trải qua bất cứ những chuyện tức giận hoặc những chuyện lớn lao, anh cũng sẽ nói với cô, nghe cô giải thích, nhưng lần này thì không, anh đã định tội cô, như vậy, cô nói bất cứ điều gì cũng vô ích.

Cuối cùng bọn họ cũng không thể ở chung với nhau, có lẽ đây chính là do ông trời đã an bài, có một số việc ngay từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm... Cô cố cưỡng cầu, và bây giờ rơi vào kết quả như vậy đây?

Nhìn cơ thể run rẩy giống như sắp ngã của cô, anh không thể không nghĩ sẽ tiến lên ôm cô vào lòng, nhưng mà, cô không thuộc về anh, trái tim cô cũng không thuộc về anh.

Không muốn nhìn thấy nét mặt của cô, Thiệu Chí Dương xoay người bỏ đi, cũng không hề quay đầu lại.

Nghe được tiếng anh đá cánh cửa, biết anh đã rời khỏi phòng làm việc của cô, Văn Thanh Tuệ không thể gồng mình mà khụy xuống đất.

"Tôi rất xin lỗi". Lãng Khấu bước đến bên cạnh cô, đưa cho cô một hộp khăn giấy.

Văn Thanh Tuệ lắc đầu: "Coi như hôm nay không bị anh ấy bắt gặp cảnh này, thì tôi và anh ấy cũng không thể ở cùng nhau"

"Cô cứ như vậy mà từ bỏ?"

"Tôi chỉ có thể chấp nhận." Biết rằng, bọn họ sẽ không bao giờ là một đôi.

"Mời... Không, cầu xin anh, để cho tôi một mình ở đây được không?"

Lãng Khấu nhìn cô thật lâu, sau đó mới đứng dậy, rời khỏi phòng làm việc của cô, để cho cô một mình trong phòng đó, lặng lẽ khóc thầm...

Mẹ Thiệu đẩy cửa bước vào, một mùi rượu khó gửi sộc vào mũi, khiến bà khó chịu nhăn mày, mà trong phòng, lại làm cho bà càng nhăn hơn.

Rèm cửa dày cộm được kéo lên, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến căn phòng tối đen tràn ngập ánh sáng, trong phòng mọi đồ vật trang trí

đều bị đập nát, trên mặt đất cũng là một mảnh hỗn độn, mà khi ở bên trong, bề mặt chiếc.

Tám hình đó, là hình Thiệu Chí Dương và Văn Thanh Tuệ chụp chung vào lúc hai người còn bé, có thời điểm trong hai người đi học, có lúc học đại học và cũng có mấy tấm chụp gần đây, mấy tấm hình mà anh luôn trân trọng, nâng niu, nhưng bây giờ tất cả mấy thứ của quý giá đó đều nằm trên mặt đất, giống như bị vất bỏ.

Mẹ Thiệu thấy vậy, nhìn con tức giận xuống, không nhìn được chất vấn: "A Dương, con ở trong này làm gì, công ty cũng không đi làm, cả ngày cứ nhốt mình trong phòng. Đã ba ngày rồi, con còn muốn nhốt mình bao lâu, còn uống bao nhiêu rượu mới đủ?"

Thiệu Chí Dương ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, chỉ là tay vẫn tiếp tục rót rượu uống một hớp mạnh.

Rượu mạnh trôi xuống cổ, mang đến một trận nóng bỏng.

Có lẽ trước đây, anh sẽ cùng người phụ nữ nào đó không thích rượu này quá nồng, cảm thấy mình cùng cô uống rượu đỏ hoặc sâm banh là tốt nhất, nhưng mà rượu mạnh mới có thể làm anh giải tỏa nỗi đau này, cho nên anh muốn uống càng nhiều để đạt được hiệu quả tốt nhất.

Mẹ nó, anh không thể quên người lừa gạt đó.

Trong ba ngày, anh tự nhốt mình trong phòng, không muốn có bất kỳ quan hệ nào với cô, thậm chí ngay cả ba mẹ anh cũng không muốn để ý đến, chỉ muốn ngồi một mình trong không gian này.

Vậy mà càng không muốn nhớ, anh lại càng nhớ cô, cho dù uống nhiều rượu như thế nào, cũng không thể làm anh say, cũng không thể ngủ, trong đáy lòng anh đau đớn và khổ sở không cách nào khôi phục mà luôn hành hạ anh.

Anh sắp điên rồi, anh bởi vì nghĩ đến người lừa gạt đó mà muốn điên rồi.

Anh nhớ cô điên cuồng, thậm chí bắt đầu sinh ra ý niệm, coi như cô lừa anh cũng không sao, chỉ cần cô ở bên cạnh anh, ví như cô yêu người khác, ví như người cô yêu không phải là anh, vậy cũng không có quan hệ gì.

Chỉ cần cô ở bên cạnh anh, chỉ cần vậy thôi....

Nhìn con trai mấy ngày không có quan tâm đến dáng vẻ của mình, mẹ Thiệu vô cùng tức giận, còn có khổ sở, con trai mà bà yêu thương, thấy con tự làm khổ mình, còn uống nhiều rượu như vậy, thậm chí cũng không quan tâm đến gì.

"A Dương, con rốt cuộc là bị làm sao, nói cho mẹ nghe được không? Con như vậy, làm mẹ rất lo lắng". Bà bước lên trước, cướp đi chai rượu trên tay anh, không thể nhịn được mà nói: "Con cùng Tiểu Tuệ rốt cuộc là có chuyện gì?"

Trước đây không lâu, con trai dọn đến nhà họ Văn chăm sóc Văn Thanh Tuệ bị thương, mặc dù hai người đều không công khai, nhưng mẹ Thiệu là người từng trải, có thể cảm thấy sự mập mờ trong quan hệ của hai người cùng với chút ngọt ngào, khi đó mẹ Thiệu cho rằng, Văn Thanh Tuệ sẽ ở chung một chỗ với Thiệu Chí Dương, trở thành con dâu của bà.

Nhưng mà, nhìn tình trạng trước mắt này, hình như khác xa so với tưởng tượng của bà.

Nghe thế, thân thể Thiệu Chí Dương cứng đờ, nhanh chóng cầm một chai rượu đầy dưới chân, trực tiếp tu.

"Đủ rồi, A Dương, con đừng uống nữa." Mẹ Thiệu không thể chịu đựng được, đoạt lấy chai rượu trong tay con trai: "Nếu để tiêu Tuệ thấy bộ dạng của con lúc này, con bé sẽ nghĩ như thế nào?"

Cô sẽ nghĩ như thế nào?

Đối với cô, anh chỉ là một món đồ chơi, anh biến thành như thế nào, cô sẽ hoàn toàn không để ý.... Cô căn bản là không quan tâm đến anh. Con giận làm anh đoạt lại chai rượu trong tay mẹ, từng hớp từng hớp uống vào.

Thấy thế, mẹ Thiệu rơi nước mắt.

Con trai bà từ trước đến giờ đều sôi nổi nhiệt tình, không thể như vậy hoài được, bà là mẹ của nó, lại không thể làm sao để giúp nó, trừ đau lòng, bà còn cảm thấy thất bại.

"Cái thằng nhóc thối này, cút ra ngoài cho ba." Bởi vì lo lắng cho vợ nên ba Thiệu bước vào, vừa vào cửa, liền nhìn thấy vợ mình khóc, mà con trai lại tu rượu ừng ực, nhanh chóng ông đánh con một cái, giằng lấy chai rượu.

"Ông nó?" Mẹ Thiệu hô lớn, giơ tay ngăn cản chồng.

"Buông tôi ra." Mẹ Thiệu vừa buông chồng ra, ông lấy tay nắm cổ áo của con: "Thiệu Chí Dương, nếu con còn là đàn ông thì hãy giữ chút tôn nghiêm của đàn ông, nhìn bộ dạng của con nửa sống nửa chết như bây giờ là muốn cho ai coi?"

Tôn nghiêm?

Nếu như anh không có lòng tự trọng, anh đã sớm quỳ trên mặt đất, muốn cái người lừa gạt kia tiếp tục lừa dối anh.... Chỉ cần đừng cho anh biết sự thật

tàn nhẫn như vậy, nhưng mà vì cái tự trọng của người đàn ông này, anh không thể bước đến chấp nhận cô.

Khuôn mặt đau, cũng không có cản trở anh nở nụ cười, mà nụ cười này lại châm chọc ba Thiệu.

Ba Thiệu giống như có thêm sức lực của thần thánh, ông nhếch Thiệu Chí Dương, kéo anh ra khỏi phòng, Thiệu Chí Dương ngã trên mặt đất, ánh sáng mặt trời quá mức chói mắt khiến anh hoa mắt, nằm trên mặt đất thật lâu mà không thể bò dậy nổi.

"Ngày nào chưa tìm lại được lòng tôn nghiêm của đàn ông, con không cần trở về." Cửa dày cộm đóng lại trước mặt anh.

Cái gì mà lòng tự tôn?

Chẳng lẽ muốn anh quỳ xuống cầu xin cô? Đáng chết.

Ngây ngô không biết đi đâu, cứ bước đi vô hồn.

Khi Thiệu Chí Dương ngẩng đầu lên, anh phát hiện mình lại đến một nơi, chính là nhà của chị họ Văn Thanh Tuệ, Mạc Giải Ngữ.

Anh lập tức xoay người muốn đi.

Bây giờ anh không muốn gặp bất kỳ ai, bao gồm người có thể khiến anh nhớ tới Văn Thanh Tuệ, nhưng không hiểu may mắn thế nào, Mạc Giải Ngữ lại từ trong nhà đi ra, trên tay mang một túi xách, chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

"A Dương?" Nhìn thấy anh, Mạc Giải Ngữ kinh ngạc gọi anh lại.... Hơn nữa nhìn thấy anh bộ dạng lờn thối, nhếch nhác, mùi rượu lại đầy người, thật giống một kẻ lang thang.

"Chị Giải Ngữ?". Bị gặp phải, hơn nữa người ta còn kêu tên anh, Thiệu Chí Dương không thể không xoay người lại mà chào hỏi.

Nhìn ra tâm tình của anh, Mạc Giải Ngữ cười nhạt: "Em ăn cơm chưa? Hôm nay buổi sáng chị nấu khá nhiều, ăn buổi trưa mà còn dư lại".

Anh ngẩn người, nhưng lập tức từ chối: "Không cần, không phải chị định ra ngoài sao?" Anh chỉ vào túi xách trên tay cô.

"Không sao, chị chỉ là đi mua đồ ăn, cũng có thể không ra cũng được, huống hồ em không phải đang tìm người để nói chuyện sao?" Cô giống như biết anh đang buồn vì chuyện gì, cô lui người, nhường cho anh một đường để bước vào.

Thiệu Chí Dương đứng im một lúc lâu, không thể hiểu tại sao Mạc Giải Ngữ lại có thể đoán được tâm tư của anh, nhưng anh cũng không hề muốn đoán nữa: là vì Mạc Giải Ngữ đoán được tâm ý của anh, vẫn là do anh quá mức không hiểu được tâm tình của mình.

Ngay cả mình cũng không hiểu tâm tình của mình, anh không thể đi theo Mạc Giải Ngữ, xuyên qua sân cỏ xanh mơn mơn, đi vào trong phòng ẩm áp

"Chị Giải Ngữ, chị có thể cho em mượn phòng tắm được không?" Ít nhất cũng phải để cho anh rửa mặt, cho tỉnh táo lại chứ.

"Đi thẳng là tới." Cười nhẹ một tiếng, cô nói xong liền trực tiếp đi vào phòng bếp.

Đội Thiệu Chí Dương đi ra từ trong phòng tắm, Mạc Giải Ngữ đã bê ra một bàn thức ăn, nhiều loại như thường ngày anh và Văn Thanh Tuệ đến ăn sáng.

Vừa nghĩ đến cô, tim anh như bị ai đó bóp chặt.

"Ăn chút gì đi, chị không cần thận nấu nhiều quá."

Làm như không thấy sắc mặt âm u của anh, Mạc Giải Ngữ cười nhẹ, dùng giọng điệu bình thản nói, giống như là không cần thận làm nhiều hơn hai phần ăn buổi sáng, mà nhìn bàn này giống như có thể cho cả một đội bóng ăn.

Thiệu Chí Dương cũng biết thói quen này của chị, cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, cầm đầu cầm cổ cầm sandwich ăn, dùng thức ăn nhét vào miệng, vì bây giờ anh không biết phải nói chuyện gì với chị ấy cả, và cũng không biết phải giải thích tại sao mình lại xúc động mà ngồi trước cửa nhà chị.

Bữa cơm diễn ra trong im lặng, chỉ là hai người họ không làm ảnh hưởng gì tới nhau, có lẽ là do thói quen, một người còn lại thì quá chú tâm vào suy nghĩ còn một người cầm đầu ăn.

Khay thức ăn giảm phân nửa, thấy cậu còn cầm bánh rán Nhật lên ăn, Mạc Giải Ngữ khẽ thở dài, đề tay cậu, cản cậu lại.

"A Dương, được rồi, em đã ăn phần thức ăn của ba người, nếu ăn nữa, chị sợ dạ dày của em không chịu được." Mặc dù cô rất muốn có người ăn hết bữa ăn sáng này, nhưng cô không muốn để cho cậu ăn quá no: "A Dương, em làm sao vậy?"

Cầm đồ ăn trên tay, Thiệu Chí Dương nghe câu hỏi của chị, thật lâu cũng

không có đáp lại.

"Là vì chuyện của Tiểu Tuệ?" Mạc Giải Ngữ tốt bụng nhắc lên chuyện khiến cậu đau đầu, để cậu có thể mở lời: "Đem chuyện mình giấu trong lòng nói ra rất khó, em có thể coi chị như một bức tượng, có gì nói thì cứ trút hết đi."

Nhìn chằm chằm chị ấy, cùng với nụ cười nhẹ quen thuộc, Thiệu Chí Dương không thể không thừa nhận, Mạc Giải Ngữ là người có năng lực khiến mình có thể cảm giác gần gũi, cũng khó trách mà Văn Thanh Tuệ luôn yêu quý người chị họ này như vậy.

Cuối cùng thì, Thiệu Chí Dương cũng đem toàn bộ mọi chuyện nói ra cho chị ấy nghe mà Mạc Giải Ngữ cũng lộ ra vẻ mặt đồng tình.

"A Dương, em có nghĩ đến chuyện, mình có thể hiểu lầm Tiểu Tuệ không?" Cô hỏi khẽ.

"Nhưng em tận mắt thấy, cô ấy cùng Lăng Khấu ôm hôn nhau."

Mạc Giải Ngữ gật đầu: "A Dương, mặc kệ em có tin hay không, nhưng chị muốn nói cho em, em thấy Lăng Khấu và Tiểu Tuệ hôn nhau là vì Tiểu Tuệ đã từng đồng ý với Lăng Khấu một chuyện."

Nghe chị nói ra hợp đồng của Lăng Khấu cùng Văn Thanh Tuệ, sau khi nghe xong anh chỉ có thể trợn to mắt.

Anh có thể khẳng định, cái ánh mắt đồng tình kia là chị ấy đồng tình với Văn Thanh Tuệ mà không phải với anh.

"Ôi trời... Chẳng lẽ, em thật sự hiểu lầm cô ấy?" chắc chắn chị Mạc Giải Ngữ không lừa anh.

Cho nên anh luôn tin lời chị ấy nói.

"A Dương là do em quan tâm quá mức, cho nên mới bỏ qua chuyện quan trọng nhất, hơn nữa em cùng chung sống nhiều năm với Tiểu Tuệ như vậy, em cảm thấy em ấy có thể là người con gái một chân đạp hai thuyền sao? Em nên tin tưởng Tiểu Tuệ một chút, Tiểu Tuệ rất thích em, cho đến nay... Em ấy qua lại với nhiều người đàn ông, em có thể từ từ nhớ lại, cũng không khó phát hiện, trên người bọn họ đều có những điểm gần giống với em."

Đúng vậy, Thiệu Chí Dương nhớ lại những người đàn ông kia, phát hiện ra tính cách cùng bề ngoài cũng giống giống anh.

Nghe chị nói, giống như giải tỏa hết những rối rắm ở trong lòng, cũng khiến anh mừng như điên. Anh cứ nói cảm ơn mãi, rồi sau đó giống như một cơn gió rời khỏi nhà chị Mạc Giải Ngữ.

Nhìn người gấp gấp rời đi, Mạc Giải Ngữ hy vọng chân thành, hai người này có thể ở chung một chỗ với nhau.

Chương 8:

Lời nói của Mạc Giải Ngữ giống như cảnh tỉnh anh, khiến anh hoàn toàn tỉnh táo lại, đầu tiên anh về nhà và xin lỗi ba mẹ, sau đó với tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bản thân, sau đó hướng đến phòng làm việc của Văn Thanh Tuệ chạy thẳng đến.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần đến phòng làm việc là có thể nhìn thấy người mình yêu nhất, nhận lỗi với cô, cầu xin cô tha thứ vì những lời nói của anh, tha thứ vì anh đã không tin tưởng cô, và anh cũng cam kết rằng sẽ không bao giờ có lần sau.

Nhưng khi chạy đến phòng làm việc, thì đối mặt với anh, chỉ là một căn phòng vắng vẻ.

Trợ lý của Văn Thanh Tuệ nói cho anh biết, từ sau ngày anh rời khỏi phòng làm việc của cô thì cô đã có mấy ngày không trở về phòng làm việc.

Vì vậy, anh liền bắt đầu đi xung quanh tìm kiếm cô.

Nhà của anh, nhà họ Văn, nhà chị Mạc Giải Ngữ... Tất cả những nơi cô có thể đến, anh đều đi tìm nhưng vẫn không thể tìm thấy cô

Anh cố gắng cố gắng đi tìm cô, nhưng chỉ là thất vọng.

Anh không tìm được cô.....

Trong lòng anh vô cùng sợ hãi, có một loại cảm giác nếu như anh không tìm được cô, thì vĩnh viễn anh sẽ mất cô.

"A Dương, sớm biết như vậy sao lúc trước còn như thế?" Mạc Giải Ngữ nhìn thấy bộ dạng hồn siêu phách lạc (mất hồn đó ^^) thì thờ ơ hỏi anh. (Anh: có không giữ, mất còn tìm?)

Phản ứng của anh chỉ là bắt lấy cánh tay của chị ấy: "Đúng rồi, chị Giải Ngữ, em đã hỏi hận, cầu xin chị nói cho em biết, cô ấy đang ở đâu được không?"

"A Dương, chị không biết". Cho dù cánh tay bị cầm đau, nhưng Mạc Giải Ngữ cũng không hất tay cậu ra vì cô biết rằng, người đàn ông này hoàn toàn luống cuống, lo lắng mới không thể suy nghĩ như vậy: "Em ấy không có ở đây, cũng không nói cho chị biết nó đang ở đâu... Nếu như em biết, thì có thể nói cho chị biết được không?"

Giọng nói cùng vẻ mặt của cô, không giống như là nói đùa, nếu như ngay cả người chị gái thân thương mà cô hay thổ lộ tâm sự cũng không biết cô ở đâu thì còn ai có thể biết?

Lăng Khấu

Cho dù anh ngàn lần không muốn, nhưng anh vẫn phải tìm đến Lăng Khấu, không cần sự thông báo của thư ký, anh trực tiếp đập cửa phòng tiến vào, bởi vì đây là do người kia thiếu anh, cho nên anh đập rất thoải mái.

Mà trong phòng thì Lăng Khấu đang ôm một cô gái nhỏ, hôn say mê, cho đến khi anh xông vào mới cùng cô gái kia dừng lại hành động thân mật này, không vui nhìn chằm chằm anh.

Cô gái kia hô một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, Lăng Khấu không thể bắt kịp cô gái đó, vốn định tiến lên đuổi theo, nhưng bị Thiệu Chí Dương chặn lại, anh chỉ có thể nhìn bóng lưng hoàn toàn biến mất trước mặt mình, vẻ mặt Lăng Khấu lạnh lùng nhìn Thiệu Chí Dương, không mở miệng.

"Tôi muốn biết, cô ấy ở đâu?" Thiệu Chí Dương nhanh chóng hỏi, hy vọng đối phương có thể cho anh biết nhanh chóng, đừng tốn thời gian anh có thể tìm được cô.

"Tại sao tôi phải nói cho anh?" Lăng Khấu hỏi ngược lại, nhìn bộ dạng phách lối của Thiệu Chí Dương chỉ muốn dạy cho anh ta một bài học

"Nếu như không phải là anh, tôi làm sao có thể hiểu lầm cô ấy? Đây là anh nợ chúng tôi"

"Anh quên rồi sao, lúc ấy cô ấy khổ sở cầu xin anh tin tưởng cô ấy, nhưng anh có sao? Anh cứ nhắm về phía cô ấy, gọi cô ấy là kẻ lừa gạt, chẳng lẽ tôi nhớ sai sao? Nếu như vậy, anh cần gì phải tìm một kẻ lừa gạt?"

"Đây không phải là chuyện của anh." Thiệu Chí Dương cắn răng nghiền lợi.

"Thế nào muốn đánh tôi sao? Tới đây, đánh nhau với tôi,... Đánh thắng tôi sẽ nói cho anh biết tung tích của cô ấy"

Lời nói này của Lăng Khấu khiến Thiệu Chí Dương hoàn toàn nổi giận, đem tất cả lo lắng của mấy ngày nay toàn bộ phát tiết lên người Lăng Khấu.

Hai người đàn ông cao to hình dáng sần sần nhau, đánh nhau một hồi ai cũng có thương tích, hai khuôn mặt tuấn tú đẹp trai giờ đây chỗ nào cũng chỗ tím chỗ xanh.

Mất thấy thời gian cứ trôi qua, nhưng mình không thể đánh ngã được anh ta, với lại tư thế đánh nhau của Lăng Khấu rõ ràng là có đi tập võ, cho nên Thiệu Chí Dương dứt khoát sử dụng chiêu thức của tiểu nhân, gạt chân cho

anh ta té .

Có lẽ là do khinh thường, cũng có thể đúng như Thiệu Chí Dương nói, do anh chính là nguyên nhân khiến bọn họ gây gỗ, cho nên Lăng Khấu bị trượt chân, "Rầm" một tiếng ngã trên mặt đất.

"Tôi thắng, nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?" Thiệu Chí Dương thở hắt ra nói

"Cô ấy tới miền Bắc, thay tôi đi đàm phán hợp đồng, địa chỉ khách sạn cô ấy nghỉ, anh có thể hỏi trợ lý của cô ấy." Lăng Khấu nằm trên mặt đất nhún nhún vai: "Có tin hay không là tùy cậu, dù sao với bản lĩnh của cậu cũng rất nhanh tìm được cô ấy, chẳng qua chỉ thêm mấy ngày thôi."

Lăng Khấu nói không sai, nếu như biết cô ở bắc bộ, anh có thể tìm được cô, nhưng 2-3 ngày thì anh không thể đợi được.

Anh muốn thấy cô, ngay lập tức.

Một giọng nữ khàn đặc vang lên, tiếng hạt đậu buồn vang vọng khắp nơi, khiến người ta đau lòng

Nhưng trừ cô ra.

Văn Thanh Tuệ ngồi liệt trên ghế sofa, một tay cầm ly cao, một tay cầm cả chai rượu đỏ, thỉnh thoảng uống hết một ly lại rót tiếp một ly, uống cạn.

Khó trách khi người ta thất tình đều chọn lựa uống rượu giải sầu, thì ra cảm giác uống say là như vậy , lâng lâng, giống như nằm trên đám mây, hơn nữa khi say, cô sẽ không nhớ đến người đàn ông khiến cô khổ sở, tim cũng sẽ

không nứt ra thì đau.

Một giây tiếp theo, cô khẽ cười khanh khách, cười thê nhưng bây giờ cô vẫn không quên được anh, đem cầm chai rượu tiếp tục rót vào ly, cô uống cạn ly rượu trong chén.

"Thiệu Chí Dương... Anh ... Rốt cuộc có chỗ nào tốt? Lại khiến tôi yêu anh, ở thời điểm tôi không tìm được anh, để cho tôi phải ở đây đối mặt một mình...." Cô say rượu, bắt đầu mắt không chế mà nhớ lại những chuyện trước đây, ngóng ngịu mắng, nhớ lại chuyện nhiều năm trước, ba mẹ có một lần gây gổ mà đánh nhau.

Lúc đó cô bị dọa cho sợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ Văn nổi giận phản kích ba Văn, mà trong lúc đó, Thiệu Chí Dương lại có thể ở bên cạnh cô.

"Rõ ràng, trước đó đã gọi điện thoại cho anh, muốn anh nhanh chóng trở về, nói với anh rằng em thật sự rất sợ, muốn gặp anh nhưng thì sao? Anh không có tới....". Để cô một mình, ngồi khóc

Sau đó, ba mẹ cô cũng gây gổ xong, Thiệu Chí Dương mới đến, nhưng với lý do của anh chính là muốn giúp em gái trong hội học bài.

Cô im lặng nghe xong, sau đó nở nụ cười yếu ớt mà đến bây giờ mình cũng không thể tưởng tượng được, nói một câu: "Dù thế nào đi nữa, họ cũng gây nhau xong, cũng không có chuyện, cho nên cũng không có quan hệ."

Bởi vì cô luôn tin rằng, Thiệu Chí Dương không phản bội cô anh là "Peter Pan" của cô, người sẽ mang đi tất cả tổn thương cùng khổ sở của cô, khiến cô vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng cô sai rồi, Peter Pan chỉ là một huyền thoại, lừa gạt mấy đứa trẻ nhỏ. Hơn nữa anh cũng không phải là Peter Pan của cô, anh không có mang cô rời xa cô đơn, ngược lại mang đến cho cô nhiều nước mắt cùng đau khổ.

"Kẻ lừa gạt, ha ha , mình chỉ là một kẻ lừa gạt... A Dương, em không có lừa anh, em chỉ là tự lừa mình... Em phải tự lừa mình không thương anh, lừa gạt mình coi anh là bạn tốt, lừa gạt mình tình cảm giành cho anh chỉ là nhất thời, đó không phải là yêu,...."

Cô khẽ cười một tiếng, bỗng dưng có một vị nồng bốc lên lỗ mũi, khiến cô sặc, cô vội vàng nhắm mắt, không để cho chất lỏng kia chảy xuống.

"Không, không cho khóc.. Văn Thanh Tuệ, không cho mày khóc, mày rút cuộc là khóc cái gì? Rõ ràng là đã nói với chính mình, phải kiên cường, không được chảy nước mắt, hơn nữa, khóc cũng có được gì, anh không tin cô? Không cho khóc, không cho phép khóc. Coi như chảy một giọt... Cũng không được..."

Cô đang cố sức thuyết phục mình thậm chí dùng móng tay nhéo ở lòng bàn tay của mình, dùng cơn đau để xua tan nước mắt, nhưng cho dù lòng bàn tay bị bấm đỏ, nhưng mà, nước mắt của cô vẫn không chịu rút lui.

"Mình không muốn khóc, mình không muốn khóc,..."

Cô tự nói, đột nhiên khẽ buông tay phải ra, khiến rượu trên ly thủy tinh bị văng ra ngoài, màu đỏ của rượu vẩy lên, nhìn giống như có ai bị thương mà chảy máu, nhìn mặt đất bừa bộn, cô khàn giọng ,khẽ cười, sau đó tiếp tục lấy rượu uống từng hớp từng hớp.

Say đi, để cho cô say đi, về sau cô sẽ không nghĩ tới anh nữa.

Chất cồn tron rượu từ từ làm tê liệt thần kinh của cô, cô có cảm giác chai rượu trên tay ngày càng nặng, cô bắt đầu thả lỏng tay, mặc cho chai rượu trên tay cô rơi xuống, khiến rượu văng khắp người.

Cô ngồi phịch trên ghế salon, khắp người toàn mùi rượu

Đầu óc bắt đầu lằng lằng, tất cả mọi thứ trước mắt đều không nhìn rõ.

"Đây chính là cảm giác say ư, nhưng... Tại sao mình vẫn nhớ đến anh?" Cô vừa nấc vừa hỏi: "Rõ là... Say đi, tại sao lại xuất hiện ảo giác...." Cô lại còn gặp anh: "Tại sao, chỉ một chút thôi mà anh cũng không cho ư?" Cô hỏi như tự nói với chính mình, hai tay đặt lên mắt mình.

Sau khi lấy được địa chỉ Thiệu Chí Dương liền đuổi theo đến đây, nhìn thấy bộ dạng này của cô, không biết nên phản ứng thế nào với cô.

Nhiều ngày không gặp, anh rất muốn chạy lại ôm cô cùng thương cô, và nói cho cô biết: anh lo lắng cho cô biết bao, nhớ cô vô cùng, còn muốn nói xin lỗi với cô, đảm bảo sẽ không bao giờ có chuyện như thế này xảy ra nữa, nếu không anh sẽ nhận bất kỳ hình phạt nào, dù cho bị sét đánh anh cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng giờ này toàn thân của cô đầy mùi rượu, cũng nói cho anh biết cô đã uống khá nhiều, như thế không tốt cho cơ thể của cô, khiến anh tức giận, muốn nhắc cô lên, đánh vào cái mông nhỏ, muốn cô cam kết từ nay về sau sẽ không chà đạp thân thể của cô như vậy.

"A Dương..." Không thắng nổi khát vọng trong lòng, cô bỏ tay ra nhìn ảo ảnh thật lâu, sau đó đứng dậy, đi về phía anh, nếu như đây là ảo ảnh, ngay cả khi say cô cũng không cách nào không nhớ tới anh, như vậy cô không thể không chế mình, muốn làm chuyện mình cần làm.

Thiệu Chí Dương nhăn mày tiến về phía cô, giữ lấy cô để cô khỏi bị té, chỉ là anh không ngờ, động tác này lại khiến cho khoảng cách anh và cô ngày càng lớn.

Cô đi cà nhắc, khuôn mặt nhỏ nhắn hôn anh, cái lưỡi mang theo mùi vị rượu nồng đậm khê liêm liêm, hôn lên môi anh, không dám tiến vào.

"Thật là cô gái ngốc nghếch..." Anh mỉm cười nhẹ, tất cả suy nghĩ tiêu cực trong lòng đều tan biến, "Rõ ràng là đã dạy em nhiều lần, nhưng mãi cũng không học được, sao lại có thể dùng nụ hôn con nít như vậy mà hôn anh, em không cảm thấy xấu hổ sao?" Nụ hôn của cô, khiến anh cười nhạo, anh tự nói như vậy thôi.

Đôi tay ôm chặt lấy cô, để cho cơ thể cô dán vào người anh, đầu lưỡi linh hoạt khê cạy hàm răng của cô, tiến sát đến lưỡi cô, dạy cho cô biết như thế nào mới gọi là hôn, mới có thể khiến đối phương thỏa mãn, anh dẫn dắt, dạy cho cô kỹ xảo hôn, vì sự dạy dỗ của anh mà toàn thân của cô bắt đầu nóng lên.

Chẳng qua là khi ở trong phòng máy lạnh, hơi lạnh khiến anh có cảm giác tỉnh táo lại từ trong nụ hôn nồng cháy này, thì ra, quần áo của cô ướt đầm, mà khi cô dán chặt vào anh, đem quần áo của anh cũng bị ẩm ướt.

Anh rời môi cô một chút, nhưng cô lại không muốn dứt ra mà muốn hôn anh tiếp.

"Đợi chút, thay quần áo, nếu không sẽ lạnh." Anh dụ dỗ cô.

Hôn không được anh, cô tức giận rồi, cô lấy tay đẩy anh ngã trên ghế sofa, sau đó đến trước mặt anh, rất nghe lời mà cởi ra quần áo ướt, nhưng lại không thay quần áo mới.

Chỉ còn chiếc áo lót nhỏ nữa là chưa cởi ra, cô ngồi lên eo anh, sau đó cởi áo ướt của anh, nhân lúc anh không chú ý cô cúi xuống hôn anh.

Thiệu Chí Dương ngạc nhiên, một lúc cũng chưa có phục hồi lại tinh thần, cho dù bị cô cởi áo, bị cô bức hôn, anh cũng không có ngăn cản, Tuệ của anh, có lẽ chưa bao giờ chủ động như vậy.

Hôm nay người phụ nữ này đang chân lên người anh, giống như một cô gái quyến rũ có thể mê hoặc hết tất cả đàn ông này, ở trên người anh, bày ra những vẻ mặt cùng tư thế vô cùng quyến rũ.

Cô gái này, là của anh, chỉ thuộc về mình anh.

Không có thể kiềm chế, anh giữ lấy gáy cô, đổi lại tư thế làm chủ, nhiệt tình hôn sâu, đánh tan toàn bộ lý trí của mình.

Nụ hôn quá mức nồng nhiệt, cướp đi hết không khí của cô, cô muốn xoay mặt, ánh mắt mờ mịt nhìn anh: "A Dương." Cô khẽ gọi.

"Anh đây." Tiếp tục dùng môi khẽ hôn cô, Thiệu Chí Dương lướt qua gương mặt đầm nước của cô.

Cô đau lòng rơi lệ, cũng không có lau đi, chỉ là ngồi nói: "Em không có nói dối anh, không có lừa anh, em thật sự không có lừa anh, Em với Lăng Khấu không phải như anh nghĩ, em chỉ là.... Chỉ là muốn giúp anh ta theo đuổi Phụng Nhi, sau đó cuối năm anh ta sẽ tặng cho em ba tháng tiền lương, cộng thêm một tháng nghĩ... Em không có yêu anh ta, em thật sự không yêu anh ta, tại sao anh lại không tin tưởng em? Tại sao lại không nghe em giải thích?" Lời nói của cô... Lại một lần nữa khiến tim anh đau.

"Là anh sai, là anh không đúng, là anh phải tin tưởng em." Anh ôm chặt người phụ nữ đang rơi lệ vào lòng, hối tiếc cùng tự trách khiến anh đau lòng.

"Tại sao lại nói em là kẻ lừa gạt? Em chưa bao giờ lừa gạt anh.... Cho đến bây giờ cũng chưa từng có...." Giống như cô không nghe thấy lời anh, cô khóc, chôn sâu vào trong ngực anh, cứ thế mà khóc, đem lo lắng cùng sợ hãi mà nói hết ra ngoài.

"Đừng khóc được không?" Anh đưa tay, nhẹ lau nước mắt trên má cô: "Thật xin lỗi, là do anh ghen với Lăng Khấu nên nói ra những lời nói tổn

thương em, tha lỗi cho anh có được không? Anh thề, anh sẽ không bao giờ nói ra những lời như vậy nữa, anh sẽ luôn tin tưởng em, không nghi ngờ em... Tha thứ cho anh, Tuệ, tha thứ cho anh.

Cô vẫn không có nghe lời xin lỗi của anh, chỉ là cứ thế mà khóc, khiến cho anh nghĩ cô khóc mệt mà ngủ say rồi, cũng chỉ có thể đau lòng mà ôm cô, khẽ vỗ về cô, ở bên tai cô nói lời xin lỗi.

Suốt một đêm.

Ánh nắng chói chang, chiếu đến cơ thể của người đang ngủ say trên giường.

Ánh sáng này quá chói, khiến cô không thể không từ trong giấc mộng ngọt ngào mà tỉnh lại, nhưng vì uống quá nhiều rượu nên đầu hơi đau, làm cho cô muốn đập đầu vào tường muốn bất tỉnh tiếp.

"Đáng chết... Lần sau mình, nhất định không uống nhiều rượu như vậy." Đầu chẳng những đau, mà còn đau vô cùng, khiến cho cô vô cùng đau, nói xong lời này chẳng còn sức lực mà nói, lời cuối cùng chỉ còn là giọng nói run rẩy, nói cũng không ra hơi.

Nằm ở trên giường bất động một lúc, chờ cho đầu đỡ đau hơn một chút, cô từ từ mở mắt, nhìn về phía giường lộn xộn, bừa bãi, mà bên cạnh chỗ trống cũng không có người đàn ông mà cô nằm mơ kia.

Thật ra thì cô sớm cũng nhận ra, đó chẳng qua chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi, Thiệu Chí Dương làm sao có thể xuất hiện ở đây, nhưng cô vẫn không nhìn được mà mong đợi, nhưng kết quả vẫn làm cô thất vọng.

"Cũng đúng, anh nói mình là kẻ lừa gạt, anh làm sao có thể tìm đến một tên lừa gạt?" Cô tự chế giễu mình, vén chăn muốn đến phòng tắm, tắm rửa, nhưng một trận lạnh lẽo lại xuất hiện, khiến cô lạnh run

Cô cúi đầu, kinh ngạc thấy mình không mặc gì, cả người không mảnh vải che thân.

Cô vội vàng lấy mền bao quanh người mình lại, cô không có thói quen ngủ trần, nhưng lại không thể biết rõ được, quần áo có phải là do mình uống rượu say rồi cởi ra hay không.

Hơn nữa, trừ cởi quần áo, cô có hay không đã cùng một người đàn ông xa lạ lên giường? ... Cô cũng không dám chắc. Cô cố gắng nhớ lại, nhưng trong đầu là một đồng hồ hỗn độn, khiến cô không thể nào suy nghĩ được.

"Không có chuyện gì, mặc dù trên giường giống như có người lặn qua lặn lại, nhưng trong không khí không có mùi vị kỳ lạ, hơn nữa mình cũng không có cảm giác đau nhức...." Cô tự an ủi mình, không tin mình có thể hư như vậy, vừa mới bị Thiệu Chí Dương bỏ, lại có thể cùng một người đàn ông khác lên giường, cuộc đời của cô, sẽ không bị kịch như vậy chứ!

"Sao lại ngồi dưới đất?" Khi cô đã thành công thuyết phục bản thân, thì một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên: "Ngã xuống giường sao?"

Văn Thanh Tuệ ngẩng đầu lên, sau đó cả người cứng đờ.

"Mình còn đang nằm mơ sao? Tại sao... Tại sao anh lại ở đây...." Không thể rõ nên tự mình lầm lẫn. Chứng kiến anh từ từ tiến lên, chỉ có quần 1 chiếc áo choàng tắm, lồng ngực to lớn cùng thân thể cao ráo hoàn toàn phơi bày trước mặt cô.

"Còn chưa tỉnh ngủ ư, đã hơn 12 giờ rồi, không đói bụng sao?" Thiệu Chí Dương vén tóc đang rủ xuống má cô, vẽ mặt vô cùng dịu dàng, giống như hai người chưa từng cãi nhau: "Tuệ?"

Tuệ?

Cách gọi thân mật này, khiến cô ngẩn người, ngày đó anh tức giận, gọi cả họ tên đầy đủ của cô, hôm nay sao lại dùng giọng nói nhẹ nhàng này mà gọi cô.

Trận cãi vã kia, thật ra chỉ là cô ảo tưởng đúng không?

Những chuyện xảy ra, khiến cô không thể không có ý nghĩa kỳ lạ đó.

"Cơ thể không thoải mái sao?" Thấy cô còn im lặng, ngỡ ngác, không hề có phản ứng gì, ánh mắt của anh bắt đầu lo lắng: "Ai cho em uống nhiều rượu như vậy! Em không phải thường khuyên anh đi xã giao cũng không thể uống nhiều, sao bây giờ em lại uống nhiều như vậy?" anh cũng không thể không trách cô, dù trong giọng nói mang theo chút cưng chiều.

Văn Thanh Tuệ trừng mắt nhìn, vẫn không có mở miệng, bởi vì cô còn không biết được, rốt cuộc có phải anh là thật ở trước mắt cô, còn trận cãi nhau ngày ấy là thật hay giả?

"Tuệ, rốt cuộc em làm sao, nói chuyện được không em?" Thiệu Chí Dương nhăn mày, đôi tay cầm vào gò má mềm mại của cô, đối với sự im lặng của cô khiến anh hết sức lo lắng: "Anh pha cho em ly trà giải rượu, uống vào có thể đỡ hơn một chút, có được không?"

Anh ôm lấy cô, đi tới ghế sa lông trong phòng khách nhỏ.

Trên bàn nhỏ, có bày bữa sáng, trong đó có sandwich cô thích nhất, cũng có sữa tươi mà cô ghét nhất.

Anh đưa một ly nước màu đen cho cô: "Đây là trà giải rượu, uống xong

em có thể đỡ hơn một chút". Không cho cô có cơ hội phản kháng, anh đem ly rượu lại gần môi cô, khiến cô không uống cũng không được.

Thật may là, ly nước này cũng không khó uống, uống xong cô thấy mình đỡ hơn, không choáng váng như lúc nãy nữa.

"Anh.... Tại sao lại ở chỗ này?" Ánh mắt của cô nhìn chằm chằm anh, dùng giọng nói khàn khàn hỏi, cảm giác khó chịu đỡ hơn rồi, bây giờ cô cũng có hơi sức mà đi hỏi anh nguyên nhân.

Thấy cô lên tiếng, lòng anh cũng đỡ lo hơn: "Hỏi gì ngốc vậy?" Anh cười nhẹ, bàn tay có thói quen sờ gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

Hỏi gì ngốc vậy?

Văn Thanh Tuệ ngây ngốc nhìn anh, không hiểu.

"Anh ở chỗ này, đương nhiên là vì em ở đây, nếu không anh đột nhiên chạy tới đây làm gì?" Lần này anh còn chưa xin học trưởng nghỉ, bây giờ chắc học trưởng đang khùng lên, cho nên Thiệu Chí Dương cũng không tính gọi điện thoại lúc này, tránh mình bị mắng.

Bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng giải thích mọi chuyện với cô, khiến cho mọi chuyện xung đột mất hết, sau đó cùng cô hưởng thụ thế giới hai người thật ngọt ngào, còn học trưởng, đợi anh hưởng thụ xong, rồi để anh ấy thanh toán với anh.

"Chỉ là việc em hỏi đã nhắc nhở anh, tại sao không nói lời nào mà chạy tới đây, ngay cả điện thoại cũng không mở? Em có biết anh tìm em bao lâu rồi không?" Trong giọng nói của anh, có chút oan ức, cũng không có nhiều trách móc, dù sao thì anh cũng là người có lỗi trước.

"Đó là bởi vì..."

Nói được nửa câu, cô liền dừng lạ, hàm răng cắn môi, hộc mắt lại hồng lên, làm sao cô xuất hiện ở đây, trừ việc thay Lăng Khấu đến ký hợp đồng với một vị khách, còn một lý do quan trọng nữa, cô không muốn gặp anh.

Trận cãi vã kia là thật, không phải là giả.

Anh nói cô là kẻ lừa gạt.

Lòng đau nhói, giống như ngàn mũi tên, cô không thể suy nghĩ được nhiều, tại sao anh lại xuất hiện ở đây.

<http://diendanlequydon.com>

Chương 9:

Thấy mắt cô lại đỏ, nước mắt đã xuất hiện ở hốc mắt, Thiệu Chí Dương lại sốt ruột.

Tuệ của anh không phải là một cô gái yếu ớt như vậy, cô không hay khóc, cho dù gặp bao nhiêu khó khăn, cô cũng sẽ cắn chặt răng mà xông qua, sẽ không rơi một giọt nước mắt nào.

Nhưng vì anh, cô đã rơi nước mắt rất nhiều lần....

"Tuệ, thật xin lỗi, là anh sai, anh không đúng, anh phải tin tưởng em, không nên ghen tỵ với Lăng Khấu mà nói ra những lời tổn thương đến em." Anh ôm chặt cô vào lòng, lại một lần nữa cầu xin sự tha thứ của cô: "Anh biết rõ rằng, anh không có tư cách để nói ra em phải tin tưởng anh, là anh có lỗi trước, nhưng anh xin thề, anh sẽ luôn tin tưởng em, không nghi ngờ em nữa, cho nên xin em, tha thứ cho anh,..... Tuệ, tha thứ cho anh, được không?"

"Anh....". Nghe những lời như vậy, cô ngây ngẩn: "Anh... Đang nói xin lỗi vớ em." Cô từ từ nói, giống như nghe không hiểu anh đang nói gì.

"Tuệ, xin em tha thứ cho anh, còn có lấy anh có được không? Để cho cuộc sống sau này của anh, có thể cùng em chia sẻ vui buồn, em mệt đã có anh chăm sóc cho em, em tức giận anh sẽ để em trút giận, anh tạo điều kiện cho em trút giận, hơn nữa khi ngủ anh còn là cái gối để em ôm, mùa đông anh ôm em làm ấm giường, bảo đảm sẽ ấm áp, em tuyệt đối sẽ không bị cảm lạnh." Anh bắt đầu phát huy tài ăn nói, dùng sức bán mình.

Lời của anh, khiến cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Tình hình tiến triển sao dâng cao ồ ạt như sóng vậy, một lúc anh lên án cô là kẻ lừa đảo, không cần cô nữa, một lúc lại cầu xin cô tha thứ, thậm chí cầu hôn với cô.

Chuyển biến lớn như vậy, khiến cô thật khó chấp nhận.

Giống như lúc đầu, anh thành tình nói yêu cô, muốn cô ở chung một chỗ, cũng khiến cô không thể nào tiếp nhận được, chỉ có thể một thân một mình hiểu lầm.

"Không..." Cô lắc đầu, đầu óc rối loạn không cách nào có thể suy nghĩ, nếu như anh không phải là bạn cùng lớn lên với cô, cô thật sự cho rằng, mình đang gặp gỡ người nào khác.

"Tại sao? Chẳng lẽ em còn không tha thứ cho anh sao?" Anh cho rằng, chỉ cần anh nói xin lỗi, Văn Thanh Tuệ sẽ tha thứ cho anh, sau đó đồng ý lời cầu hôn của anh, bởi vì cô yêu anh, hơn nữa lại yêu thật lâu rồi, cho đến nay cũng chỉ yêu mình anh.

Nếu như cô thật yêu anh như lời cô nói, anh nói những lời đó, cô sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh chứ, đồng ý cùng anh xây dựng một gia đình hạnh phúc, thay anh sinh con dưỡng cái, chứ không phải là cự tuyệt anh.

Chỉ có một khả năng duy nhất chính là, cô vẫn chưa tha thứ cho anh.

"Tuệ nói cho anh biết, anh phải làm sao em mới đồng ý tha thứ cho anh? Anh làm cái gì cũng được, chỉ cần em tha thứ cho anh." Anh sốt ruột, không muốn mất đi người quan trọng nhất chính là cô.

"Em không phải không tha thứ cho anh, em đã tha thứ cho anh..." Khi anh nói lời xin lỗi thì lòng của cô đã sớm mềm lại mà tha thứ cho anh, cô yêu anh như vậy, yêu đến không có biện pháp nào ngừng yêu.

Cô tất nhiên là muốn làm vợ anh rất nhiều, cô yêu anh lâu như vậy, dường như đã quên mình yêu anh từ khi nào, yêu anh vô cùng.

Cô vẫn cho rằng, đời này cô không thể nào kết hôn cùng với anh, không thể nào ở cùng với anh xây dựng một gia đình nhỏ, sinh cho anh một bé trai cùng một bé gái... Anh sẽ cùng với cô lo lắng, cùng chăm sóc hai đứa con, anh cho con ăn, cô cho con bú sữa, cùng nhau thay tã cho con, anh sẽ cùng với cô hàng ngày đưa con đi học, sau đó cùng nhau lo lắng cho con rằng con có nghịch ngợm ở trường học hay không.

Nếu đứa bé phạm lỗi, sẽ để anh làm mặt lạnh mà mắng con, còn cô sẽ dịu dàng nhẹ nhàng an ủi con, sau đó cô sẽ nói con ngoan ngoãn, không được tái phạm lần nữa, phải ngoan ngoãn vâng lời là một đứa bé ngoan.

Cô vô cùng muốn những thứ trong mơ này biến thành sự thật, vô cùng muốn trở thành vợ của anh.

Nhưng mà, cô không thể đồng ý kết hôn với anh.

Ít nhất cũng phải để cô chấp nhận sự thật, cũng phải xác định anh không phải là nhất thời xúc động, mà là đã suy nghĩ kỹ mới cầu hôn cô, cô mới đồng ý lấy anh.

Nghĩ như vậy, Văn Thanh Tuệ không tin tưởng anh lúc này, cô cần một không gian yên tĩnh, cho nên đẩy anh ra, muốn vào phòng tắm, từ từ mà hiểu cho rõ.

Nhưng mà, Thiệu Chí Dương lại ôm lấy cô, không để cho cô chạy trốn trước mặt anh một lần nữa.

"Anh buông em ra trước..." Cô xoay người, nhưng đôi tay ôm cô vô cùng rắn chắc, sức của cô mà chống với anh cứ như bộ ngựa đá xe, căn bản là không cách nào làm xô dịch cánh tay của anh.

"Tuệ, em có nghĩ hay không, trong khoảng thời gian này chúng ta hoàn

toàn không dùng một biện pháp ngừa thai nào, em có thể mang thai." Thiệu Chí Dương không hề buông tay, ngược lại ôm cô càng chặt hơn. "Em muốn con của chúng ta sau khi ra đời làm con riêng sao?" Nói anh hèn hạ cũng được, nói anh có âm mưu từ trước cũng được, anh chính là cố ý không dùng biện pháp tránh thai để khiến cô mang thai...

Đầu tiên, anh không muốn có bất kỳ đồ nào ngăn cách anh và cô tiếp xúc, sau đó anh thật sự muốn cô có thai, muốn cô có con của anh, khi đó, anh mới lớn tiếng nói với cả thế giới này: cô Văn Thanh Tuệ chính là vợ của anh, những người đàn ông khác đừng có ý đồ gì với cô hết.

Không ngờ rằng, hôm nay nó chính là lý do buộc cô kết hôn với anh.

Cô im lặng một chút, chợt nhớ tới kinh nguyệt của mình tháng trước mới đến, quay đầu lại nói với anh: "Không, em không có mang thai."

Thiệu Chí Dương dĩ nhiên biết nguyên nhân mà cô có thể nói thẳng thừng mình không mang thai, trong đầu anh nhanh chóng tính toán ngày, kỳ sinh lý của cô luôn chính xác, cho nên mấy ngày này là giai đoạn nguy hiểm.

Anh làm việc vô cùng quyết liệt và chính xác, không phải là quyết định thiếu suy nghĩ mà làm ra chuyện khiến mình hối hận cả đời. Hôm nay cô đẩy anh ra một lần nữa, còn cự tuyệt lời cầu hôn của anh, có một cỗ khí giận trong người của anh, khiến anh vô cùng rối loạn.

"Nếu không có mang thai, thì làm cho mang thai mới được." Đã có quyết định, anh bỗng chốc ôm ngang cô lên, vút cô xóc xếch lên giường, cô cảm bản không thể nào giãy giụa.

"Tóm lại, em phải gả cho anh! Nếu thật sự nó chưa xảy ra, chúng ta sẽ cùng nhau chế tạo." Anh nói từng chữ, từng chữ, hơi thở nóng bỏng phả bên tai cô, nói cho cô, chuyện gì đến cứ đến.

Cô không thể tin được những lời mình mới nghe.

"Anh,..anh.... Không được..." Cô đẩy lồng ngực của anh, bị ý niệm đáng sợ của anh hù sợ.

"Không thể?" Bàn tay lấy xé, đem thứ đồ con sót lại trên người cô xé ra thành nhiều mảnh nhỏ: "Tại sao lại không thể?"

Hơi thở lạnh lùng phả trên cơ thể trần trụi của cô, cô cũng nói nhỏ, bàn tay muốn đem cơ thể mình che lại, nhưng nó đã bị anh bắt lấy để lên trên đỉnh đầu: "Ngoan một chút, nếu không anh sẽ trói em lại... Em mong anh trói em lại sao?"

"Đừng." Lời nói của anh quá khác, khiến cô không thể nào chấp nhận được.

"Tuệ, hôm nay em rất thích làm trái ý của anh, khiến cho anh thật sự nghi ngờ rằng có phải em vẫn không tha thứ cho anh."

"Em thật sự đã tha thứ cho anh, thật đó, anh đã nói sẽ tin tưởng em mà." Vì muốn tránh mình bị ăn tươi nuốt sống, Văn Thanh Tuệ vội vàng nói nhanh chặn lời nói của anh lại.

"Vậy tại sao em lại không chịu lấy anh, là anh chưa đủ tốt?"

Người đàn ông từ trước đến giờ vẫn luôn tràn đầy lòng tin về mình, thế nhưng bây giờ lại có một chút lo lắng, rất sợ mình kém hơn người khác, khiến Văn Thanh Tuệ thấy thương thương anh: "Không.... Anh vô cùng tốt rồi, chỉ là em không có cách nào tiếp nhận được tất cả mọi chuyện trước mắt. Tất cả đều không chân thật. Cho em thêm chút thời gian được không?"

Anh hiểu, anh thật sự hiểu.... Cô chưa có hoàn toàn tiếp nhận anh, hơn nữa nếu đổi lại là anh, cũng không thể tin được, người mà mình chỉ dám thăm yêu nhiều năm như vậy, lại có thể nhanh chóng yêu mình như thế.

Vậy mà! Anh thật sự không có cách khác. Chỉ cần nghe cô cự tuyệt lời cầu hôn của anh, lại có một cảm giác khó thở dâng lên trong anh, nếu không buộc cô đồng ý lời cầu hôn của anh, anh sẽ không thể tỉnh táo lại.

Giống như lúc này, anh thật sự có thể trói tay cô lại, buộc cô phải nghe theo anh.

Anh không nói thêm gì, tự mình trêu chọc cơ thể của cô, trêu chọc mỗi nơi mỗi chỗ của cô, khiến cho cô mềm nhũn ở dưới cơ thể anh, quên đi phản kháng, quên đi những thứ kháng nghị.

Bàn tay của anh tách hai chân cô ra, len vào cùng đất thần bí, bởi vì anh vồ về cùng trêu chọc, nên thủy dịch đã sớm tràn ra, ở dưới ánh đèn, nhìn thật mê người.

Phát hiện ánh mắt của anh đang nhìn chăm chú vào nơi mắc cỡ nhất của cô, cô chống lại mà kẹp chặt chân, không muốn bị anh tiếp tục nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng như vậy, nhìn chằm chằm mà không chịu rời đi.

"Còn cử động nữa, thì anh thật sự sẽ trói em lại." Anh quyết định, tối nay nhất định phải trừng phạt cô, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Cô tin rằng, anh sẽ không đối xử với cô như vậy, nhưng khi hai tay của cô bị anh buộc lại, cô lại hoảng sợ liếc nhìn anh.

"Anh... Thả em ra." Không ngờ anh làm như vậy với cô, đôi mắt mở to nhìn anh.

"Anh đã nói rồi, không phải sao?" Làm thành bộ dạng "tà ác" anh lại không có một chút xấu hổ vì mình ỷ mạnh mà bắt nạt kẻ yếu.

"Anh...dừng tay." Cô muốn ngăn cản anh, vậy mà anh lại không nói lời nào, nâng cái mông tròn của cô lên, khi môi mỏng của anh hôn lên da thịt trên đùi của cô, thì cô không nhịn được mà hét chói tai.

Mặc kệ cô có bất kỳ phản ứng nào, anh vẫn hôn say sưa, ở bắp đùi trắng như tuyết của cô hạ xuống bao nhiêu là dấu hôn, màu đỏ tím ở vùng da trắng nõn của cô, thật sự nhìn rất mê người.

Ông trời ơi...

Khi hơi thở nóng bỏng của anh, phả lên nơi nữ tính thần bí thì cô không chịu đựng được nữa mà nâng đôi tay, muốn che mắt của mình, không có can đảm nhìn anh nữa, cũng không dám suy nghĩ, chuyện tiếp theo anh sẽ làm với cô là gì.

Thiệu Chí Dương liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ của cô, bàn tay đem lấy chân của cô mở rộng ra, vác lên vai mình, cúi đầu xuống, đập vào mắt anh là cánh đẹp khiến hô hấp của anh phải chững lại, cánh hoa hồng hồng mang theo chút thủy dịch ẩm ướt, đúng là món ăn cực kỳ ngon miệng.

Anh đưa tay ra, sờ nhẹ cánh hoa của cô, khiến cô rùng mình.

Cô có một cơ thể hết sức nhạy cảm, mặc dù cô cũng không thích chuyện này, nhưng anh thật sự yêu chết nó, chỉ cần anh trêu chọc một chút, thì cơ thể cô sẽ mềm nhũn, đầu không suy nghĩ, mặc cho anh muốn làm gì thì làm, ngay cả phản kháng cũng quên mất không còn một mống.

Mà bây giờ dĩ nhiên cũng vậy.

Ngón tay khê tách cánh hoa, lộ ra là hoa hạch nhỏ nhỏ, màu sắc đỏ tươi điểm lệt vô cùng

~~~~~ lược bỏ 1000 chữ ~~~~~

Cô không dám tin nhìn về phía anh.

Mà anh chỉ có nói với cô một câu, sau đó tiếp tục hành động lúc đầu, khiến cô chìm sâu trong dục vọng

"Anh đã nói rồi, làm đến khi em mang thai mới thôi"

Chương 10:

Kết quả có đợi đến khi Văn Thanh Tuệ có mang thai hay không, bọn họ mới đi ra khỏi căn phòng tràn đầy mùi vị tình ái kia?

Dĩ nhiên đáp án là không.

Đợi người đàn ông kia đem cô ăn sạch, giải quyết thật no dục vọng của mình, khiến cô gần như mệt mỏi đến bất tỉnh, trước lúc ấy cô mở miệng nói một điều kiện với anh:" Cho em 3 ngày, trong ba ngày này, em muốn yên tĩnh một chút".

Ý nói là tạm thời cô không muốn gặp lại anh, cô không muốn trốn, nhưng mà cô thật sự cần thời gian để suy nghĩ.

Thiệu Chí Dương tất nhiên không chịu đồng ý, thật vất vả mới tìm cô trở về, anh không thể nào để cô không ở bên cạnh anh, nói gì thì nói, cũng muốn ở bên cạnh cô, ngay cả công ty cũng không đến.

Nhưng mà cô lại nói ra lý do khiến hai người cãi nhau, khiến anh chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Nhưng mà anh kiên trì muốn biết cô ở đâu, nếu cô vô duyên biến mất, để cho ba ngày sau anh không tìm được cô, cái cảm giác đáng sợ đó anh sợ mình chịu không nổi, mà trái tim anh cũng chẳng thể chịu đả kích ấy thêm lần nữa.

Cho nên hai người họ đồng ý quyết định, trong ba ngày này, Văn Thanh Tuệ ở tại nhà của Mạc Giải Ngữ.

Ba ngày nói thật thì cũng không dài, rất nhanh thì trôi qua, ngồi ở trên giường, Văn Thanh Tuệ nhìn điện thoại di động, phía trên màn hình có hiển

thì một tin nhắn, chỉ có một câu:

Hôm nay là ngày thứ 3

Ngày thứ 3 là ngày cuối cùng, khiến cô không khỏi thấy thật vui sướng, nhưng cũng khá khân trương, thì ra anh cũng giống cô, mỗi ngày đều đếm từng ngày.

"Tiểu Tuệ, A Dương lại đến, đang ở trong phòng khách... Em có muốn gặp nó không? Từ cửa bỗng nhiên vang đến giọng nói.

Văn Thanh Tuệ quay đầu lại, nhìn về phía Mạc Giải Ngữ không biết đến từ lúc nào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập yên lặng, nhớ lại ngày trước cô gặp mặt chị, trên mặt là xấu hổ cùng với kinh hoảng (kinh ngạc+ hoảng sợ), cô nhìn về phía chị họ mình, chỉ thấy trên mặt chị lúc nào cũng hiện lên nụ cười nhạt, bây giờ lại cau mày.

Kẹp ở giữa Văn Thanh Tuệ và Thiệu Chí Dương, Mạc Giải Ngữ trừ bất đắc dĩ ra không còn từ nào có thể hình dung được cảm nhận lúc này.

Thiệu Chí Dương ngày ngày tới nhà cô, Văn Thanh Tuệ lại giả vờ như không biết cậu ta, cứ ở lại trong phòng, không khí giữa hai người vô cùng kỳ lạ khiến mấy người bạn cùng phòng của cô vô cùng bất mãn, tuyên bố nếu bọn họ không giải quyết, họ sẽ tự giải quyết Văn Thanh tuệ, chính là trực tiếp vất cô ra khỏi phòng!

Cô là một chị họ tốt, làm sao có để em họ mình bị người khác ném ra khỏi phòng, cho nên cô quyết định giúp một tay khuyên nhủ em họ.

"Đã ba ngày rồi, em gặp mặt nó đi, em không nhìn nó càng ngày càng trở lên tiêu tụy, gầy đi, nhất định là không có ngủ cùng ăn cơm. Bất luận em ấy làm ra chuyện gì với em, em cũng nên gặp mặt khuyên nó một chút".

Mạc Giải Ngữ không biết ước định của Văn Thanh Tuệ cùng Thiệu Chí Dương, nên ân cần khuyên cô, mặc dù nói, Mạc Giải Ngữ cảm thấy Thiệu Chí Dương có chút đáng đời, nhưng nhìn cậu nhóc này cũng có chút tội tội, hưởng hồ Văn Thanh Tuệ cũng chẳng có khá hơn chút nào, rõ ràng là không gặp người ta nhưng mà nó vẫn ăn không ngon ngủ không yên.

Mạc Giải Ngữ thật không thể hiểu nổi hai người này đang làm gì, chỉ là cô nghĩ, chỉ cần để hai người bọn họ gặp mặt một lần, hai người họ ít nhiều cũng khá hơn một chút, cho nên cố gắng khuyên em họ đi gặp mặt Thiệu Chí Dương.

Văn Thanh Tuệ chỉ nở nụ cười nhẹ.

Trong ba ngày này, cô không ngừng suy nghĩ tới khoảng thời gian còn bé của mình và Thiệu Chí Dương, nghĩ đến những năm gần đây là do cô ngu ngốc phát hiện ra tình cảm thật của mình, cũng muốn chính miệng anh nói anh yêu cô, về sau anh phải yêu thương cùng chung chiều cô.

Thiệu Chí Dương yêu cô, hơn nữa còn rất thích, rất thích cô.

Ba ngày này, tất cả những nhớ nhung đều tích tụ lại, Văn Thanh Tuệ hướng chị họ mà mình yêu thích nhất, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào: "Chị ơi, giấc mơ của em, cuối cùng cũng thành hiện thực."

Không có đầu cũng chẳng có đuôi, có lẽ cũng có rất nhiều người hiểu cô muốn nói cái gì, Mạc Giải Ngữ cười một tiếng, tiến lên ôm lấy cô.

"Chúc mừng em...em nhất định sẽ hạnh phúc, Tiểu Tuệ." Trải qua nhiều chuyện như vậy về sau cặp đôi này nhất định sẽ trân trọng đối phương, cho dù sau này hai người họ có những cuộc xung đột, cãi vã nhưng chắc chắn họ vẫn nắm chặt tay của nhau, không buông , cùng nắm tay nhau đến già.

"Nó đang ở trong phòng khách đợi em, đi nhanh đi." Mạc Giải Ngữ buông cô ra, nhẹ nhàng đẩy lưng cô, thúc giục cô, muốn cô nhanh chóng đi gặp người mà mình đã nhớ thương mấy ngày.

Văn Thanh Tuệ đi về phía trước, sau đó xoay người ôm lấy Mạc Giải Ngữ: "Chị họ, chị cũng sẽ hạnh phúc, so với em nhất định chị sẽ hạnh phúc hơn.

Nụ cười bất đắc dĩ hiện lên môi của Mạc Giải Ngữ, nhưng rất nhanh cô đã đem nó che giấu đi, không để cho em họ mình nhìn thấy mà lo lắng cho mình: "Cám ơn em, Tiểu Tuệ, chúng ta cũng sẽ hạnh phúc. Bây giờ quan trọng nhất là, đừng làm cho A Dương đợi quá lâu, chị sợ nếu em không xuống, không biết cửa nhà chị có bị nó đập hư không nữa."

Buông Mạc Giải Ngữ ra, Văn Thanh Tuệ vội vã chạy ra bên ngoài

Cô không muốn kiềm chế nỗi nhớ nhung giành cho anh nữa, hơn nữa chị họ còn nói anh trở nên tiêu tụy, khiến cô càng không kiềm chế được mà muốn gặp anh.

Chạy đến cầu thang, vị trí này cô có thể nhìn thấy người đàn ông mình ngày đêm mong nhớ, đang đứng ở dưới, ngẩng đầu lên nhìn cô, cô hít sâu bước từng bước xuống bậc thang, từng bước, từng bước đi về phía anh.

Thiệu Chí Dương dang tay, chờ cô bỏ bàn tay mềm mại của mình vào lòng bàn tay anh, để anh nắm lấy cả đời không buông.

Cầu thang ngắn ngủi như vậy, nhưng bỗng chốc lại trở nên khá dài.

Anh nhẫn nại, không xông lên phía trước ôm cô vào lòng, có trời mới biết, anh nhớ cô như thế nào, anh cũng không thể tin được rằng mình lại nhớ cô nhiều như vậy.

Vì cô, anh đã phạm phải một vấn đề nghiêm trọng, công việc anh cũng chẳng muốn làm, học trưởng giao cho anh một dự án quan trọng, anh liếc cũng không thèm liếc, 24h, thậm chí ngay cả lúc ngủ, trong đầu anh chỉ nghĩ

đến cô.

Anh nghĩ, anh đã trúng phải một loại độc mang tên "Văn Thanh Tuệ", hơn nữa loại độc này cả đời cũng không có thuốc giải, nhưng mà anh cũng vui vẻ chịu đựng....

Thật may là, cô đã đi hết mười mấy bậc cầu thang, đi đến trước mặt anh, đem tay trắng nõn của mình đặt vào lòng bàn tay anh, anh đem năm ngón tay mình đan vào tay cô, thật chặt chẽ, khiến cô không thể rút ra được.

"Lần sau cãi nhau, chúng ta dùng biện pháp khác để giải quyết được không? Anh thật sự muốn loại tra tấn mấy ngày không được nhìn thấy em như vậy." Một cánh tay khác ôm cô vào lòng, giống như ôm lấy hạnh phúc lớn nhất, anh hài lòng thở dài thỏa mãn, nói nhỏ.

"Ừ, em đồng ý, em cũng không muốn cuộc sống như vậy." Văn Thanh Tuệ dùng bàn tay còn lại, vòng lên lưng anh, cô đồng ý, biết rõ người đàn ông này mấy ngày nay chịu không ít đau khổ.

"Tuệ, anh yêu em, anh thật sự rất yêu em." Một bên anh hôn nhẹ trán cô, rồi tựa vào tai cô nói thầm.

Trước kia cảm thấy việc nói lời yêu với đối phương là một chuyện khá buồn nôn.

Nhưng trải qua lần này, dạy cho anh biết rằng, nếu như yêu mà không nói ra, sẽ gặp bao nhiêu hiểu lầm, về sau anh sẽ không bao giờ dối lòng mình nữa, có cơ hội sẽ nói lời yêu với cô, buồn nôn ư, vất nó sang một bên đi.

Ba chữ này, giống như một câu thần chú đối với người phụ nữ, mặc kệ dù nghe anh nói bao nhiêu lần, trong lòng cô không nhịn được mà thấy ngọt, một dòng nước ấm chảy qua trong lòng cô, đây chính là cảm giác của hạnh phúc.

"Em thì sao? Tuệ, em có yêu anh không?" Anh biết rõ còn hỏi.

Nghe anh nói nhiều như vậy, bây giờ cũng đến phiên cô nói rồi, mặc dù anh biết rõ tình cảm của cô, nhưng mà anh vẫn muốn chính tai mình nghe những lời ấy.

Bây giờ anh mới phát hiện, thì ra anh chưa được nghe lời thổ lộ của cô, đối với người kinh doanh mà nói, thì được coi là lỗ vốn, tuyệt đối lỗ vốn. Cho nên anh muốn cô nói ra, hơn nữa mỗi ngày đều phải nói cho anh nghe.

Anh không tham lam, chỉ cần mỗi ngày nói 3 lần là được.

Lần đầu tiên là lúc hai người rời giường lúc anh hôn cô tỉnh lại, lần thứ hai là lúc anh đưa cô đến nơi làm việc, trước khi anh đi cô vẫn nên trao cho anh một cái hôn, đáng tiếc da mặt cô mỏng như vậy, tỷ lệ cô hôn anh sẽ rất thấp, một lần cuối cùng là khi hai người họ về đến nhà, cô sẽ ở trước cửa nói cho anh nghe, tất nhiên, anh sẽ không để ý việc cô nói thêm mấy lần.

Văn Thanh Tuệ nghe yêu cầu này của anh, không nhìn được đỏ mặt, yêu là một việc, nhưng chính miệng nói ra là một chuyện khác.

"Làm sao em không nói, chẳng lẽ em không yêu anh?" anh giả bộ đau lòng, vẻ mặt cực kỳ đau khổ y như thật, thậm chí cô còn cho rằng phản ứng của anh là thật là do cô gây ra.

"Không, em yêu anh."

Cô vội vàng mở miệng, sau một giây nhìn nụ cười trên mặt anh, cô mới phát hiện mình bị anh lừa, cô vừa buồn cười vừa trừng anh, anh còn nghĩ ra phương pháp này để bức cô nói ra 3 chữ "em yêu anh."

"Anh biết rồi, anh cũng yêu em, Tuệ." Gian kế thực hiện thành công, môi anh khẽ hôn lên môi cô, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

"Anh đủ chưa?" cô buồn cười đẩy anh ra, lại không dùng nhiều sức sợ làm đau anh, cô làm sao có thể giận anh? Cô thầm than một tiếng, đời này, cô nhất định nằm trong tay anh mà.

"Đi với anh đến một chỗ." Bất thành linh anh dắt tay cô, hướng xe thể thao của mình đi.

"Muốn đi đâu?" Bị anh làm cho hồ đồ rồi, cô ngây ngốc hỏi: "Em còn chưa nói với chị một tiếng, ..."

"Lát nữa chị ấy sẽ theo chúng ta, bây giờ đi cùng anh đến một nơi." Không cho cô có thời gian phản ứng, anh ôm cô lên xe, mình đi nhanh qua ghế lái, phóng xe ra ngoài.

Văn Thanh Tuệ cũng không thể ngờ rằng, anh mang cô đến nơi gần nhà hai người đang sống, chỉ là không phải về nhà cô, hay nhà anh, mà là đi đến một phòng nhỏ cách đó không xa.

Gian phòng nhỏ này được làm từ gỗ, cô còn có thể ngửi thấy mùi gỗ thô.

Càng đến gần căn phòng này, có một cảm giác không thể tin được cùng sự vui mừng trào dâng trong lòng cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, ánh mắt tràn đầy vui sướng.

"Anh đã xin các vị sư phụ làm theo thiết kế của em, tất cả các vật dụng đều y chang như bản vẽ, em có thích không?" anh hỏi, nhưng nhìn vào nét mặt cô anh cũng biết được đáp án.

"Anh...chắc chắn không?" Nhìn anh, rồi lại nhìn gian phòng nhỏ phía sau lưng, Văn Thanh Tuệ nhẹ nhàng hỏi: "Em không muốn anh phải hối hận trong tương lai."

"Tuệ, anh chỉ biết nếu như anh không lấy em làm vợ, anh nhất định sẽ hối hận, hơn nữa còn cầm dao đâm ngực mình."

Cửa chính được mở ra, Thiệu Chí Dương mang cô vào phòng khách, bên trong đã có không ít người đang đợi, vừa nhìn thấy bọn họ đi vào, nở nụ cười chúc phúc cùng chế nhạo.

"A, nhân vật chính cuối cùng cũng đến."

"Đúng vậy nha, chúng ta đều đợi lâu rồi"

"Hai người mà không xuất hiện, chúng ta liền đập phá. "

Nhìn thấy đồng nghiệp của mình cùng của anh, còn có hai người bạn ở trong phòng này, khiến Văn Thanh Tuệ vô cùng kinh ngạc, tiếp theo cô còn thấy cha mẹ của Thiệu Chí Dương, còn có ba mẹ của mình tưởng như vẫn còn đang ở trên du thuyền đi du lịch vòng quanh thế giới.

"Ba mẹ, tại sao hai người lại về, không phải còn một tháng nữa hai người mới về sao?"

"Đứa ngốc, ngày quan trọng như vậy, làm sao chúng ta có thể vắng mặt! Dương nhiên là tới sân bay gần nhất, mua vé máy bay về rồi." Trên mặt mẹ Văn nở nụ cười tươi rạn rỡ.

"Ngày quan trọng?" Văn Thanh Tuệ nghe mà ngây ngốc, lại nhìn về phía ba Văn, phát hiện ba cô mặc dù cười nhưng nụ cười lại rất miễn cưỡng, giống như bị bắt cười vậy: "Ba? Ba làm sao vậy?"

" Không có việc gì, không có việc gì". Nghe được con gái quan tâm hỏi thăm, ba Văn bỗng chốc quay lưng lại, không để cho con gái nhìn thấy nét mặt của mình, mẹ Văn cười khẽ một tiếng, bước đến an ủi chồng mình.

"Tiểu Tuệ phải lập gia đình rồi, làm sao ông lại bày ra bộ mặt như vậy, không phải là nên vui mừng sao? Ông quên là, ông từng nói A Dương là một người đàn ông tốt, nhà nào mà gả con gái được cho nó, nhất định sẽ hạnh

phúc sao."

"Nhưng tôi... Không nữa".

"Đồ ngốc, ông xem A Dương còn cố ý chọn mua nhà ở một nơi gần như vậy , để khi ông muốn gặp con gái cùng con rể đi vài bước là tới, ông còn không chịu cái gì ?" về mặt mẹ Văn giễu cợt chồng, mặc dù bà cũng có chút không nữa, mới phút chốc con gái còn bi bô tập nói, trong nháy mắt cũng đã đến lúc lập gia đình rồi.

"Nói thế cũng đúng...."

" Ba mẹ sao vậy, còn nữa mọi người kỳ quái làm sao ?" Văn Thanh Tuệ đang đứng tại chỗ nghe thấy chuyện ba mẹ đang nói, càng thấy khó hiểu.

"A Dương, mọi người sao vậy...anh?". Cô quay người muốn hỏi người đàn ông đang đứng ở bên cạnh, nhưng lời của cô còn chưa nói xong, liền bị hành động quỳ gối của anh dọa cho sợ khiến quên mất vấn đề đang muốn hỏi.

Thiệu Chí Dương dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cầm lấy tay trái của Văn Thanh Tuệ, lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn xinh xắn, dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc hỏi: "Văn Thanh Tuệ, xin hỏi em có đồng ý lấy anh, sống cùng anh cả đời, vĩnh viễn không rời xa nhau không?"

Anh ở trước mặt mọi người, lại cầu hôn cô.

Cô ngây ngốc, không ngờ tới mọi chuyện sẽ phát triển nhanh như vậy.

"Anh biết rõ anh không phải là người đàn ông hoàn mỹ 100%, thậm chí anh còn có rất nhiều khuyết điểm, anh vĩnh viễn không thể làm peter pan của em, bởi vì anh không muốn làm một người thích tự do cũng không muốn làm một người đàn ông không biết chịu trách nhiệm, nhưng anh sẽ trở thành" đã

thú" để cho em vĩnh viễn hạnh phúc cùng vui vẻ! Anh yêu em, muốn cùng em dựng xây tổ ấm, cùng em sinh một đôi trai gái xinh xắn". Anh nói liên tục.

"Anh... Biết peter pan sao?" gương mặt cô hồng hồng giống như là tâm sự bị người ta nhìn thấu.

"Anh biết rõ."

Văn Thanh Tuệ khẽ cắn môi.

Thấy cô chần chờ trong lòng mọi người cũng thấy hồi hộp, bắt đầu bàn luận xôn xao.

Thiệu Chí Dương giơ một tay lên, ý nói bọn họ yên tĩnh lại, anh lần nữa nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, nói: "Tôi Thiệu Chí Dương xin mọi người chứng kiến, tôi sẽ yêu Văn Thanh Tuệ cả đời, tuyệt đối sẽ không hai lòng, càng không bao giờ làm ra chuyện phản bội, nếu như có ngày tôi không giữ đúng như lời mình nói, vậy tôi ra đường bị sét đánh chết không tử tế."

"Anh... Làm gì phải nói những lời như vậy?"

"Không, cái này chỉ là bình thường anh còn có thể nói những lời độc hơn nữa. Bây giờ cô Văn Thanh Tuệ, lần này cô đồng ý lời cầu hôn của tôi không?" anh thuận tiện hỏi: "Lần này, sẽ không cự tuyệt anh, không nghi ngờ anh không thương em nữa chứ?"

Anh làm những chuyện này làm sao cô có thể hoài nghi rằng anh không thương cô được chứ.

"Chị Tuệ, chị nên đồng ý anh ấy đi."

"Đúng nha, anh ấy tuổi cũng đã cao còn mới bị phụ nữ đá, chị có thể

thương hại anh ấy đi."

"Thật là lãng mạn nha, Tiểu Tuệ, con đồng ý với A Dương đi."

Không khí lập tức nóng lên, mọi người không hẹn mà cùng cổ vũ.

Văn Thanh Tuệ nghĩ, anh tìm nhiều người đến như vậy, đầu tiên là muốn trấn an cô, muốn cô chứng minh cho cô thấy tình yêu của anh, nhưng cũng có một phần là muốn lợi dụng quần chúng để gây áp lực ép cô đồng ý lời cầu hôn của anh thôi.

Người đàn ông này đúng là bụng dạ khó lường, ngay cả cô mà cũng bày mưu.

Cô liếc anh một cái, mà anh cũng không hề che giấu mà nở nụ cười đáp lại ánh mắt của cô.

Đúng, là anh muốn buộc em phải đồng ý lời cầu hôn của anh, cho nên mới mời nhiều người như vậy đến đây.

Người đàn ông này. Đang lúc mọi người ồn ào cưỡng ép, Văn Thanh Tuệ cuối cùng cũng gật đầu, khiến Thiệu Chí Dương như ý nguyện mà đeo chiếc nhẫn lên tay cô: "Tối nay trở về tính với anh." Cô nhỏ giọng cảnh cáo anh, tối nay anh không thể qua khỏi.

Làm gì có người nào ép buộc người phụ nữ mình yêu đồng ý lời cầu hôn. Thiệu Chí Dương là người đầu tiên.

"Em chậm chạp không chịu đồng ý lời cầu hôn của anh, ai nói anh yêu em, yêu không thể ngừng lại phải dùng tất cả biện pháp để cưới em vào nhà. Còn nữa, tối nay nếu em còn sức lực để nói, hoan nghênh em tới "trừng phạt " anh... Tuệ yêu dấu."

Anh dùng phương thức công khai, nói cho cô biết hôm nay sẽ mệt chết đi

được, về phần quá trình cùng phương pháp làm cô mệt mỏi, cá nhân anh chỉ thích" làm không cần nói".

Nghe vậy, mặt Văn Thanh Tuệ càng hồng hơn.

"Được được được, chúng ta tới mời đôi vợ chồng mở sâm banh, hôm nay mọi người không say không về." Mọi người không biết từ đâu mang sâm banh, hưng phấn nói.

Thiệu Chí Dương bất đắc dĩ nhận sâm banh, sau đó dùng sức giật, một tiếng" phốc" nắp văng ra, trong thời gian ngắn tiếng nói chuyện cùng với hương vị sâm banh vang vọng khắp nơi, trong phòng tràn đầy tiếng nói cười.

Đem ly rượu sâm banh để sang một bên, Thiệu Chí Dương ôm cô lùi sang một bên, để tránh bị một đám người chơi hăng say liên lụy, anh ôm cô thật chặt, chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc hơn lúc này.

Anh cùng với cô, đều có cảm giác giống nhau.

"Tuệ."

" =Vâng?"

"Cảm ơn em."

Cô ngẩng đầu lên, mặt cười nhẹ nhìn anh: "Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn em đã đồng ý tha thứ những lỗi lầm kia của anh, cảm ơn em đã đồng ý tiếp tục yêu anh." Anh ấn xuống trên môi cô một nụ hôn thật khẽ, chân thành nói.

"Anh cứ phải nói những lời khiến em rơi nước mắt sao? Đây không phải là phong cách của anh." Cô cố ý dùng giọng nói chế nhạo, che giấu giọng nói

nước nở cùng ghen ngào của mình.

"Anh làm sao có thể để em rơi nước mắt? Trừ thời điểm trên giường ra... Thời điểm đó, em cực kỳ đáng yêu, rất mê người." Anh nói, dùng giọng điệu mờ ám nói.

"Anh."

Anh cười nhẹ, đem cô gái da mặt mỏng này ôm vào lòng.

Đời này, sẽ không buông tay.

Cả đời này, sẽ luôn cùng nhau ở đây.

<http://diendanlequydon.com>

Ngoại truyện:

Thiệu Cương vừa nắm tay em gái Thiệu Nhu, con mắt nhanh chóng liếc trộm baba đang lái xe phía trước.

"Anh trai...". Em gái dịu dàng gọi cậu, con mắt hồng hồng, còn có hơi nước vì vừa mới khóc xong, hình như bị không khí nặng nề này hù dọa cho sợ hãi.

"Nhu Nhu không sợ. Nhu Nhu không làm sai, ba sẽ không mắng em". Thiệu Cương nhỏ giọng nói với em gái, cũng biết rõ lời nói của mình baba cũng nghe thấy rõ.

Mới vừa rồi nhận được điện thoại báo của trường học, nói rằng nhóc con này lại cùng người ta đánh nhau, còn đẩy bạn học đựng cầu thang, bị chảy máu mũi. Anh thật sự tức giận, cho nên từ lúc đón hai đứa nhóc trở về vẫn im lặng không nói lời nào.

Về đến nhà, Thiệu Chí Dương liền nhìn thấy người phụ nữ mình yêu, đang đứng ở cửa chờ họ, kết hôn gần 6 năm, hai đứa con cũng năm tuổi, nhưng cô ở trong mắt anh vẫn như xưa, vẫn mê người khiến anh nhìn hoài không chán.

"Mẹ". Thiệu Nhu vừa nhìn thấy mẹ thân yêu đã vội vàng nhào vào lòng mẹ mà khóc

Thiệu Cương hâm mộ nhìn em gái, cậu cũng rất muốn cùng em gái nhào vào lòng mẹ dịu dàng nhưng cậu là con trai, phải dũng cảm hơn, cho nên cậu vẫn đứng nguyên tại chỗ.

"Ôi, không sao đâu con, sao lại khóc?" Văn Thanh Tuệ ôm con gái, dịu dàng an ủi.

"Baba, baba đang tức giận...." con bé giơ ngón tay nhỏ bé, chỉ về phía baba mình.

"A Dương". Người mẹ nhìn con gái sợ hãi, không vui trùng mắt nhìn chồng mình.

Thiệu Chí Dương giơ tay sờ sờ mặt, khẽ thở dài.

Văn Thanh Tuệ chiều con gái cũng là có nguyên nhân, Thiệu Cương và Thiệu Nhu là sinh đôi cùng trứng, mà sinh đôi cùng trứng sẽ có một người có cơ thể yếu đuối, mà Thiệu Nhu chính là người yếu đuối đó.

Cũng vì như thế, Thiệu Cương có cảm giác khi mình vẫn còn ở trong bụng mẹ đã đoạt hết chất dinh dưỡng của em gái, mới có thể khiến cho e gái mình ngã bệnh, từ đó bảo vệ em gái trở thành trách nhiệm của cậu, mà hôm nay, nguyên nhân cậu cùng người ta đánh nhau, chính là có một cậu bé lại kéo mái tóc đáng yêu của Thiệu Nhu, khiến Thiệu Nhu đau mà khóc lên.

"A Dương, trước tiên anh nên đi rửa mặt, em đã nấu cơm xong". Văn Thanh Tuệ muốn chồng mình rời đi, tránh khỏi trường hợp hai đứa trẻ vì anh mà không thể nói chuyện với cô được.

Thiệu Chí Dương gật đầu, thật ra khi anh biết nguyên nhân con trai đánh nhau cùng người ta là vì Thiệu Nhu thì cơn giận của anh đã giảm đi một nửa, chỉ là anh vẫn cảm thấy hành động của con cùng người ta đánh nhau như vậy là không nên.

Thấy anh đi lên lầu hai, cô hướng về phía con trai vẫy tay "Tiểu Cương, tới đây với mẹ nào"

Nhìn mẹ dịu dàng giống như chót khóa mở cửa, khiến cậu oa oa một tiếng, nhào vào lòng ngực mẹ, đem tất cả những tủi thân khóc lên.

"Ngoan, mẹ biết con trai mẹ là đứa bé tốt, là người ta bắt nạt Nhu Nhu, cho nên Tiểu Cương mới ra tay có đúng không?" một tay ôm con, cô trước

mặt con gái sờ sờ đầu con trai.

"Nhu Nhu đau, con đã nói cậu ấy không được kéo tóc của Nhu Nhu nữa, nhưng cậu ấy vẫn không ngừng tay, cho nên con mới đẩy cậu ấy". Chỉ là cậu không biết, lại đẩy cậu ấy ngã đùng vào cầu trượt cho nên máu chảy rất nhiều.

Đứa bé mới năm tuổi, chưa từng thấy nhiều máu như vậy, cũng sớm đã bị dọa cho sợ, còn phải ở trước mặt ba bình tĩnh như vậy, nếu không phải có mẹ dịu dàng trấn an, có thể đã vô cùng sợ hãi rồi.

"Mẹ tin tưởng tiểu Cương, tiểu Cương là một đứa bé ngoan". Cô đầu tiên là đồng ý với con trai: "Nhưng mà, đánh người là không đúng, lần sau nếu xảy ra chuyện như vậy, tiểu Cương phải gọi cô giáo, nói cô giáo xử lý có biết không?"

"Dạ" . Thiệu Cương gật đầu đồng ý.

"Còn nữa, đánh người bị thương là không đúng, ngày mai học xong con phải xin lỗi bạn ấy được không? Mẹ cùng Tiểu Cương còn có Nhu Nhu cùng đi xin lỗi"

Lần này, Thiệu Cương có chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: "Dạ, ngày mai con sẽ đi xin lỗi Cao Hạo, nhưng mà cậu ấy cũng phải xin lỗi Nhu Nhu, Nhu Nhu cũng bị đau."

"Phải, Cao Hạo cũng phải xin lỗi". Dám khi dễ(mình để nguyên văn cho hay hơn ^^) con gái bảo bối của cô, cũng phải nói xin lỗi một tiếng chứ."Chờ chút nữa con phải hứa với baba từ nay sẽ không đánh nhau nữa, ba sẽ không tức giận nữa."

"Dạ". Thiệu Cương ngoan ngoãn gật đầu, đến lúc ăn cơm, ngoan ngoãn nhận lỗi với baba.

Thiệu Chí Dương ôm con trai, nhìn cặp mắt giống hệt cô, anh thật không

có biện pháp tức giận quá lâu.

"Ba tha lỗi cho con, chủ nhật dẫn 2 đứa đến sở thú chơi có được không?"

"Dạ, Tiểu Cương thích nhất đi sở thú". Nghe ba nói cậu bé nhếch miệng cười, tất cả lo lắng cùng buồn bã đều biến mất.

Anh xoa xoa đầu con trai, nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồn nhiên đáng yêu khiến anh cũng nở nụ cười, đặt cậu bé trở lại chỗ nôi, sau đó nhìn về phía người này giờ vẫn im lặng nói: "Cảm ơn em đã dạy con tốt như vậy"

Nếu như do anh dạy, chưa chắc có thể dạy 2 đứa con ngoan ngoãn như vậy.

"Không cần khách khí". Nếu như không phải là anh cô sẽ không có một gia đình hạnh phúc, lại càng không có như đứa con đáng yêu như vậy. Cho nên mới nói, bọn họ chính là nguồn nước hạnh phúc, nếu thiếu đi một người thì sẽ không còn hạnh phúc như vậy

Nhìn ba và mẹ nhìn nhau mỉm cười, cũng đã sớm trở thành thói quen, Thiệu Cương gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén em gái, nghiêng đầu suy nghĩ, ngày mai tập làm văn có đề bài hình như là "Gia đình của em."

Gia đình của cậu... Có ba, có mẹ, có ông cùng bà nội, có ông ngoại cùng ba ngoại, còn có Tiểu Nhu dễ thương, bọn họ mỗi một này đều vui vẻ, nhà của cậu là một đại gia đình hạnh phúc

Cắn một miếng rau, cậu nghĩ.

Hoàn

